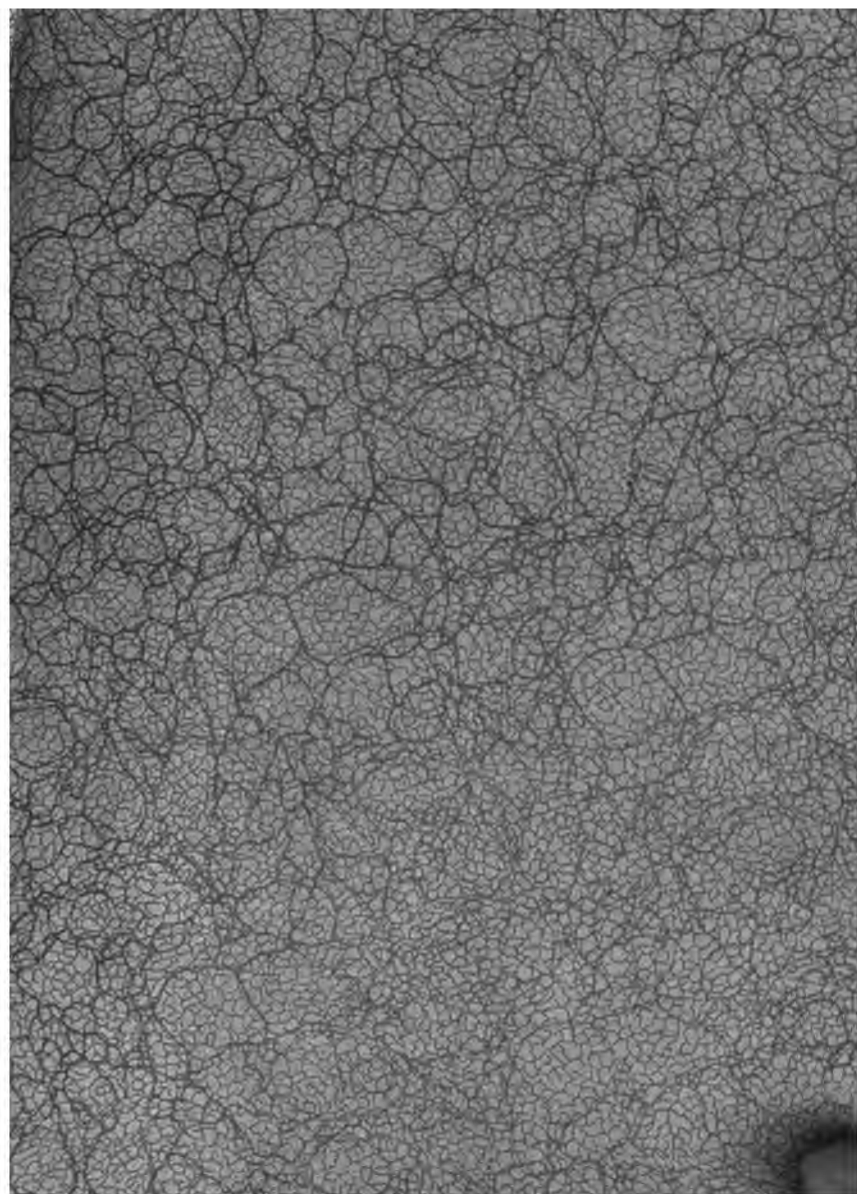

H·Th·RÜTZEBECK·

VED HOKSØR FJORD

FORTÆLLING FRA EN LILLE BY

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

VED HOKSØR FJORD

H. TH. RÜTZEBECK

VED HOKSØR FJORD

EN FORTÆLLING FRA EN LILLE BY

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG

1902

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

I

Et Sted i Danmark ligger en lille By ved en Fjord. Den ønsker at skjule sit Navn, thi den ved godt, at de smaa Træk af dens Børns Liv, som her skal røbes, ikke egner sig til at kaste nogen Glans over dens Navn. Og dog maa den af praktiske Grunde have et. Lad den da faa det, som ingen dansk Købstad bærer, men som engang i længst forsvundne Dage tegnede til at blive et dansk Købstadsnavn. Lad den hedde Hoksør.

Naar man tager med det hurtigste Tog fra København, kommer man til Hoksør om Aftenen. Gennem de lave Engdrag, der fortsætter Fjorden ind i Landet, kommer Toget med susende Fart, saa rejser sig med et Ryk den Kæde af Bakker, der slutter Byen inde. Her er Stigningen stærk; Lokomotivet aser og stønner op gennem den dybe Gennemskæring med Stenlægningens Runetegn paa Siderne. Trægere og trægere gaar det, der skal Tid og Taalmodighed til for at komme op. Men saa lønnes ogsaa Udholdenheden herligt.

Thi se! Bakkerne viger til Side, og der ligger Fjorden, spejlblank og stille, med den røde og gyldne Aftenhimmels Skær over sig. Indrammet af de mørke Bakker gaar den eet

Sted, langt borte, sammen med Horizonten, og fra dette Sted, det lyseste paa Himlen, breder Farverne sig ud. Ubevægelig lader Fjorden Himlen spejle sig, som om den frygtede for ved den mindste Uro at bryde Billedet itu; kun midt ude viser en oprørsk lille hvid Stribe, hvor Strømmen gaar.

Min egen Fjord!

Min Fjord, — thi ingen kender dig som jeg. Jeg kender din sindrige Spøg med at sætte den sejlende fast paa en lille Banke, hvis Bund er saa løs, at man ælter sig dybere og dybere ned under Forsøget paa at stage los. Jeg kender den fra at se paa andre, thi for mig, din gamle Ven, har du ingen Hemmeligheder. Jeg kender den nervøse Heftighed, hvormed du lader Kastevindene suse ned fra Bakkerne over den ubesindige, der binder Sejlenes Skøder fast, lægger sig paa Ryggen i Baaden og tænker: «Den skikkelige, stille Fjord, den gør saamænd ingen Fortræd.» Jeg ved, det holder du ikke af at høre. Du er stolt, først og fremmest af dig selv og din Skønhed og dernæst af den pæne lille By, som du har protegeret frem. I gamle Dage, da den var saa lille og arm, at et Stormvejr kunde slette den ud af Tilværelsen, gemte du den i din inderste Krog for Sørøvere og Ildgerningsmænd; nu, paa dens gamle Dage, vilde du saa gerne gemme den for Turisterne. — Men det gaar ikke.

Thi ned fra Bakkerne kommer Toget. Uden om Fjorden i en flot Kurve, — et lille Stykke Vej mellem hyggelige Haver, — tværs over en Gade, hvor en Flok skrigende og viftende Børn hænger paa den nedslaaede Bom, — saa snurrer og hvæser Bremserne, og en lav, langstrakt, lidt gammeldags Banegaard lukker for al videre Udsigt.

En Aften i Forsommeren for en halv Snes Aar siden stod

Stationsforstanderen paa den lange Perron med Hænderne i Lommen og fløjtede. Han følte sig som en Vært, der venter sine Gæster, og hans Gæster var den halve By. Thi i Hoksør, som i andre smaa Provinsbyer, fulgte man den gode gamle Skik at møde in pleno ved Københavnstoget for at faa et kort berusende Pust fra den store Verden hinsides Bakkerne.

Det første Par, der kom ud gennem Ventesalens Dør, var en Herre og en Dame, begge omkring et halvt Hundrede Aar, Broder og Søster. Stationsforstanderen fik Hænderne af Lommen og gik Parret i Møde.

«God Aften, Laursen,» sagde Herren, — «naa, jeg ser ikke noget til Musikestraden.»

Stationsforstanderen trak smilende men uforstaaende paa Skuldrene.

«Hvor har De Blomsterguirlanderne og Flagdekorationerne? Jeg ser heller ikke noget til det røde Fløjlstæppe, som hun skal træde paa, naar hun gaar over Perronen. — Har De en Buket af hvide Roser med Dannebrogsbaand i Haanden, eller er jeg for nærsynet til at se det?»

«Oho —,» sagde Laursen, «er det i Aften, at De venter Frk. Dahl?»

«Ja det er, og De er en forsømmelig Embedsmand, som med det første kan vente Dem en Røffel fra Generaldirektoratet.»

Dermed drejede han kort om.

Damen lo til Stationsforstanderen og rystede paa Hovedet.

«De kan nok mærke, at han er optaget af det. — Vi plejer ellers at komme i sidste Øjeblik til alting, men han har ikke haft Ro paa sig hele Eftermiddagen.»

I samme Nu fik hun et kort, inkvisitorisk Blik fra Laursen;

det betød saa meget som: «Er den Latter naturlig, eller skal den stikke Blaar i Øjnene paa mig?»

— «Kommer Frk. Dahl lige fra Udlandet?» spurgte han.

Han spurgte for at spørge. Han kunde lige saa gerne have spurgt om, hvem der var Konge i Danmark, eller om, hvor mange Fingre han selv havde paa sin højre Haand, thi han vidste lige saa god Besked om Frk. Dahl som om dette. Han, der som Stationsforstander talte med den halve By hver Dag, — han, som havde to Døtre, der ligesom Odins Ravne fløj ud hver Morgen, og hver Aften fortalte ham alt, hvad der blev sagt i Byen, kendte Frk. Dahls Fortid lige saa godt og hendes Fremtid meget bedre end hun selv. Derfor vidste han ogsaa, at hun kom fra København, hvor hun i Sæsonens Slutning med stort Held havde assisteret ved et Par Koncerter og selv givet en tredie, at disse Koncerter var Resultatfremvisninger af et helaarigt Studieophold i Paris og Berlin som Pianistinde, og at hun naturligvis derfor var saa vigtig, at man ikke kunde komme hende nær. (Denne sidste Hypothese skyldtes dog udelukkende Ravnene.) Om hendes Fremtid vidste han, at hun nu skulde hjem og giftes med Organist Thorsen, som spadserede henne paa Perronen, og hans inkvisitoriske Blik før var sendt ud for at skaffe lidt Lys over det endnu ikke ganske opklarede Spørgsmaal, om Fru Jung, Organistens Søster, ikke var fortvivlet over dette Parti.

Han skulde just til at sætte lidt Madding paa en Krog for at fiske lidt Oplysninger, da begge hans Ravne kiggede ud ad et Vindue over Hovedet paa ham. Det var, i Forbigaaende sagt, et Par rigtig nette Piger, men man mente, at den lette Adgang til at kokettere fra Lejlighedens Vinduer

med det rejsende Publikum havde forvirret deres Anskuelser om det passende.

Som sagt, de kiggede ud, og da de fik Øje paa Organist Thorsen, for de tilbage med en lydelig Fnisen. Deres Papa, der herskede over den hele Banegaard undtagen netop de to Pigebørn, fjernede sig skyndsomst for ikke at blive Vidne til de ugenerte Bemærkninger, han anede vilde komme.

Dette var intet Tab for Døtrene, thi hans Plads ved Vinduet blev straks efter besat af en langstrakt og spøgelsesagtig Toldassistent, hvis Ørnenæse og guldtressede Kasket omtrent var i Højde med Vindueskarmen paa første Sal. Han benyttede sig af denne Lejlighed, som paa Grund af hans Højde saa sjældent gaves ham, til at indlede en Konversation. I Regelen maatte han nemlig gætte sig til Meningen af det, der som en fjern Brusen summede et Sted nede ved hans Fødder.

— Om de vidste, hvorledes det hang sammen med den Koncert, som Frk. Dahl havde givet i København? — Nej da? — Jo, han havde en Ven derinde, som havde fortalt ham, at hun havde maattet forære alle Billetterne væk, for der var ingen, der vilde købe dem.

«Ja, det kan jeg da meget bedre forstaa,» sagde den ene Ravn.

«Det var ogsaa noget at gøre Blæst af,» sagde den anden, «naar hun ikke engang kan faa nogle til at komme i en saa stor By som København. Selv her i Byen er der dog altid den halve Sal i Haandværkerforeningen fuld til de aller daarligste.»

«Ja, og vi er endda en meget kritisk By; de er altid saa bange for at synge og spille her, siger de.»

«Saa slipper vi maaske for at høre hende her,» sagde den lange.

«Nej — det kan De være stødt paa, det skal den gamle Thorsen nok faa arrangeret.»

«Er det virkelig sandt, de siger, at han skal have hende?»

«Hy—s!»

«Gamle Thorsen» var kommen saa nær til Vinduet, at det var raadeligst at forandre Emne. Thi vel var Ravnene frække, men ham havde de Respekt for. Han havde været deres Lærer i Musik, og der sad endnu lidt Nervøsitet i Blodet fra de Tider. Dernæst var han en musikalsk Autoritet, hvis Magt og Myndighed var uindskrænket. Han var Musikkens Ypperstepræst, hvis Domme man hørte paa uden at kommentere, og hvis Spaadomme var bestemmende for alle musikalske Spirers Vækst. Ganske privat kunde man tillade sig lidt Fritænkeri, men officielt maatte man følge ham, hvis man vilde anses for musikalsk rettroende.

Dog havde Embedets Myndighed ikke saa sikkert dækket ham, hvis man ikke tillige havde frygtet ham som Person. Thi han var ikke god at bides med. Han havde een Gang for alle faaet Latteren paa sin Side, og den var ilde stedt, der skulde tage en Ordkamp op med ham med den lille By som Kampdommer. Han blev traadt flad med det samme af en rammende Benævnelse, under hvis Tryk han vred sig Resten af sit Liv, eller han blev plukket itu ganske langsomt og lagt frem for Venner og Frænder i en Række grinagtige Brudstykker, som han havde ondt ved at faa samlet igen. — Derfor tog man sig i Agt for Organisten.

Kun sjældent var der dog Lejlighed for ham til at bide fra sig, thi hans Position var sikret. Maaske af den Grund,

at han kom ud af Øvelse, maaske fordi han begyndte at blive gammel, var han paa de senere Aar bleven mindre skarp i sin Mund og mildere i sin Dom. Men Historierne om hans tidligere Bedrifter dannede en solid Befæstning om ham. Af gode Venner havde han mange, særlig blandt de unge, hvem hans Lune og frodige Fantasi tiltalte. I Selskab med dem kunde han give sig hen i en Lystighed og Kaadhed, der kontrasterede stærkt mod hans graa Haar og mange Rynker.

Der var efterhaanden kommet mange Mennesker paa Banegaarden. De fleste kom denne Aften i den udtrykkelige Hensigt at se Thorsen modtage Frk. Dahl. Rygtet om det originale Parti mellem den 22aarige Kunstnerinde og den 55aarige Organist var ikke nyt. Allerede før Pariserrejsen havde det været levedygtigt, og den eetaarige Hviletid, det havde haft, havde ikke svækket dets Helbred. Det var ingen Hemmelighed, at han, der i Almindelighed ansaas for velhavende, havde bekostet sin tidligere Elevs Udenlandsrejse foruden et Studieophold i København; hun havde siden sin Barndom gaaet ud og ind af hans Hus som Datter, — selvfølgelig skulde de have hinanden; nu gjaldt det blot at passe paa, at ikke det mindste Blik eller Ord fra de to Hovedpersoner skulde gaa tabt for de interesserede.

Stationsforstanderens Døtre havde udlaant de resterende 2 Fag Dagligstuevinduer til de fire Veninder, der for Tiden stod i højest Kurs, og de seks, i lyse Sommerdragter klædte, unge Damer var af stor dekorativ Virkning, idet de i en Række hang ud af Vinduerne over Indgangen til Ventesalen.

En lille Klynge af yngre Herrer og Damer havde samlet sig om Organisten. Humøret var i høj Grad oppe.

«Se,» sagde han og pegede paa den før omtalte Vindues-

dekoration; «hvor henrivende! Bare de vilde anbringe sig saaledes, at de lyserøde var i Midten og dannede en jævn Overgang til de hvide. Der er Uro i Farvesammensætningen.»

«Her mangler en Festkomité til at ordne det,» sagde Kandidat Hansen, en lille bitte, men meget livlig Herre.

«Ja, hvorfor har vi egentlig ikke tænkt paa en festlig Modtagelse,» sagde en anden.

— «med Musik og Kantate, —»

— «eller Tale af Borgmesteren om den Glans, som hendes Navn lægger over Byen. —»

— «Tilskuere mangler her da ikke.» —

«Ikke engang saa meget som en Rosenbuket har I taget med til hende,» sagde Thorsen, «jeg skal da ogsaa tænke paa alting.»

«Roser kan vi sagtens faa endnu,» sagde en ung Pige, «vi har saamænd nok af dem hjemme. Kom med, Thora, vi kan være her igen om et Øjeblik.»

Og af Sted var de.

«Vi stiller os op i en smagfuldt arrangeret Gruppe, — en hvidklædt Dame med Blomsterne skal staa forrest.»

— «Vi har ingen hvidklædte.»

— «Saa laaner vi en af dem oppe i Vinduet.»

«Stille,» raabte Thorsen, «stille! Da ingen anden er foreslaaet til Formand for Festkomitéen, saa vælger jeg mig selv og takker herved for Valget. Der er fem Minutter til Forberedelserne.»

— «Det er forbistret lidt.»

«Hør, Laursen, kan De ikke stoppe Toget en halv Times Tid i Kalvestrup, saa at vi kan blive færdige?»

«Beklager meget, — hm —, er der ikke andet, jeg kan være til Tjeneste med?»

«Jo, lad mig se, De har et Dannebrogsflag, maa vi laane det?»

«Med stor Fornøjelse.»

«At jeg Asen ikke i det mindste har tænkt paa en Velkomsthilsen paa Vers,» sukkede Adjunkten. «Kan vi ikke synge noget?»

«Här är jag!» sagde en mægtig Bas bag ved ham. «Hvad skal der synges?»

«Der har vi minsandten Bryggeren,» sagde Thorsen, «saa har I jo Kvartetten. Skal det være Narrestreger, saa lad det blive nogle, der er Fynd i. I kan synge min Melodi til «Velkommen, Vaar». Der staar Velkommen 24 Gange, Repetitionerne medregnede, og naar I brøler «Velkommen» rigtig højt, saa hører man ikke alt det andet Sludder.»

Lystigheden bredte sig og lokkede flere og flere til. Man havde før været Vidne til saadanne Improvisationer fra Thorsens Side, og man ventede sig noget godt af dette.

«Desværre er det for sent at tænke paa nogen egentlig Udpyntning af Stationsbygningen.»

— «Ja men Bøgegrene maa vi da kunne skaffe, det er lige saa godt.»

Af Sted gik nogle efter Bøgegrene.

— «Her er Roser.» Det var de unge Piger, der vendte tilbage.

I Sandhed, der var Roser! Ikke just hensynsfuldt afskaarne, — hele Grene var revne fra Buskene, — men en overvældende Rigdom af røde, gule og hvide, fuldt udsprungne og halvt udfoldede mellem hverandre.

— «Kære, der er jo altfor mange!»

— «Vi kan faa en Buket hver!»

«Nej, nej!» raabte Thorsen, «vil I lade være at skille dem ad. Jo galere, jo bedre, ellers tror hun, at det er Alvor med Højtideligheden, og det er slet ikke Meningen. Kom her!»

Og hele Blomsterdyngen blev bunden sammen med en Sejlgarnssnor, som han trak op af Baglommen, idet han uafbrudt ømmede sig ved Tornenes Stik.

— «Hvem skal saa overrække den?»

— «Det skal De selv, Hr. Thorsen.»

«De er nok ikke rigtig vel bevaret, højstærede. Tror De, at jeg i min Alder taaler at blive udsat for Folkesnak?»

Man lo forstaaende rundt omkring.

«Desuden skal det være en, der er pyntet. — Er her da ikke en hvid Kjole, — eller i det mindste et Mandfolk, der er lidt festlig klædt?»

En Herre, der hidtil havde staaet lænet op ad Bygningen og moret sig kostelig uden dog at tage aktiv Del i Festforberedelserne, trak ved disse Ord uvilkaarlig sin Havelock tættere sammen om sig.

«Arkæologen!» raabte i det samme Kandidat Hansen, satte med et Spring ind paa ham og begyndte at hale i hans Overtøj. «Han har været til Arkæologmiddag paa Hotellet; han er i Kjole, han er i Kjole!»

«Lad være, lad være, du flaar mig jo, Menneske,» bad den anden.

«I Baglommen paa en Kjole findes gemenligen et Par hvide Handsker,» sagde Thorsen.

«Dem stiller jeg med Glæde til Komitéens Disposition,» svarede Videnskabsmanden med et Lettelsens Suk.

«Nej, nej, saa let slipper De ikke, min gode Mand, det er øjensynlig et Vink af Skæbnen, at De er kjoleklædt. — Jo, vist saa, det egner sig netop for Dem. De begynder med en kort Oversigt over Musikkens Standpunkt i Bronzealderen, støttet paa en kort Beskrivelse af de gamle Bronzelurer, og derfra kommer De let ind paa at tale om Klaveret og Klavervirtuosinder.»

— «Men, kære, det er jo altfor latterligt, at jeg —»

«Der er intet, der kan blive for latterligt her. Tror De maaske, det skal være Alvor. Vær De kun rolig, hun er en Dame med Sans for det komiske, og naar De kommer anstigende med en Buket af de Dimensioner og siger et eller andet Nonsens —»

Resten druknede i Latteren.

«Nu gaar Toget op mellem Bakkerne,» sagde Stationsforstanderen, «kan De se Røgen der omme bag.»

«Gør nu ikke mere Vrøvl, lille Ven,» sagde Thorsen, «De er vel ikke bange for at overrække en ung Dame en Buket?»

«Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige. Giv mig i det mindste en fornuftig Dessin.»

«De skal sige — hm —, De skal sige, at De som Præsident for det musikalske Societet i Hoksør har den Ære at byde hende velkommen.»

— «Det musikalske Societet?»

«Ja, det opretter vi i dette Øjeblik. Det er som en lille Opmærksomhed mod Bronzealderfolkene, at vi udnævner Dem til Præsident.»

Tjenstfærdige Hænder rev Kappen af ham, og de hvide Handsker kom paa. Han var bleven nervøs og sprængte den

ene af dem. Bøgegrenene blev snappede af Hænderne paa Overbringerne og fordelte. Thorsen ordnede Festdeltagerne, men det var ikke let at skelne mellem disse og Tilskuerne, thi Bøgegrenene strakte til til Forsyning af de fleste paa Perronen. En hel Del jævnere Folk, som ikke med nogen Grund kunde mistænkes for at være Medlemmer af det musikalske Societet, saa meget straalende ud og begyndte allerede at vifte med Grenene. Kun faa holdt sig fornemt helt tilbage.

Stationsforstanderens Døtre, der med Veninderne sad i Vinduerne, havde det saa godt. De brød sig ikke om at gøre Stads af Inger Dahl, og heroppe fra kunde de se det hele uden at figurere med.

Nu kunde man se Toget komme ned gennem Bakkerne Et Øjeblik efter forsvandt det mellem Haverne.

«Her er Flaget,» sagde Stationsforstanderen, «men hvad vil De egentlig bruge det til?»

Thorsen kastede et orienterende Blik omkring sig. Et Øjeblik var han tvivlraadig, men saa fik han med eet en lys Ide.

«Op med det paa Muren, det er en fortrinlig Baggrundsdekoration. Hør, Frk. Laursen, De kan vist sidde og holde i det, for der er vel ikke noget at gøre det fast ved?»

Alles Øjne vendte sig op mod Vinduerne. Ravnene var ikke fri for at være lidt forlegne ved Situationen. Men hvad kunde det nytte at opponere, de maatte gøre gode Miner til slet Spil.

«Nu kaster jeg det op til Dem,» raabte Kandidat Hansen, «saa maa De gribe det.»

Det var lettere sagt end gjort. Den lille Mand sprang som en Kakerlak op ad Muren og kylede Flaget op. De fjantede

unge Piger kunde for Latter ikke faa fat paa det, og det faldt ned igen. En anden afløste ham og stak det paa Spidsen af en Stok. Forgæves! Saa blev det rullet sammen og kastet op, heller ikke da kunde de gribe det. Det var som forhekset.

I det samme peb Toget henne ved Omdrejningen.

Da skred rolig og sindig, i Bevidsthed om sin Storhed, hin lange spøgelsesagtige Toldassistent hen til Vinduet. Spændte fulgte man hans Bevægelser. Han rakte sig ikke og strakte sig ikke. Han tog ganske simpelt den ene Snip af Flaget og stak det i Haanden paa den ene Ravn og gik derpaa gravitetisk hen til det andet Vindue og gav ogsaa den anden en Snip. Og Flaget laa bredt og nydeligt ind over Muren og Ravnene holdt hver i sin Snip.

Af saadanne Øjeblikke havde han ikke mange!

Forundrede Ansigter kiggede gennem Waggonvinduerne, idet Toget gled ind. Kvartetten satte ind med «Velkommen, Vaar!» Arkæologen fik et Puf i Ryggen, der bragte ham paa hans rette Plads i Spidsen for Sværmen, og fra en anden Klasses Kupe nikkede et venligt, straalende Pigeansigt ud til Roserne, Bøgegrenene og alle de kendte Ansigter.

Og den ene Ravn sagde:

«Gud! Den Hat maa hun da have faaet i Paris!» Og saa slog hun Hænderne sammen og tabte Snippen!

II

Hør nu engang,» sagde Thorsen, da han mellem sin Søster og Inger Dahl gik op ad den smalle Jernbanegade, «ved I, hvorfor jeg egentlig fandt mig i, at de lavede alt det Halløj nede paa Stationen?»

«Fandt dig i —?» sagde hans Søster, «ja du er dejlig, det var jo dig selv, der begyndte paa det.»

«Nej, det var det nu egentlig ikke, det var de andre Fjantekister, der hidsede mig op. Men jeg tillod det. For, ser du, Inger, jeg tænkte som saa: Det er godt, at alle de Idioter, der er stimlede sammen for at se paa os to, faar en lang Næse. — Pigebarnet giver sig maaske til at græde lidt, naar hun ser alle de kære, kendte Plakater paa Murene om Snitkers Mejeriredskaber og Josefsens Hotel. Eller hun flyver dig maaske om Halsen, — de er jo stærke til at «embrassere» af hele deres «cœur» nede i Paris. Saa havde de haft det at grine af. — Hvad fik de nu? Noget Gøgl, som ingen kunde blive klog paa eller gal paa.»

«Du ved nok,» sagde Fru Jung til Inger og kneb det ene Øje sammen, «at der er ikke noget, som Hans er saa bange for, som at gøre noget, der kunde give Folk Anledning til at snakke.»

Inger lo.

«Ja, I ler,» sagde han, «I ubesindige og ubetænksomme Mennesker. Men hvis I vidste, hvor sart og skørt en gammel Mands Rygte er i denne slemme By, saa vilde I ikke le. Naar først Spotten og Bagtalelsen har fat paa mig, vil du saa maaske stoppe Munden paa den ved at gifte dig med mig?»

«Nej — det forsikrer jeg Dem!»

«Nej, ser du det. Du flyver til Paris igen, til en eller anden sortøjet eller spidsskægget Monsieur og lader mig sidde her med mit ødelagte Rygte. Derfor maa jeg hytte mig.»

«Men er de da virkelig saa tossede, at de bliver ved med at snakke om det?»

«Hør nu, lille Inger, naturligvis har du glemt det meste af dit Modersmaal og ved derfor ikke, hvad «tosset» betyder. For det er vel ikke din Mening, at jeg ikke i enhver Henseende skulde være et passende Parti for dig?»

Han saa strengt paa hende.

«Paa ingen Maade; det var ikke Meningen.»

«Er jeg ikke en nydelig Mand, er jeg ikke dannet, talentfuld og ridderlig nok til at gøre een, ja maaske to unge Piger lykkelige?»

«Jo. Tre tror jeg endogsaa!»

«Du er et gammelt Vrøvl,» afbrød Fru Jung.

«Nej dog, sidder den Plakat der endnu,» udbrød Inger og pegede paa en Port, hvor nogle Brudstykker af Negerhoveder og store Bogstaver skimtedes under et tykt Lag Snavs. «Det var jo den Negerkaravane, vi var henne at se, lige før jeg rejste.»

«Ok ja!» parodierede Thorsen, «i Paris, der river vi Plakaterne ned samme Dag, som de bliver satte op, og fem Aar

efter render vi med Tungen ud af Halsen for at samle Stumperne sammen til et Museum. Nej, min Pige, her lader vi alting staa, som det staar, og sidde, som det sidder, saa bliver det hele med Tiden til et stort Friluftsmuseum. Kan du stikke den?»

«Men sig mig, hvor skal jeg bo,» udbrød den unge Pige pludselig. — «Der er vel ingen Forandring med Fader?» tilføjede hun med lidt svagere Stemme.

«Ikke det, jeg ved af,» svarede Thorsen.

«Der er altsaa foreløbig ikke Tale om, at jeg —»

«Nej, nej,» sagde Fru Jung, «nu maa vi se Tiden an lidt.»

«For fjorten Dage siden var jeg aldeles sikker paa, at jeg ikke vilde komme herop,» sagde Inger, «men da jeg havde faaet Deres sidste Brev, saa syntes jeg dog, at det vilde være næsten latterligt at tage saa mange Hensyn.»

«Nej lad os nu bare være her,» sagde Thorsen, «saa skulde du aldrig kunne hilse paa dine gamle Venner mere, — nej!»

«Ved Fader noget om, at jeg kommer?»

«Jeg ved det ikke, kære Ven, det skulde være, at Jensen havde fortalt ham det, andre taler han ikke med. — Se saa,» føjede han hurtigt til, idet han tog sin Nøgle op af Lommen. «I Aften er du foreløbig hos os og i Nat i Josefsens berømte Grand Hôtel, — og hvor du er i Morgen, er der ingen af os, der ved.»

Huset, foran hvilket de standsede, var en lille, lav, eenetages Bygning med brede Vinduer. Det meste af Muren var dækket af Efeu, der dristigt gjorde Forsøg paa at klatre ind

gennem Vinduerne. Bag ved Huset laa en stor Have, fra hvilken man kunde se Fjorden.

«Hør, du,» sagde Thorsen, «er du ked af, at vi ikke bliver alene i Aften? De har plaget mig saa rædsomt om at faa Lov til at komme indenfor og svinge et Bæger til Ære for dig, og det Sjov derude har naturligvis givet dem Blod paa Tanden. Er du træt?»

«Ikke Spor!»

Hun sprang ind gennem Forstuen. Hele Lejligheden var oplyst, og alle Vinduerne stod aabne. Med Hat og Overtøj paa satte hun sig straks ved Flygelet, og en «Marche triomphale» klang jublende og rhytmefast ud til de lyttende.

Thorsen stod med Hovedet paa Siden.

«Hun er lidt nervøs, hører du nok.»

«Ja, jeg hører det,» svarede Fru Jung.

Nu kom de lystige Medlemmer af det nystiftede musikalske Societet støjende op ad Gaden. Thorsen stod i Døren og hindrede dem i at komme ind. Pludselig standsede hun midt i Marchen, og Flokken udenfor gav sig til at klappe af alle Kræfter.

«Væs'artig, væs'artig,» sagde Thorsen med Udraaberstemme, men dog lidt dæmpet, «væs'artig, mine erede Herskaber! Her forevises en levende Pariserinde, der har nydt den Ære at blive forevist for de højeste Herskaber i Europa. Hun kan spille med begge Hænder og med Næsen paa engang —

— er du gal, Nero,» — afbrød han pludselig sig selv og greb fat i Dørkarmen for ikke at blive væltet. En stor sort Pudelhund for inde fra Gangen løs paa ham og sprang med høje Glædeshyl op ad ham.

— «Naa, naa, er det den gamle Dreng, som ikke maa

komme med til Toget, fordi han ikke kan lade være at bide Lokomotivet i Benene. Nero, lad være!»

Nu blev Passagen fri, og ind strømmede hele Skaren og fyldte de lave Stuer med Latter og Støjen. Kun Arkæologen og Kandidat Hansen var ikke komne længere end til Forstuen, hvor de kæmpede en haard Kamp. Den første mente, at han nu kunde slippe for videre Tiltale, da han ikke hørte til Kliken; den sidstnævnte vilde netop benytte sig af denne Lejlighed til at indføre sin Ven i Kredsen. Spørgsmaalet saa ud til at skulle afgøres ikke ved Grunde, men ved fysisk Magtudfoldelse, og denne Afgørelse kunde den lille spinkle Kandidat slet ikke staa sig ved. Byttet var da ogsaa ved at slippe ham af Hænderne, da Værten i det samme kom til og afgjorde Sagen ved at lukke Døren i Laas.

«Du kender jo hele denne skønne Flok af Spektakelmagere,» sagde han til Inger, «undtagen den fornemste af dem alle, selve Præsidenten for det musikalske Societet: Hr. cand. mag. Niels Herting. Hans borgerlige Bestilling er mangesidig. Han staar paa Hovedet i Moser og graver i Jorden med bare Hænder, han fordriver Tiden med at samle Flintestene sammen og lægge dem i Rækker, og han sværmer for alle gamle Damer, han træffer paa.»

Herting bukkede smilende for Frk. Dahl.

«Jeg kan godt lide den Mand,» vedblev Thorsen, «han er fuldstændig fri for det ækle Kurmagervæsen. Først, naar en Dame er bleven over 2000 Aar gammel, begynder han at interessere sig for hende. Det er et kønt og sjældent Træk, naar en ung Mand tager sig af de ældre.»

«Jamen saa er han til Gengæld ogsaa uforskammet nærgaaende mod dem,» føjede Kand. Hansen til, «han generer

sig ikke for offentlig at skrive om deres Klædedragt og Haarfarve og kritisere deres Knokkelbygning. Tag Dem i Agt for ham, Frk. Dahl.»

«Ja, naar jeg er fyldt de 2000,» svarede hun og lo.

Til hende var der dækket Aftensbord inde i Spisestuen, de andre var kun inviterede paa et Glas Vin. Thorsen holdt hende med Selskab, medens hun spiste.

«Hvordan staar det egentlig med dine Pengesager, lille Ven?» spurgte han.

«Jeg har Masser.»

«Fik du noget Overskud af Koncerten?»

«Ja, akkurat nok til at køre i Droske hjem for. Men der kunde ikke blive Drikkepenge til Kusken.»

«Nej —,» sagde han og kløede sig paa Hagen, «det er skam ikke saadan. — Men de skrev jo pænt om dig, — hvad?»

«Berlingeren var den bedste.»

«Jeg synes, Politikmanden var lidt gnaven.»

«Aa —.»

«Spillede han noget pænt paa Fingelinen, han, der assisterede?»

«Aa ja. — Det er lidt tamt, naar man kommer fra Paris. Man faar saadan en Lyst til at sige til ham: Menneske dog, interesserer det Dem slet ikke, det, De udfører!»

«Ja hvad, der er saamænd nok, der skaber sig.»

«Og jeg sad i en Angst ved Sonaten, for vi havde næsten ikke spillet den sammen, han var ikke til at drive til at prøve. Han sagde bare: Revner der noget, er der saamænd ingen, der kan høre det.»

«Det maa være en fornuftig Mand. — Drik Øl, lille

Ven, det er fra Owens Bryggeri, og du skylder ham at gavne hans Forretning til Tak for, at han sang saa kønt for dig paa Banegaarden.»

«Det var noget mærkeligt bajersk Øl,» sagde hun og holdt Glasset op mod Lyset.

«Ja, han synger meget bedre, end han brygger, men man bliver saa dejlig fuld af det. Gift dig med ham, saa lader han sin Stemme uddanne, og saa kan I gaa paa Tourné sammen.»

«Nej, nu er jeg da ikke saa tosset at gifte mig, nu, da jeg kan sørge for mig selv.»

«Fy for Pokker, det var et nederdrægtigt Ræsonnement! Lærer man det i Paris?»

«Ja, der lærer man i hvert Fald, hvor ækelt det er, naar unge Piger gaar rundt og betragter sig blot som Giftermaalsobjekter. Der var i Pensionatet navnlig en stakkels lille en, som jeg havde ondt af. Tre Gange i den Tid, jeg var der, troede Papa og Mama, at de havde fundet et passende Parti, og hver Gang strandede det paa, at Medgiften ikke var stor nok. Og Clairette udgød sine salte Taarer over, at hun ikke var værdifuld nok til tre — Røvere, som hun aldrig havde set for sine Øjne. Nej, — saa priser man sin Lykke!»

«Ja—a,» svarede Thorsen tankefuld, «det er nu saadan fra den ene Yderlighed til den anden. — Forresten,» føjede han til i en anden Tone, «skal du ikke være saa vigtig. Der er saamænd ingen, der er tiggefærdig for at faa dig.»

Hun slog med Nakken.

«Til Efteraaret slaar jeg og Hertha Hedemann os sammen. Det vil sige, først vil hun tage mig med paa en Tur

til Schweiz, — det glæder jeg mig forfærdelig til. Og naar vi saa kommer tilbage, saa starter vi et Musikkonservatorium.»

«— Ja glem ikke at kalde det et Konservatorium.» —

«Og saa —!» Hun sluttede med en meget livlig og indviklet Bevægelse med Hænderne ud i Luften.

«Ja vel,» svarede han og efterlignede den. «Det er en meget tydelig Beskrivelse af Jeres Fremtid. Den kan betyde baade, at I spiller Fallit og at I svæver i den syvende Himmel. Ja, ja, tag nu en lille Ferie hos os først. — Det er sandt, her ligger allerede et Brev til dig.»

«Aa, det er fra Hertha.»

«Hvad, er hun ikke i København?»

«Jo, men jeg saa hende ikke hele Dagen i Gaar, og saa lovede hun, at der skulde ligge Brev til mig straks, naar jeg kom.»

«Hm, — det er nok meget hedt, hvad?»

Inde i Dagligstuen blev de utaalmodige. Bryggeren pressede sit svære Korpus ind gennem Døren og sagde:

«Faar vi ikke lidt Musik af Hædersgæsten?»

«Hun kan ikke, Brygger,» svarede Thorsen, «hun er bleven daarlig af Deres Øl.»

Men ind i Stuen maatte de, og saa begyndte Plageriet for Alvor.

«Ja, ja, ja, nu kommer jeg. — Hvad skal jeg spille,» spurgte hun Thorsen. «Noget af Schumanns Karneval?»

«Nej,» svarede han, «spil noget, som ikke ligger for dig, saa kan vi bedst høre, om du har lært noget. Spil Chopin!»

Saa spillede hun Chopin. Tilhørerne gjorde sig det saa magelig som muligt paa den snævre Plads og lyttede saa andægtig, som man lytter til et Menneske, der har givet 30 fr.

i Timen i Undervisningshonorar. Og der var flere, der mente tydelig at kunne høre, at det ikke havde været Timer til 25.

Thorsen gik op og ned ad Gulvet i Spisestuen. I det Øjeblik, hun sluttede, stod han stille i Døren og sagde langsomt og vægtig ind i Stuen:

«Det var et kønt Nommer!»

Der blandede sig en Del Latter i det Bifald, der fulgte paa hendes Spil. Idet hun vendte sig om, kunde man se paa hende, at Spøgen havde saaret hende lidt. Thorsen bemærkede det ogsaa, gik straks hen til hende, klappede hende paa Skulderen og sagde:

«Tak skal du have, det var brillant Spil, du har udviklet dig.»

Han fortsatte, idet han tog et Glas Vin fra Bakken paa Bordet:

«Nu har vi faaet hende hjem igen til vort eget. En dygtig Klaverspillerske, det er hun, og det er rart, for det pynter saa godt mellem alle de Damer, der mellem Aar og Dag faar Støvet til at danse paa Sangbunden af Instrumentet. Men det bedste er, at hun er den samme flinke og elskværdige Pige, som da hun rejste, der forstaar Spøg til sin Tid og Alvor til sin Tid, og som ikke er bleven saa fornem i den store Verden, at hun har glemt os stakkels smaa i vor afsides Krog. Og derfor skal hun have et Velkommen og et Leve!»

Dundrende Hurraraab svarede, og Taleren leverede Touche paa Flygelet, saa Strengene klirrede.

Derpaa rettede han en indstændig Opfordring til Herting om at gentage den Tale, han havde holdt paa Perronen, og alle stemte i med. Dette kunde synes meget smigrende, men Pointen var, at Herting ved den Lejlighed ikke havde sagt et

Ord. I det afgørende Øjeblik, da han saa sig Ansigt til Ansigt med den fremmede Dame, havde Modet svigtet ham, og han havde indskrænket sig til at bukke og se forlegen ud. Det var imidlertid kun det pludselige i Situationen, der havde overvældet ham; nu havde han haft Tid til at samle sig. Da han rejste sig med Glasset i Haanden, blev der ganske stille; han var ny i Kredsen og kunde gøre Regning paa at blive hørt med kritisk Interesse.

«Mine Herrer og Damer! Musik forstaar jeg mig slet ikke paa, jeg kan ikke gøre Forskel paa, hvad der er godt og ondt, jeg ved ikke, hvilke Komponister man bør hade og hvilke man bør elske. Men jeg rives med, naar jeg hører Musik, jeg føler, at jeg bliver dreven frem baade til at gøre godt og ondt, baade til at hade og elske. Og derfor kan jeg bøje mig i Ærbødighed for den, der har en saadan Magt over mig. Men hvad jeg kan forstaa, er, at i Musikkens Kunst, der læres Mesterskabet ikke paa et halvt eller et helt Aar, selv om det er i en Verdensby. Og hylder vi derfor Kunstnerinden, saa maa vi ogsaa hylde den Kunstner, der fra først af har dannet hendes Talent!»

«Er det mig, De mener!» for Thorsen op. «Det er forbudt at holde Taler for mig, jeg er disponeret for Storhedsvanvid.»

Han maatte dog tage mod Skaalen, hvad enten han vilde eller ej. Stemningen var imidlertid stegen saa højt, at man følte, der var for lidt Plads i Stuerne til at røre sig paa. Dørene blev aabnede ud til Haven, og de fleste løb ud. Uden Opfordring satte Inger sig igen til Flygelet og begyndte paa en rivende Galopade, som faa kunde modstaa. Plænen var

Danseplads, og bedre Dansemusik end den, man her fik, kunde vanskelig opdrives.

Thorsen stod med Herting ved et af Vinduerne.

«Er det nu ikke en mageløs Fornøjelse at se et Pigebarn, der er saa velsignet frit for Skaberi. Hun har ingen kunstnerisk Værdighed, der kan gaa tabt, fordi hun buldrer løs med et eller andet Rabalderstykke. Alt bliver til god Musik, naar hun faar det mellem Hænder. — Nej, nej,» raabte han ind til nogle af de ivrigste og yngste af Selskabet, der omringede og plagede Inger om et eller andet, «lad hende være fri for det.»

«Hvad er det?» spurgte Herting.

Thorsen lo. «Det faar De saamænd nok at se.»

— «Aa, bare een eneste Gang, Inger!»

«Jeg kan ikke, jeg har glemt det.»

— «Vi skal lukke Øjnene alle sammen.»

— «Den lille Musegavotte!»

— «Den, du selv har lavet!»

«Nej, her er fremmede,» sagde Inger.

— «Vi har set det før alle sammen.»

«Nej, Kandidat Herting har ikke set det før,» var der en velvillig Sjæl, der oplyste.

— «Han er her ikke, han er gaaet.»

Herting traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage fra Vinduet.

«Naa, I Plageaander, luk saa Øjnene da.»

Hun bøjede sig ned og spillede med Næsespidsen, akkompagnerende med venstre Haand, en fiks lille Melodi i Gavottetakt. — Herting gjorde store Øjne henne ved Vinduet. Da hun rejste sig, var hun meget rød i Hovedet, baade af den tvungne Stilling, og fordi hun i det samme opdagede Herting.

Stort Bifald, større end for Chopin.

«Man taler om Fremtidsmusik,» raabte Thorsen gennem Støjen, «her ser De en Teknik, der har Fremtiden for sig. Den har kun een Mangel, — det Menneske er ikke til, der kan bruge Overtangenterne.»

Nogle ivrige gjorde straks Forsøget.

«Ja Tak, min bedste, — men der kommer ingen Sjæl i Foredraget, og det er netop i Sjælfuldheden, at Næsen har sin Styrke. Nej, finder De engang en Mand med en Næse paa fire Tommer med et Knæk paa Midten i en Vinkel af 45 Grader, lad mig saa faa ham til Uddannelse, saa skal De høre Musik!»

«Da vi nu er paa det Standpunkt, hvor den alvorlige Musik ganske har gennemtrængt os,» sagde Bryggeren med sin dybe Gravrøst, «maa Frk. Dahl saa ikke høre, hvorledes de umælende er gaaede frem, siden hun var her sidst?»

«Med Fornøjelse,» svarede Thorsen, «Nero, kom her.»

Nero kom meget villig og sprang op paa en Stol ved Siden af Klaveret.

«Skal den spille?» spurgte Inger.

«Nej, den spiller ikke endnu, men jeg har stærkt tænkt paa at lade den begynde snart.»

Derpaa fik den Thorsens Briller paa og Schuberts Sange op foran sig. Organisten akkompagnerede selv sin Elev. Efter et lille Forspil gav han et Nik hen til den, hvorpaa den begyndte paa en Fortolkning, der maaske ikke stemmede ganske med Komponistens Tanke, men dog bibragte Tilhørerne det Indtryk af «Sehnsucht», som man ogsaa kan faa ved at høre en Hund beklage sig uden for en lukket Port. — Og med skønsomme Mellemrum vendte den Bladene i Nodebogen.

Virkningen var overvældende, man lo og græd. Tilsidst væltede Kunstneren Nodebogen og tabte Brillerne, hvorpaa den søgte at unddrage sig Komplimenter ved at fare ud ad Døren. Thorsen sprang op og lukkede Instrumentet. Han opfordrede Forsamlingen til at benytte sig af det Vink, som Nero havde givet, til at gaa stille hjem. Det gjorde den ikke, tværtimod gjorde den al den Spektakel, som kun en fredsommelig Provinsby finder sig i, naar Folk gaar fra Selskab.

Endnu, medens Inger Dahl stod i det kedelige Værelse paa Josefsens Hotel, kunde hun høre Støj og Sang, hvori hendes egen Gavotte og Neros Hyl spillede Hovedrollen.

«Hvad har dog det fremmede Menneske tænkt om mig!» sagde hun halvhøjt og lukkede Vinduet.

III

I Udkanten af Byen, modsat Fjorden, hvor de sidste Spor af den forfærdelige Brolægning forsvandt, og den sidste Gadelygte stod ensom og forladt ud for en rigtig landlig Vejgrøft, laa et lille hvidkalket, pynteligt Hus med to Lejligheder. Huset var kun mærkeligt ved sine Beboere. Om disse sagde en lokal Vittighed, at den ene havde Ben, men ingen Forstand, og den anden Forstand, men ingen Ben.

Paa den første af de to passede Benævnelsen ikke rigtig, han havde slet ikke saa lidt Forstand, men Vittigheden var vel nærmest baseret paa, at han til alle sine forskellige Bestillinger ikke havde Brug for ret meget af den Vare, men saa meget mere for et Par gode Ben. For det første var han Bælgetræder, for det andet Bud for forskellige Kontorer, og hans tredie Bestilling var at køre den før omtalte Husfælle omkring i en Rullestol. Man tænker sig, at et saadant Benpar maa være muskuløst og kraftigt, at det maa træde fast og selvbevidst i Jorden. Men nej. Til Trods for den uhyre Masse af Toner, som disse Ben havde trampet ud i Verdensrummet, den Overflod af dybsindige Byraadsbetænkninger m. m., som de i 30 Aar havde baaret Byen rundt, og til Trods for den

Vægt af Genialitet, som de daglig trillede foran sig, var det et beskedent og lidt usikkert Benpar, hvis Magerhed røbedes af dets Hylstres stadige Slubren. Han hed Jensen og beboede med sin husholderiske Ægtefælle den ene Halvdel af det lille Hus.

Den anden Halvdel beboedes af ham, der havde lagt Beslag paa hele Husets Forstand. Ben havde han ganske vist, oven i Købet et Par nydelige Ben, der altid stak i et Par elegante og moderne Betræk, men de duede ikke til noget, og det havde de ikke gjort i de sidste to—tre Aar. Denne Mand hed Carsten Dahl og var Inger Dahls Fader.

Da han var ti Aar, var han klar over, at det var Løgn, at det gik de artigste Drenge bedst i denne Verden, og da han var femten, var han overbevist om, at de ingen Revanche fik i den næste, fordi denne ikke eksisterede. I et Par lyriske Ungdomsaar vidste han ikke rigtig, hvortil han skulde bruge disse to Opdagelser, — det faldt ud til lidt Kadaverlyrik og nogle ganske vage Selvmordsfantasier, — og i disse Aar saa han derfor lidt forundret paa Tilværelsen. Men tyve Aar gammel vidste han, hvad han vilde. Han vilde sikre sig Part i de virkelige, uomtvistelige Goder, som han skønnede, at Livet indeholdt, — og han vilde have en god og rigelig Part. I nogle Aar ansaa han Kvinder for Verdens attraaværdigste Gode. Han tog ikke til Læremester hin bekendte lille Amor, der — maaske i Gratiernes Selskab — er bleven noget sippet med Hensyn til Ynde og Renvadskethed, men han fulgte visse assyriske Guddomme, der ser mere paa Kvantiteten end paa Kvaliteten. Da han imidlertid ikke ejede disse Magters Udholdenhed, løb han forholdsvis hurtig træt. Han samlede sine Tanker sammen

fra de Kafekabinetter, Sangerindelokaler og Pensionatsenkefruer, der hidtil havde huset dem, og blev enig med dem om, at det højeste Gode var Udødeligheden. Ikke naturligvis den naive Udødelighed, som allerede den femtenaarige havde gjort op med, men den Udødelighed, der begynder med, at man bliver nydt om Morgenen til Kaffe og Franskbrød af ethvert dannet Menneske, og som ender med, at man har fast Plads i ethvert Konversationsleksikon til alle Tider.

Til at opnaa dette medførte Carsten Dahl mange flere Evner, end han egentlig behøvede. Han kendte saa mange halvt-uskyldige og uskyldige i aftagende Brøkdele, at han havde Stof til en Snes Romaner, og han kendte hver af dem saa nøje, at han kunde have fyldt 400 Sider blot med Redegørelse for den omtalte Brøks vekslende Sjælsindhold i fire Dage. Skade, at denne specielle Gren af Litteraturen paa den Tid laa i Svøbets Uskyldighedstilstand her til Lands; han mente virkelig, at han i de nævnte Egenskaber ikke havde Basis nok til et Forfatterskab. Kompositionstalent havde han ogsaa, men til at blive Komponist, manglede han den omfattende musikalske Dannelse, som kun hans første Ungdom havde kunnet give ham. I adskillige andre Retninger havde han udprægede Evner, men stadig kom den manglende Foruddannelse ham paa tværs. Han maatte have fat i noget, der ikke krævede et Specialstudium, og saa blev han Journalist.

Hermed gik et Aarstid, men saa forandredes hans Liv. Han giftede sig.

I Hoksør var der Kongebesøg, og Byen stod paa den anden Ende. Der var en mægtig Sammenstimlen af Mennesker skiftevis i Byens Udkanter, — Hoksør har ikke Menne-

sker nok til, at der kan stimles to Steder paa engang, — og en saa stærk Trængsel, at alle smaa Drenge og Piger gik hjem med den Overbevisning, at Festlighedens egentlige Midtpunkt maatte være den Fjerbusk, de havde set i Afstand bevæge sig langs Overkanten af Menneskevrimlen. Det var deres eneste Udbytte af Kongebesøget.

Carsten Dahl fik et større. For det første fik han sit Honorar som Københavnskorrespondent, og dernæst fik han sig en Kæreste. Ida Sjøblad var med blandt en Flok hvidklædte unge Damer, der under Organist Thorsens Ledelse sang for Kongen, medens han hvilede og nød en Forfriskning i et Telt i Anlæget. Hun havde en dejlig, frisk Sopran og et lige saa dejligt og friskt Ansigt, og da Carsten Dahl havde Sagkundskab baade paa Musikkens og Skønhedens Omraade, sørgede han for at gøre hendes Bekendtskab. Hendes Moder var Enke efter en indvandret svensk Haandværker, Ida tjente selv sit Brød som Musiklærerinde, var kvik og livsglad og levede og aandede kun for sin Moder, sin Musik og sin Veninde, Frk. Magda Thorsen, Organistens Søster. Dahl tog Anledning til at slaa sig ned i Byen en Tid for at udnytte sit ny Bekendtskab, opdagede snart, at han maatte slutte sig til den thorsenske Kreds for at spare Omveje, satte alle Bedaarelsesmidler i Virksomhed, fra friskfyragtig Gaaen paa til Sentimentaliteter om et forspildt Ungdomsliv, og naaede sit Maal. Egentlig naaede han vist ud over sit Maal, thi han blev forlovet med Ida Sjøblad. Den unge Pige for voldsomt op i en glødende og hensynsløs Forelskelse. Hun gav Bysladderen et betydeligt Materiale til Behandling, og det blev udarbejdet i mange Variationer, der ikke havde kunnet staa for en historisk Kritik; — vist er det, hvor behændig han ellers

plejede at sno sig fra sine Eventyr, denne Gang blev han tøjret, fik Ring paa og giftede sig om Efteraaret med Ida Sjøblad.

Stemningen var noget trykket ved Brylluppet. Thorsen var med i Følget, og hans Vikar ved Orglet gik tre Gange itu i Bryllupssalmen og spillede i Begravelsestempo, da man forlod Kirken, fordi han ikke kunde magte det hurtigere. Brudgommen var overlegen, som om det at holde Bryllup var noget, han foretog sig hver anden Dag. Bruden var sky, kejtet og kunstlet, det mest naturlige var hendes Graad. Om Aftenen rejste de til Tyskland.

Der mente han at have Chancer for at komme frem ved Hjælp af en Bekendt, en Sønderjyde, der havde taget Bopæl i Berlin, og det lykkedes ogsaa. Det var Aaret før Krigen 1870, og i preussisk Tjeneste blev der Brug for ham som en Slags politisk Agent i forskellige Byer i Elsass. Dette var en Stilling, der var som skabt for ham. Snu og behændig, intrigant af Naturen, umistænkelig, fordi han ikke var Preusser, kunde han faa Indgang alle Steder, og hans Ærgerrighed følte sig tilfredsstillet ved at være i nær Rapport til de store Kræfter, der rørte sig i den evropæiske Politik. Under Krigen voksede hans udstrakte og underjordiske Virksomhed, der i hans Øjne kun havde een, men det rigtignok ogsaa stor Fejl, at han ikke kunde prale aabenlyst med den. Derfor længtes han tilbage mod Dagslyset, hvor alle kunde se, at han steg, hvor han kunde blive beundret og misundt.

Dette opnaaede han efter Krigen. I en By, der var en fast Borg for det katolske Centrum, begyndte der at udkomme et Blad, der førte en ejendommelig Levevis. Dets Abonnementsprotokoller stod gabende tomme, og dog var

dets Kasse altid fyldt og dets Oplag stort. Der var ingen, der købte det eller spurgte efter det, og dog var det paa Færde alle Vegne. Det dukkede op paa Kafeernes Borde, dumpede ned gennem de handlendes Trækruder, stak som Prøvenummer i Brevkasserne en Gang om Ugen, og hamrede saaledes en Viden om sin Eksistens ind i de Hjerner, der var mest ligegyldige for den. Alt Indhold i den gik paa den samme evindelige Melodi, den bismarckske Regerings Fortræffelighed, og jo vanskeligere Centrumsfolkene havde ved at fatte den, des mere hamrede Bladet. Ved Forhammeren stod Dahl, og det var hans store Øjeblikke, naar han skulde til Berlin til en privat, personlig Konference med de ledende Aander. Kunde man tro ham, — men det kunde man ikke, — saa havde han adskillige Gange slaaet Jernkansleren paa Skulderen og sagt: «Kære Ven, den gaar ikke!» e. l., og han antydede undertiden, at Fyrst Bismarck næppe vilde have haft Mod til at føre Kulturkampen saa rask og energisk, hvis Dahl ikke havde givet ham nogle opmuntrende Ord. Men selv om der maatte subtraheres en Del i hans Antydninger, vist er det, at han spillede en Rolle, maaske en ret stor Rolle, — i hvert Fald næppe nogen smuk Rolle, — men af dem var der maaske ikke saa mange i det Stykke, der hed Kulturkampen. Midt i Firserne overgik Bladet til en anden, Dahl tog fast Ophold i Berlin uden nogen synlig Beskæftigelse, men sikkert med mange usynlige Jern i Ilden. Da brændte de pludselig for ham.

Hans Ægteskab var da, allerede for mange Aar siden, et overvundet Stadium. Hvilke end de mørke Anelser var, som Bruden havde paa Bryllupsdagen, mørkere end den Virkelighed, hun kom til at opleve, kan de ikke have været.

Hans politiske Dobbeltgængeri var allerede slemt nok for den unge Hustru, men det lod tilmed, som om han brugte hende til at holde sig i Øvelse med Intriger og Maskekomedier. Han forlod hende uden Varsel, dukkede lige saa pludselig op for hende i en eller anden fremmed Skikkelse, flyttede rundt med hende og deres spæde Datter fra den ene By til den anden og bragte hende tilsidst til en Grad af Nervøsitet, der nærmede sig Sindssyge. Maaske dette kunde undskyldes som hørende til Bestillingen, men til denne hørte i hvert Fald ikke det at være brutal, hensynsløs og umotiveret skinsyg ved enhver Lejlighed. Tilsidst overvældede det hende, og en Nat flygtede hun bort med Barnet. Hun naaede ikke til Danmark, som hendes Plan naturligvis var; han fik hende stoppet paa Vejen. Selv kunde hun rejse, hvorhen hun vilde, men Barnet vilde han ikke overlade hende. Hun vendte tilbage til ham, der fulgte et heftigt og rystende Optrin, efter hvilket hun laa syg i flere Dage, og da hun kom op, var Inger borte. Dahl havde sat hende i Pleje i en anden By for at hindre flere Bortførelsesforsøg og navnlig for at unddrage hende den slette Paavirkning fra hendes Moders Side. Den arme Moder, der indsaa, at hendes Bønner var ganske virkningsløse, begyndte paa egen Haand at eftersøge Barnet paa de Steder, hvor hun kunde tænke sig en Mulighed for, at det kunde være anbragt. Da hendes Penge slap op, tog hun Arbejde, sled og slæbte, saa at hun var segnefærdig, og fortsatte sin Søgen; — fra ham vilde hun ikke modtage nogen Hjælp. Til Hjemmet skrev hun intet om dette for ikke at bedrøve Moderen, der var syg og svag, og denne døde i den Tro, at hendes Datter egentlig var kommen ganske heldig efter det.

Inger var tre Aar, da hun blev skilt fra Moderen, og der var gaaet to lange og sørgelige Aar siden den Tid. Da den gamle Fru Sjøblad var død, viste Fru Ida sig pludselig en Aften i Hoksør, men blev der kun ganske kort. Hun traf Aftale om Ordningen af Moderens Efterladenskaber og rejste tilbage til Tyskland. Siden da havde ingen hørt eller set noget til hende.

Omtrent tre Uger efter hendes Afrejse kom der til Hoksør en tysk Dame med en lille Pige ved Haanden og spurgte paa Josefsens Hotel i den pragtfuldeste Berlinerdialekt efter «Frau Ida v. Dahl». Man viste hende hen til Organist Thorsen, hvor Fru Dahl havde boet, og her afleverede hun den lille femaarige Pige med den Besked, at her var Inger Dahl, nu maatte hendes Moder have hende for bestandig. — Damen medførte intet skriftligt fra Dahl, men skulde sige, at han aldrig mere vilde forlange Pigebarnet tilbage, og at der hvert halve Aar skulde komme 300 Mark gennem en Hr. Schuszgatter i Kolding, mere kunde Dahl paa ingen Maade afse. Forøvrigt frabad han sig videre Forbindelse med dem og ønskede hverken at høre noget om Moder eller Datter. Han lod alle sine Breve aabne af en Sekretær, og ethvert Brev fra dem vilde blive returneret ulæst.

Denne Besked var, især da den for Berlinerjargonens Skyld maatte gentages flere Gange, ikke til at misforstaa. Damen gik tilbage til Josefsens, traf to tyske handelsrejsende, som bød hende paa Champagne, drak sig fuld og gjorde Skandale, og rejste Dagen efter tilbage til det store Fædreland.

Der stod man. Et Par store, sorte Barneøjne i et lille, blegt og magert Ansigt med en Kyse omkring, stirrede forskrækket paa Thorsen og hans Søster, og en lille sød Stemme

spurgte, hvor «Mütterchen» var. Organisten for til Skrivebordet og skrev et Brev til Moderen, at Inger var kommen. Det blev sendt efter den Adresse, hun havde opgivet, men kom tilbage: Adressaten kunde ikke findes. Ad forskellige hensigtsmæssige Veje søgte Thorsen at skaffe sig Oplysninger om den forsvundne, men forgæves; Hr. Schuszgatter i Kolding, der lod til at være Familiens betroede Mand, svarede i et stilfuldt Forretningsbrev, at hans Forpligtelser over for Dahl hindrede ham i at give nogen Oplysning, selv om han havde været i Stand dertil. Der var dog endnu et Haab tilbage. Ingers Moder havde lovet at komme tilbage til Hoksør om et Par Aar, selv om hun i den Tid ikke havde faaet nogen Oplysning om Barnet. Men de to Aar gik, der gik tre, og der kom ingen. Saa følte Thorsen sig forpligtet til at skrive til Dahl og meddele ham Sagens Stilling, selv med den Mulighed for Øje, at han vilde rekvirere Inger tilbage. Brevet returnerede med Paategning: Nægtet Modtagelse.

I al den Tid sov Inger hver Nat i en lille Puf i Havestuen ved Siden af Fru Jungs Sovekammer. Den første Nat kom hun spadserende ind og erklærede, at der var «Gespenster» bag Puffen, og i de følgende Dage underholdt hun dem med Brudstykker af de gyseligste Historier om Trolde og Utysker, som nogensinde har spøget i en forskræmt og forskruet Barnehjerne. Men alt eftersom Foraaret kom og de blege Kinder blev runde og fik Kulør, forsvandt ogsaa baade Trolde og Gespenster, og i Stedet for disse kom Blomsterne og Pipfuglene i Organistens Have paa Hæderspladsen. Berlinergadeviserne maatte skamfulde tage Flugten for Barnerim og Barnesange, og inde under Flygelet fik en lille grøn Skammel sin Plads. Hvorfor skjule noget, — der kom ogsaa

et ganske lille Spanskrør bag Spejlet, men det var mere til Brug for rædselsslagen Beskuelse end til noget andet.

Da Inger blev 9 Aar, og da Haabet om, at Moderen skulde komme tilbage, var sunket til et Minimum, blev Barnet sendt ud af Huset og sat i Pleje ude i Byen. Det var en af de meget faa Gange, hvor Broder og Søster i Organistens Hjem stod mod hinanden. Fru Jungs Ægteskab havde været kort og barnløst, og Inger elskede hun over al Beskrivelse. Men Thorsen stod fast paa, at de i det mindste i Formen, skulde lade hende opdrage hos andre. De havde ingen Ret til at beholde hende i et og alt, noget andet var, at de vedblivende kunde tage sig af hende paa alle Maader, selv om hun boede hos fremmede. Inger flyttede hen til en rar Madam Olsen, men den lille grønne Skammel blev staaende paa sin Plads under Flygelet, hvorfra den dog undertiden avancerede op paa Stolen foran Instrumentet, naar ti smaa strittende Fingre skulde gøre Gymnastik paa Tangenterne. Og Pipfuglene havde ikke sunget forgæves, — snart maatte de strenge sig an for at synge om Kap med Tonerne fra Flygelet og den klare Barnestemme, og Organisten nikkede til sin Søster, fik Taarer i Øjnene og sagde: «Aa, kære du, det er Ida op ad Dage».

Der gik Aar, og Inger blev stor og lang. Det var ikke nær saa morsomt at spille Etuden som at daske af med Dora Blom om Livet, tale om det kommende Feriebal og prøve paa at møde en eller anden vandkæmmet, femtenaarig Spradebasse. Der var intet Spanskrør mere bag Spejlet, men der var alvorlige Øjne og rynkede Bryn, naar Fingersætningen var altfor malabarisk. Der var ogsaa en Trappegang inde hos Madam Olsen, hvor man kunde nyde den Situation at

være melankolsk, fordi Moder var død og Fader saa langt, langt borte i Tyskland, og alle Mennesker saa onde, saa onde ved den stakkels lille Inger.

Der gik igen Aar, og en høj, smuk Pige spillede i Haandværkerforeningens Sal første Gang for et stort Publikum. Hendes Hænder rystede, hun hørte selv tusinde Fejl i sit Spil og var vis paa, at hvert eneste Menneske havde hørt, at den kromatiske Tertsgang var aldeles mislykket. Men da hun i Sideværelset var bleven opmuntret og forsikret om, at det var gaaet glimrende, da hun havde været inde igen for blussende rød at neje og smile, omfavnede hun sin gamle Ven og Veninde og sagde hulkende: «Jeg skal aldrig, aldrig glemme alt det gode, som I har gjort mig.»

Da hun var atten Aar, kom der en Meddelelse fra Hr. Schuszgatter i Kolding, hvori han, næst efter at forsikre om sin dybeste Højagtelse, meddelte, at Dahl nu betragtede sin Forsørgelsespligt som endt, og at Remisserne ikke mere vilde indløbe. Thorsen lo. Inger blev sendt til København og fik den bedste Undervisning, der kunde opdrives; til Vederlag havde hun kun at skrive om sig selv til Hoksør hver ottende Dag.

Medens hun var i København, kom Carsten Dahl en skønne Aften til Hoksør. Men det, der passerede ham, er saa dramatisk, at jeg vil lade et Øjenvidne faa Ordet.

Nede ved Fjorden, ud for Josefsens, ligger en lille Baadebro, og uden for den vipper og gynger en halv Snes smaa Baade. I et skrøbeligt Skur inde paa Bredden sidder min gamle Ven, «Skipper-Olsen» med en lang Skraa i den ene Side af Munden og en ildelugtende Snadde i den modsatte Mundvig og vogter paa sine Ællinger, der gynger uden-

for. Han har været Matros paa Langfarten til Kina og Australien, Dampskibsstyrmand paa England og Smaaskipper i Grønsund og Ulfsund. Prøv paa at byde ham en Cigar, saa kan du spare den lange Rejse til de nævnte Steder, han ruller den op for dig i levende Billeder, — ikke i den afskyelige romanagtige Matrosjargon med «brandstage mig» og «rebe mine Merssejl» ved hvert femte Ord, — kun med en let Duft af Tovværk, Maskinlugt og internationalt Engelsk.

Han kan fortælle om Dahls Bedrifter hin Oktobernat, men det lykkes ikke altid at faa Historien klart frem, thi den krydses af en anden Historie om en Svensker, og «Skipper-Olsen» har paa sine gamle Dage ondt ved at holde Kurs.

«Det var den [illegible] til venstre, han tog den Tørn med, — [illegible] den, — den, der er fortøjet med den ny [illegible] af [illegible] gamle Joller, og den skal [illegible] sig stiv, — jeg lader aldrig [illegible] Jeg havde nylig faaet nyt [illegible] Pokkers Svensker, der la' og [illegible] han endda mit [illegible] til [illegible] det, det er ikke til at [illegible] Svenskere. Naa — [illegible] i Mørkningen, og [illegible] Dag, — ja, jeg [illegible] faa Baadene pa[illegible] at der skuld[illegible] i med [illegible] den [illegible] vi [illegible]

— han er jo nu'nte saadan rigtig Tysker; han kommer med «full speed» oppe fra Hotellet, og saa siger han:

«Passer det, at jeg kan naa Toget i Kalvestrup, naar jeg færger over til Odden derovre?»

«Ja sommetider passer det,» siger jeg, — andet kunde jeg jo ikke sige. For det har jo truffet sig, at Folk, der har fejlet Toget, har stukket over her og taget det i Kalvestrup. Ja, det er en løjerlig Indretning, men ser De, Banen skal jo udenom i en svær Bue og det er opad hele Tiden. Men der er ikke mange Minutter at løbe paa, saa der skal være fin Vind og lidt Strøm, og saa skal man helst have et Par lange Skanker for at kunne rende det sidste Stykke. — Men jeg har været med til de Løjer et Par Gange.

«Saa kan jeg altsaa naa det endnu,» siger han.

«Det kan De ikke», siger jeg.

«Hvorfor ikke»? siger han saa.

«Fordi De ingen Baad har», siger jeg, «for de Baade der, de er mine, og de kommer ikke ud i Aften.»

«Aa, er der ikke andet i Vejen», siger han saa.

«Nej, men det er ogsaa en hel Del.»

«Synes De virkelig», siger han, og med det samme begynder han at balancere ud paa Broen.

Nu havde jeg jo staaet og taget Maal af ham, og han var slet ikke fri for at ligne Svenskeren, han havde nogle lignende Gebærder. Og nu kan De jo nok sige, at Manden har Lov at dro'ne sig, naar han har Lyst til det, — jeg kan nu ikke forstaa det, det maa være ved det, at han ikke har [illegible]t, hvad det vil sige, saadan som en anden har — hen [illegible]e otte Gange —, men man skal jo være «dollhartet» [illegible]n Lejlighed, saa jeg gik jo bagefter.

Vil De saa bare tænke dem, saa jumper han pludselig ud i den lille brunmalede der og giver sig til at kaste los. Jeg faar jo fat i Linen og haler tot for at faa Tag i Lønningen, men hvad giver De mig saa, saa stikker han mig en, saa det sang for Ørerne af mig. Nu har jeg faaet mange Lussinger i mine Dage, baade som Dreng og som Letmatros, — og det af bedre Folk end den Tyskerpjalt, — men jeg havde næsten glemt, hvad det var. Og medens jeg spekulerede paa at komme i Tanker om det, saa laa han allerede og plaskede et godt Stykke ude.

Jeg har altid haft mine Grejer i Orden, og det var jo galt her, for der var baade Aarer i Baaden og Ballast og det hele, saa han gik jo nemt til det. Men da jeg havde summet mig lidt, saa sagde jeg: dont care for d'butter, saa længe der er Smør i Skabet, — saadan siger vi, — jeg kan vel hale ham ind endnu. Men jeg har jo den forbandede Gigt i Skulderen, saa jeg daarlig kan tumle en Styrbordsaare, og saa jeg op til Hotellet og giver et Vræl for at faa Karlen til at tage den ene Aare.

Han kom da ogsaa nok saa kvik, men da han kom ned til Baadene og saa, at der var lidt Sø, saa sagde han:

«Jeg tør ikke.»

«Vil du da la' Manden ligge og drone sig derude«? Se, det mente jeg jo ikke, men jeg sagde det, for at faa Fart i ham.

«Det maa han gerne for mig», sagde han saa, «men hvad skulde han drone sig for»?

«Det er vel ikke godt at vide for mig», sagde jeg, «men jeg kan allenfals ikke være tjent med at ligge og rakke rundt og spørge, hvor min Jolle er, — saadan som dengang

med Svenskeren, og saa bagefter sidde halve Dage oppe paa Raadstuen, ligesom det kunde være mig, der havde taget Livet af ham.»

— Men han turde ikke. Saa satte vi os ned og saa paa ham.

«Ser du,» sagde jeg, «med den Strøm kommer han bare ikke over til Odden, han kommer altfor østlig. Han er nu ikke saa helt tosset, for han har beregnet noget til at drive paa, men det er for lidt i Aften. Og nu staar han lige straks fast paa Banken derude, — — saa kan han staa der til i Morgen. — — Kan du se, nu staar han der. Ja saa ved jeg da, hvor jeg kan tage Baaden, det er altid en Ting, for den sidder godt nok fast i Grunden, men han bliver vist forkølet, for den tager godt ind med Vand.»

Han laa saa og ragede derude vel en ti Minutters Tid, og imidlertid var det blevet helt mørkt. Jeg husker saa tydelig, at jeg kom til at skotte saadan over paa Anders og saa, at han pludselig blev askegraa i Ansigtet.

«Han droner sig alligevel,» sagde han, «han gik udenbords nu!»

Nu kunde jeg vel begribe, at det var for at svømme i Land, men jeg fik dog saadan en underlig Fornemmelse, for Vandet var jo hundekoldt og Strømmen stærk. — Saa tog jeg et Tag i Anders med den raske Arm og rystede ham, til han ikke havde mere Vejr, og saa halede jeg ham ned i en Baad og sagde:

«Nu skal jeg sige dig noget min Gut! Nu tager du Hyre hos mig, eller ogsaa skal du komme til at kigge Stjerner paa Raadstuen din Livstid!»

Se det forstod han, mærkeligt nok, og saa pjaskede vi af.

Men Anders sad den meste Tid og skævede ud til Siden, og glad blev han — og jeg med — da han raabte: «Nu vader han i Land!» For det gjorde han ogsaa.

Se, Toget fik han ikke den Aften, og et Par Dage efter kom de kørende med ham og lagde ham ind paa Sygehuset, han havde faaet Gigt og Rheumatisme oven paa den Dukkert. — Hvad skal man sige til det. — Jeg har staaet halvtredie Etmaal i Vand til Halsen engang, og jeg ved ikke af, at jeg fik Gigt efter det; jeg var i hvert Fald til Bal i Valparaiso samme Aften, som jeg blev bjerget. — Men det var ogsaa andre Tider dengang.» — —

— Dahls Liv havde været uroligt og bevæget før, nu blev det altfor roligt. Efter det voldsomme rheumatiske Anfald blev han lam i begge Benene. I over et Aar blev han behandlet paa Sygehuset. Lægerne var ikke enige om Diagnosen, og der indtraadte ingen Bedring. Derpaa var han nogen Tid i en privat Klinik, hvorpaa han endelig havnede oppe i det lille Hus hos den lille Bælgetræder og indrangeredes med sin Rullestol blandt Byens kendte Skikkelser. Oftest lod han sig køre op paa en Bakke, hvorfra man kunde se Stedet, hvor Banken under Vandet laa, og der kunde han sidde i Timevis og stirre ud over Fjorden.

Man havde flere Gange spurgt, om han ikke vilde se sin Datter, men han frabad sig paa det bestemteste hendes Besøg. Da hun kom tilbage fra København, gik hun dog til ham, — han var dengang lige flyttet fra Sygehuset, — og naaede ogsaa ind i hans Stue. Men den syge kom i et fuldstændigt Raseri, han skreg og raabte en saadan forvirret Mængde Tøjeri, hvori Ingers og hendes Moders Navn, Banken i Fjorden og Fyrst Bismarck var blandede paa den mærke-

ligste Maade, at Sygeplejersken hurtigst muligt fik hende bort, og Lægerne fraraadede alvorlig ethvert fornyet Tilnærmelsesforsøg. Organisten var glad ved at have Raad til at sende Inger til Paris.

Dahl blev ved at være den ensomme Mand, der ingen hilste, og hvem ingen talte til. Naar Byens Børn mødte Rullestolen med den lille, pustende Bælgetræder bagved, gik de forsigtig over paa den anden Side af Vejen, de smaa puttede Fingrene helt ind i Munden, og naar de kom hjem, raabte de i Munden paa hverandre:

«Moder, vi har set Tyskeren!»

IV

Morgenen efter Ingers Ankomst indfandt Thorsen sig paa Josefsens Hotel. Han stavrede op ad Trappen til hendes Værelse og slog nogle Dommedagsslag paa Døren med sin Stok.

«Vil du med ud, lille Ven, og gaa en Morgentur?»

«Ja,» raabte Inger, «vent blot to Minutter, saa er jeg færdig.»

Organisten satte sig paa Trappen i Mangel af anden Siddeplads, og da Karlen kom op med et Par Støvler i hver Haand, beordrede han ham til at bringe Frk. Dahls Rejsegods fra Hotellet hjem til hans Bopæl.

Der gik et lille Kvarter, før Inger kom.

«Du beregner nok ikke Minutterne efter europæisk Middeltid,» brummede han, «— maa jeg spørge, skal der være saadanne Ærmer paa Kjolerne nu? Der er jo Tøj til en hel Familie med mange Børn. Jeg arme Mand, der skal trække Byen igennem med saadan et udenlandsk Fugleskræmsel.»

Sommermorgenens Luft var vidunderlig frisk og herlig. Alle Vinduerne i de pæne smaa Huse glitrede og skinnede, den nyfejede Gade var ren og fin, og saa var der saa vid-

underlig stille alle Vegne. Først nu følte Inger rigtig, hvor hun var. Paris, Rejsen og Tummelen den foregaaende Aften var en fjern Drøm; der var intet Snavs mere i Verden, ingen Uro og Jagen, ingen Mennesker, der havde travlt med noget som helst; der var Fred over det hele, en Fred, hvori man kunde drage et langt, befriende Aandedrag og føle, hvorledes alle Nerver faldt i Ro.

«Først gaar vi i Anlæget, min Pige, der er noget nyt, jeg skal vise dig.»

Anlægets Træer og Buske hilste velkommen. Løvet lukkede sig over de nyrevne Gange, og Morgensolen stribede dem af med forgyldte Striber. Der var saa rent, at et vissent Blad, der laa midt i Gangen, krøllede sig sammen ordentlig helt flovt; en frisk, lidt kølig Morgenvind raslede med Bladene, et Par lystige Spurve skændtes oppe i et Træ, ellers var ogsaa her ganske stille.

Hver lille Smutvej ind mellem Træerne havde sin Historie at minde Inger om, hver Bænk havde en Barndomserindring at fortælle. Der var mangt et I. D. skaaret i Bænkenes Ryg blandt de utallige andre, baade med Hjerte og uden Hjerte omkring.

En af Danmarks Digtere er født i Hoksør. Paa en lille aaben Plet stod hans Buste paa et Fundament af Sandsten, hvis Underdel var formet til en Bænk.

«Stands!» sagde Organisten, «og bliv stum; dette har Bryggeren ladet rejse. En vis Kvotadel af den Gift, han destillerer nede i Bryggerstræde for at ødelægge vore Hoveder og Maver, bliver til Kunst og sætter derved vore Tanker i Flugt mod det ædle, efter at Øllet har draget dem ned i det dyriske. Det er en Stump af Naturens Kredsløb.»

«Tænk,» sagde Inger, «har han virkelig saadanne esser; jeg troede, at han kun levede for —»

«— Sine erotiske Studier,» afbrød Thorsen. «Ja — ene skal gøres, og det andet skal ikke forsømmes. Nej, men han har gjort Bod for mange Synder med dette Monument. Han standser andagtsfuld foran det hver Dag, og det hænger i legio paa hans Væg. — Ofte, naar jeg kommer her om Morgenen, sidder der tre sølle, fordrukne Havnesjovere paa Fodstykket med Bajerne i Haanden. De filosoferer formodentlig over, at de bidrager en Skærv til Hoksørs Forskønnelse for hver Bajer, de drikker.»

Inger skyggede med Haanden for Øjnene og nød de smukke Linier i Monumentet.

«Jeg tænker mig,» fortsatte Organisten, «at han vil have en Miniaturgengivelse af Monumentet i Haanden, naar han engang kommer frem for Sct. Peder, saaledes som vi ser paa de gamle Kalkmalerier, at Kongerne kommer stikkende frem med deres Kirker. — Mon saa ikke Skyggerne af de tre fordrukne Sjovere sidder paa Fodstykket? — Kom, vi skal videre.»

Men Inger var optaget af Bryggerens Mæcenat. Hun spurgte, om han ikke var Mand for at realisere en gammel Plan, at skaffe Hoksør et Museum med Afstøbninger.

«Vi har haft en Komité om det, og den lille Sal i Haandværkerforeningen skulde lejes til det. Men jeg skildrede dem, hvad jeg engang i en By har set som Resultat af snæver Plads. Abel laa og var død ved Siden af en opskyllet Havfrue, og Venus stod og masede sig op i en Krog, fordi en fyrig Araber var ved at træde Poterne af hende. — Saa slap Bryggeren for den Gang.»

De gik ud gennem Anlæget, og Inger vilde dreje til venstre.

«Nej,» sagde han, «ikke den Vej, den er Tabu for Øjeblikket.»

«Hvad skal det sige?»

«Det er den Vej, din Fader plejer at køre for Tiden. Vi har delt Omegnen mellem os, og naar han gaar til venstre, saa gaar jeg til højre.»

«Hvordan kan I passe det?»

«Ved Hjælp af Jensen, han lægger Routerne for os.»

Vejen gik op over Bakkerne. Paa det højeste Punkt standsede de og saa ud over Fjorden. Solen stod bag en lille tæt Sky, hvis Kanter var gennemlyste. Selv var de i Skygge, men ud over Forstranden og Vandet straalede Sollyset i fuld Glans og fra Skyen stod der som en Vifte af Straaler ned mod Jorden. De gule, gennemfurede Lerskrænter paa den modsatte Side og de friske, grønne Tragter, der skød sig ned mellem dem, gav Hvile for Øjet, naar det var træt af Vandets uendelige Bølgeblinken.

En Tid stod de tavse. Saa sagde Thorsen:

«Jeg ved ikke, om andre ser paa den Fjord, saaledes som jeg gør, — men for mig er den mere end et blot Stykke Natur, den er et helt Liv. Den er et Udtryk for det store i Verden, udført med smaa Midler.»

«Den er smuk, fordi den er idyllisk,» mente Inger.

«Nej, den Forklaring passer ikke for mig. — Den betager mig, fordi den har kunnet vedblive at være stor uden at blive drabelig. Den har ingen skyhøje Fjelde, den har kun Brinker, men hist og her har den vist, at ogsaa de kan laves saaledes, at ingen Menneskefod kan bestige dem, og nu

og da lader den en og anden dumpe ned fra dem for at vise, at man ikke behøver at falde ned fra 2000 Fods Højde for at slaa sig ihjel. Den praler ikke med Stormflod eller Orkan, — men der raser aldrig en Paalandsstorm ude paa Havet, uden at den rejser sig lidt og svømmer ind over Engene, for at vise, at den tager Del i, hvad der rører sig udenfor. Den lader sin hvide Sandbund skinne frem næsten overalt, kun midt ude har den skaaret sig en dyb Rende, hvor Bunden ikke kan findes og viger, selv om man finder den, for at vise, at den ogsaa kender til Dybets Romantik.»

«Ja,» svarede Inger, «jeg holder saamænd meget af vor gamle Fjord, men saadan det rigtig store og betagende har den dog ikke.»

«Lad nu være med at drille mig, lille Inger, for her har du mit ømme Punkt. Jeg bliver gnaven, naar Folk ikke kan se Storhed, hvor der ikke er vældige Dimensioner. Hvad bliver egentlig stort her i Verden, naar det skal maales i Alenvis. Er det ikke smaat af Alperne at nøjes med lumpne 15,000 Fod, naar der er saa højt til Loftet som der, hvor de staar, og hvorfor skal jeg imponeres af en Afstand paa 1000 Mil, naar jeg ved, hvor langt der er til Stjernerne.»

«Jeg forsvarer Fjorden,» føjede han til efter en lille Pause, næsten lidt forlegen, «fordi jeg ligesom føler mig i Slægt med den. Jeg har forladt de store Vande og har skaaret mig ind i smaa Forhold og jævne Omgivelser, men jeg er forfængelig nok til at ville have, at man dog skal kunne se, at jeg — ligesom Fjorden — staar i levende Forbindelse med Verden udenfor. — Man snakker saa meget om Provinsialisme, — er det ikke Tallenes Tilbedere, der ikke kan og vil se, at der er ingen Dæmning mellem Fjorden og Havet.»

Han pegede ud mod Horizonten, hvor Luften og Vandet mødtes.

«Nej, saadan tænker jeg rigtignok ikke,» svarede Inger; «jeg vil gerne være med i noget, — — ja i noget stort, kalder jeg det nu, noget, hvor der er mange Mennesker og meget Liv og Bevægelse, noget — —»

Hun ledte efter Ordene.

«— Noget Paris, — ja, sig du det kun, lille Ven. Jamen du er jo ogsaa kun en lille Pige endnu, og de synes aldrig, at noget er morsomt, uden at der er rigtig meget Spektakel ved det. Det vilde heller ikke være rigtig naturligt for dig at begynde at søge det store i det smaa. Men, ser du, man kan blive saa gammel, at man virkelig synes, at det er større at beherske sit Sind end at indtage en Stad, — selv om det sidste gør meget mere Spektakel.»

De drejede om ad en Sti, der førte fra Fjordsiden ind i Landet, og et Stykke inde paa Marken traf de Arkæologen; han vendte Ryggen til dem og stod og prikkede med sin Stok i Jorden. Thorsen slog ham paa Skulderen.

«God Morgen. Naa, har De snart faaet ham op?»

«Hvem mener De,» svarede han, idet han vendte sig om og hilste.

«Bronzealdermanden, naturligvis. — Men vil De dog ikke hellere laane en Spade, det maa jo være nederdrægtig sent at faa ham op med den Stok, og De kunde jo gaa til at prikke ham itu.»

«Det var ikke paa Studiets Vegne, jeg prikkede,» svarede Herting smilende; «Bevægelsen havde almindelige psykologiske Aarsager; jeg vidste ikke, hvad jeg skulde bestille.»

«Tænk, det kom jeg netop for at sige Dem; jeg har lige

fundet en Beskæftigelse til Dem. Men De faar ikke at vide, hvad det er; nu kan De foreløbig følge med os.»

Inde paa Marken laa en lille Gruppe kuppelformede Høje; Thorsen benyttede sig af Lejligheden til at udvide sine Kundskaber. Han havde Oldtidskendskab nok til at spørge fornuftig, og Herting vilde intet hellere end svare. Han fortalte op løst og fast fra sine Undersøgelsesture rundt i Landet, og Organisten blev mere og mere interesseret.

Saaledes vandrede de ind mod Byen. Inger gik tankefuld et lille Stykke fra inde paa den smalle Fodsti, men der var ikke et Ord, som undslap hende. I Begyndelsen var det hende komplet ligegyldigt, hvem der havde været Mester for de Høje; hun følte sig fuldkommen tilfreds ved i al Almindelighed at vide, at det var «Kæmpehøje»; men lidt efter lidt begyndte Egnen uden hendes Viden og Villie at befolkes af sælsomme Skikkelser. Kraftige Kvinder med et langt folderigt Skørt og et stort ciseleret Skjoldsmykke foran paa Bæltet gik med Høstseglen i Haanden og skar Kornet af eller sad og filerede en kunstfærdig Haarpynt. De hilste med glade Tilraab Mændene, der kom hjem fra Jagten og i Frastand svang deres løjerlige, rundpullede Huer til Tegn paa et godt Udbytte. Inde i Egelundens mørkeste Del var et Offersted, hvor Blodet dampede til Ære for Guder, der var gamle Folk i Forhold til Odin og Thor, og derfra klang de dybe, malmfulde Lurtoner ud til Folket, som strømmede til. Hun vendte sig om og saa igen paa de lave Høje; nu havde de helt forandret Udseende, de havde faaet Karakter. Hun saa ogsaa nu og da paa den unge, blonde, kraftfulde Mand, der fortalte saa ivrig og saa levende, og som ikke værdigede hende et Blik, men i Talens Løb skridtede raskere og raskere ud.

Før de næsten tænkte derpaa, var de midt inde i Byen, og ud for den gamle Kirke stoppede Organisten op.

«Det var meget interessant, Tak skal De have. Nu skal jeg til Gengæld vise Dem Kirken, og De skal faa Lov at være Bælgetræder for mig, for at De ogsaa kan faa Orgelet at høre.»

Man kom op til Orgelpulpituret gennem en lille Dør udvendig paa Kirken. Nero, der havde været en opmærksom og interesseret Deltager i Morgenudflugten, for først ind ad Døren og op ad Trappen.

«Maa den komme med ind i Kirken?» spurgte Inger noget forundret.

«Den!» svarede Thorsen, «den er i Kirke hver Søndag. I lang Tid vidste jeg ikke noget om det, men saa opdagede jeg en Dag, at den var inde hos Jensen ved Bælgene. Jo, den sidder paa en Stol og lader Ørene hænge betænksomt ned, medens den følger Jensens Bevægelser og øjensynlig spekulerer paa, hvad i Alverden det er, der foregaar. Til mig ser den ikke, saa længe vi er deroppe. Jensen paastaar, at den gør Forskel paa, hvilken Præst den vil høre, — men det kan jo være, at han overdriver. I hvert Fald fortæller han, at en Dag, da den gamle var bleven syg og Kapellanen prædikede til Højmesse, for den op, da han begyndte at tale, rystede energisk paa Hovedet og skrabede paa Døren, saa at han maatte lukke den ud.»

Herting lo, men Inger replicerede:

«Jeg synes alligevel ikke, det er rigtigt, at en Hund faar Lov at komme ind i Kirken.»

«Naa, det tillader du dig at mene. Du kan berolige dig, jeg hører ikke til de Organister, der mener, at Guds Hus

hører op ved Orgelpulpituret, men saa længe Nero opfører sig pænt, vil jeg ikke nægte ham den Fornøjelse. Hvis blot mit ærede Kirkekor vilde holde Flaben lige saa tæt i som han under Prædikenen, saa vilde jeg være det taknemmelig. Jeg har ingen Grund til at tro, at han og Jensen fortæller hinanden upassende Historier under Altergangen, og i hvert Fald bander han ikke halvt saa nederdrægtigt som Kantoren, medens han er i Kirken. — Nej, lad du mig og Nero om det.»

Han klappede Hunden paa Hovedet, og den slikkede hans Haand.

«Det var den Bestilling, jeg havde til Dem,» fortsatte han til Herting, «vil De træde et Øjeblik for mig. Jeg har faaet en Obostemme ind i Overværket, og den vilde jeg gerne have, at min lille Veninde skulde høre.»

Herting traadte op paa Skammelen, Nero sprang op paa Stolen og lod Ørene hænge, og Organisten tog «Oboen» ud.

Den første skære Orgeltone sejlede ud under Kirkens Hvælvinger, svøbte sig om de svære Piller med de pralende Epitafier og smuttede ind gennem de lave Døre til Korets Sidekapeller. En anden sluttede sig til og blandede sine Svingninger med den førstes; dybt nede fra steg en Tonerække op og lagde sig som Bund for Akkorden; — Organisten prøvede den ny Obostemme.

Da han havde spillet et Par Minutter, spurgte han, om det ikke var et kønt Register. Da han intet Svar fik, rejste han sig, gik hen og kiggede ind bag Orgelet. Herting stod paa Skammelen, Nero sad paa Stolen, og Inger stod lænet til Dørkarmen og saa ind i det lille Rum.

«Naa,» sagde han, «kan du saa forstaa, at det er mor-

somt at se paa. Naar det kan more dig, saa kan det da ogsaa sagtens være en Fornøjelse for Nero. Men du skal ogsaa i Arbejde. Træd du op paa de to yderste, saa har I to hver; jeg har aldrig mere den Fornøjelse at spille med fuldt Værk, for Jensens Ben er for gamle til at skaffe saa meget Luft.»

Det var et stort Orgel fra en tidlig Tid og med mange skarpe Stemmer. Det tordnede og brølede og rasede, Inger var halvt bedøvet af den vældige Tonemasse, der skyllede hen over hende. Situationen var ejendommelig. Hun og Herting var klods op ad hinanden, de svævede op og ned og ned og op forbi hinanden. Af og til raabte han smilende nogle Ord til hende; hun rystede blot paa Hovedet, det var umuligt at forstaa et Ord.

Thorsen var oprømt, da de skiltes fra Herting uden for Kirken.

»De er en Mand med mange Talenter, baade til at fortælle om Bronzealderen og til at træde Bælge. Se endelig snart ind til mig, saa skal De faa et Stykke til med Næsen af Frk. Dahl.»

«Jeg vil for Fremtiden,» sagde Herting, «ikke mere bruge Udtrykket: talentfuld indtil Fingerspidserne, jeg vil sige: talentfuld indtil —»

«— aa, sig det ikke, sig det ikke,» bad Inger.

«— — Naa, min Pige, nu skal du op at se til Dora. Du skal ikke bryde dig om, hvis du træffer hende lidt anløben.»

«— Hvad skal det sige?»

«Jo, siden hun er begyndt at sværme for Bryggeren, har hun lagt sig efter at drikke bajersk Øl. Hun har vakt pinlig

Opsigt ved at sidde ude i Anlæget med en Bajer foran sig, for at blive observeret af ham, naar han er ude at se til sit Monument. — Kærligheden har de mærkeligste Veje.»

«Er det virkelig sandt?»

«Lige saa sandt som — alt, hvad jeg plejer at sige. Farvel.»

— Købmand Bloms store Købmandsgaard laa paa Torvet. Den var gammeldags og solid med en stor skummel Port, hvorigennem Bøndervognene kunde køre ind i den rummelige Gaard, der paa Torvedagene var fyldt med dem, saa de stod som en Stime. Bagsiden af Hovedbygningen var bevokset med Grønt, gennem hvilket Vinduerne med de smaa Ruder lige tittede frem. Bagbygningen var meget gammel, med Svalegang, hvortil en lang Trappe førte op; inde i den var der mange hemmelighedsfulde Kroge og mørke Aflukker, og gennem den førte en lang smal Gang ud til en stor og skyggefuld Have; den lukkedes ved en selvlukkende Laage, der kunde give Fingrene et ordentligt Smæk, naar man ikke passede paa.

Inger spurgte en Pige om Frk. Blom; derpaa gik hun rask over Gaarden og ind i den lange Gang. Men da hun var midtvejs, kom en lille Pige farende mod hende og havde nær væltet hende, to andre, lidt større, forfulgte den første under vilde Jubellyd, og Passagen var for et Øjeblik spærret.

Frk. Dora viste si[illegible] selv, men hun kunde paa Grund af Gangens Ha[illegible]ke straks se, hvem den kommende var. D[illegible]let, g[illegible] et højt Raab af Overraskelse o[illegible]lle [illegible]en for en ud af Gangen og tr[illegible]lys[illegible]

Alle diss[illegible]des med endnu

et Par, der var i Overgangsalderen, lignede hinanden paa en Prik. De havde tykke røde Kinder, mørke Øjne og et krøllet, genstridigt Haar, der ikke lod sig tvinge af nogen af de forskellige anvendte Frisurer. Der var en ubændig Livslyst og en stadig Trang til Bevægelse over dem; et stort Lindetræ, der hældede sine Grene ud over Muren til et lille Stræde, var en yndet Tumleplads; der var altid nogle Stykker af dem at se over Muren i dets Grene, hvorfor det kaldtes «Blommetræet» og præsenteredes for udenbys Folk som det Træ, «hvorpaa Bloms Børn groede». En Gang imellem drattede de ned af det og var i Regelen prydede med Buler og blaa Pletter, — et Par Gange naaede de at forvride en Arm eller Fod; — men saa snart de kunde kravle, hang de atter paa deres Voksested.

Dora var den ældste, hun var paa Alder med Inger Dahl, en yngre Søster var gift i en anden By, og et Par Brødre dannede Overgangsledet til den ubrudte Døtrerække fra 15—8 Aars Alderen.

Inger havde afbrudt dem i en Tagfat, der øjensynlig havde været af de voldsomme. To Havebænke og en Stol laa væltede paa Græsplænen, Dora pustede og kunde næppe faa et Ord frem, medens hun forgæves søgte at stryge Haaret bort fra den fugtige Pande. De mindre Børn var saa vilde, at de ikke ændsede Inger, men halede i og bearbejdede deres store Søster af alle Livsens Kræfter.

Efter nogle alvorlige søsterlige Rusk, der uddeltes med en kraftig Arm og en fast Haand, kom de for saa vidt til Besindelse, at Inger og Dora kunde komme til at hilse ordentlig paa hinanden. Det var med aldeles uskrømtet Glæde og en rigelig Mængde Kærtegn, at Dora modtog sin Barndoms-

veninde, men Opholdet i Haven blev kun kort; der var afgjort ikke Stedet til nogen Art af Fortrolighed, — og Doras Specialitet var netop Fortrolighed. Derfor blev Kommandoen over Amazonehæren overgivet til en næstkommanderende, og Dora førte Inger tilbage over Gaarden, idet hun forsøgte at bringe sig ned paa en passende Temperaturgrad ved at vifte sig med sin store hvide Sommerhat.

Oppe i Jomfruburet, der vendte mod Skyggesiden, var der dejlig køligt. Dora satte sig op i Vindueskarmen og fyrede løs med en Række Spørgsmaal, der for i den vildeste Fart fra Paris' Topografi til Ingers Bleghed, fra de franske Damers Ærmevidde til Ingers egentlige Hjertetilstand, og som kun den mest konversationsleksikale Behændighed havde kunnet besvare paa en Studs, og med en tilsvarende Mængde Oplysninger om Venner og Bekendte, om Aftagen af Bondehandelen og Tiltagen af hendes Moders Svaghed, om Kedsommeligheds Kvaler og Selskabeligheds Herligheder m. m. m.

Inger var helt forbløffet; hun mente at kende Dora rigtig godt, men hun forbavsedes ved at se, hvor ny hun egentlig var for hende. Denne uforsagte Kilen løs paa egne og andres Anliggender imellem hverandre gjorde et lidt irriterende Indtryk paa hende, og det lagde sig over hende med et saadant Tryk, at hun følte, hvorledes hun selv blev mere og mere afkølet og formel. Der var aabenbart ikke andet at gøre end at prøve paa at faa fat paa Barndomsminderne, for at faa den rigtige gamle Dora frem igen.

Men nu var det for sent, hendes egen Stivhed havde aabenbart smittet Dora. Denne stoppede et Par Gange op og saa forundret paa hende, begyndte øjensynlig at kritisere

Valget af sit Stof, sukkede en Gang imellem og stoppede tilsidst helt op som et Lokomotiv, der ikke har mere Damp.

Det gjorde Inger ondt; hun rejste sig og gik hen til hende, lagde Armen om Livet paa hende og sagde:

«Du synes vist, at jeg er bleven en kedelig en, men jeg er maaske noget træt fra Rejsen i Gaar, og det varer jo lidt inden man kan komme i de rette Folder.»

Men nu blev det først helt galt; Dora fik Taarer i de store, brune Øjne og sagde med Grød i Halsen:

«Du maa saamænd gerne sige, at du synes, jeg vrøvler ganske forfærdelig. Men hvad skal jeg gøre, — noget maa man da tale om, og hvad skal man tale om, naar man ingenting oplever. Der er ikke noget saa rædselsfuldt i Verden som at sidde og være bunden fast i saadan et Provinshul. Du kan sagtens, som har rejst og set og oplevet, men jeg er sommetider ved at gaa til Grunde af Tungsindighed over at spekulere paa, hvad det skal blive til med mig,»

«Jeg troede, at du havde saa meget at gøre,» svarede Inger, «at der ikke blev megen Tid til Spekulation.»

«Her er saamænd ogsaa nok at gøre, og det er mig, der skal gøre det, for Moder tager sig mindre og mindre af det. Det siger jeg virkelig ikke det ringeste til, for Moder er jo ikke videre lebendig mere; men det er slet ikke let, det kan jeg forsikre dig. Det er skam ingen Spøg at være eneste voksen Datter i saa stort et Hjem. — Jeg græder hver eneste Aften, og det er baade vist og sandt, at tidt, naar jeg tilsyneladende er aller mest lystig, saa ønsker jeg, at jeg var død og borte fra det hele.»

«Det er nu Bryggeren,» tænkte Inger og beundrede sit

psykologiske Skarpsind, «bevidst eller ubevidst, saa er det Bryggeren.»

Dora følte Trang til et mindre fugtigt Lommetørklæde end det, der havde gjort Tjeneste nede i Haven. Idet hun trak Kommodeskuffen rask ud, raslede det, som om den var fyldt med Sten. Inger stod ved Siden af og saa ned i Skuffen; der laa virkelig en halv Snes haandstore Flintesten dernede.

«Hvorfor i Alverden har du dog dem i Skuffen?»

Dora smilede, men svarede ikke straks, og Inger fik ikke andet ud af det, end at det var «noget, hun ikke forstod sig paa, selv om hun fik det at vide.»

Paa Væggen hang et Fotografi af Monumentet i Anlæget; Inger gjorde en Hentydning til det og roste Bryggerens Gavmildhed mod Byen.

«Puh—ha!» svarede Dora, «sig ikke noget om ham, han er rædsom. Der er forresten slet ingen Mening i, at det Billede hænger der, det er Moder, der har anbragt det. — Jeg kommer til at tænke paa den ækle, tykke Brygger, hver Gang jeg ser det.»

«Aha!» tænkte Inger, «altsaa er du dog forelsket i ham,» og hun beundrede for anden Gang sit skarpe Blik, som ikke lod sig narre.

Samtalen gik nu ad mange andre Veje, men som ved en Trolddom kom den idelig og idelig tilbage til Bryggeren.

«Han har virkelig fundet paa i den sidste Tid at nedlade sig til mig, han gør saadan en Slags Elefantkur, saa godt, han formaar det. Men jeg har ellers vist ham ved forskellige Lejligheder, at hans Pengeposer ikke imponerer mig det mindste. — Du kan tænke dig» — føjede hun til med lidt lavere Stemme, «at han har været saa fræk, engang i Vinter, da vi

var til Klubbal, — — ja det er virkelig næsten saa slemt, at man ikke godt kan tale om det — — —»

Inger stod med Ryggen mod hende og saa ud i Gaarden.

— «Ja, men saa bryder jeg mig heller ikke om at høre det.»

«Naa —, det er saamænd da ikke værre, end at jeg godt kan fortælle dig det, naar vi er alene. Jeg sad inde i et af Kabinetterne — —»

«Aa, jeg beder dig saa meget, lad mig være fri; jeg kan saa godt forestille mig —.» Hun trommede nervøst paa Ruden.

«Nej, du kan saamænd ikke, — det kan du virkelig ikke.»

«Det gør heller ingenting, Dora, — jeg vil som sagt helst være fri.»

Det tynde Islag fra før fik ved denne Episode et Par Tommers Tykkelse, og det smeltede ikke mere for den Gang. Dora fik sit forundrede Ansigt paa, og Inger gik derfra med den pinlige Følelse, der altid ledsager Erkendelsen af, at et gammelt Venskabsforhold nærmer sig Separation «paa Grund af Uoverensstemmelse i Tankegang». Hun blev først sig selv igen, da Organisten ved Frokostbordet hilste hende med:

«Naa, hvordan gaar det saa med Dora og Øllet?»

«Ja, lidt er det gaaet hende til Hovedet,» svarede hun. — og for tredie Gang gav hun sig en Kompliment paa Psykologiens Vegne.

V

Til højre, Jensen!»

Jensen standsede Rullestolen, tog et stort rødt Lommetørklæde op og tørrede sig rundt i hele Ansigtet med det, saa paa Dahl med sænket Hoved og et skraat opad rettet Blik, som om han kiggede op over et Par fingerede Briller, og sagde:

«Nej, den gaar skam ikke Hr. Dahl. Den Vej kan vi ikke komme nu, for her gaar han sin Morgentur i disse Dage.»

«De er en gammel Idiot Jensen, vil De øjeblikkelig dreje til højre!»

«Hvorfor nu det? Lad os nu køre ind ad Alleen, der er jo saa pænt. Det bliver jo bare til, at vi gaar til at møde ham, som vi gjorde forgangen Uge, og maa køre tilbage igen, og saa fortryder De det jo bagefter og sidder og bander, saa at man maa grue ved at høre det i Stedet for at se paa alt det kønne, som her er.»

«Jeg indlader mig ikke i Diskussioner med Dem. Kør til højre og det i en Fart, eller ogsaa skal jeg bande for Dem, saa det skal gnistre for Øjnene af Dem!»

Rullestolen kom i Gang og knirkede henad Vejen. Turen gik op paa Banken, hvor Udsigten over Fjorden var bedst.

Her gjordes der Holdt efter gammel Skik. Stolen blev kørt ind paa Vejkanten og drejet paa tværs, og Bælgetræderen satte sig ned ved Siden af.

«Naar jeg bliver rask,» sagde Dahl pludselig efter en lang Tids Tavshed, «saa skal jeg sikre Dem en lille Skilling for Resten af Deres Levetid. Hvad siger De til det?»

«Det siger jeg saamænd kun Tak til, Hr. Dahl, for det er jo ikke saa sikkert, at mine Ben holder mig ud.»

«De mener, det kan man se paa mig. — Men det kunde jo være, at jeg narrede Jer allesammen. — Naar bliver jeg rask Jensen?»

«Det kan jeg ikke sige Hr. Dahl. — Naar Vorherre vil.»

«Saa! Skal vi nu ind i den Gade.» — Pause — «Ved De Jensen, engang i mine unge Dage var det min Hensigt at indvie mit Liv til at knuse Kristendommen, jage Jeres Vorherre ud af Verden, ud af den mindste Krog, hvor han kunde gemme sig i, saa at man maatte lede ham op paa Museerne. Jeg vilde lufte ordentlig ud i det hele, lave Kirkerne til Dansesale og Kirkegaardene til zoologiske Haver.»

«Nej uha da!» sagde Jensen. Der spillede blot et halvt Sekund en Brøkdel af et Smil om Munden paa ham, men han betvang det straks.

«Jeg havde en fuldt organiseret Plan, alle Detailler var fastsatte, og det kan godt være, at jeg tager den op igen, naar jeg bliver rask. Den er for god til at gemmes hen.«

Han skottede ned til Jensen. Denne var stærkt optaget af at faa Hovedet paa Frederik den Syvende, der viste sig til Hest paa hans straalende Lommetørklæde, til at ligge rigtig glat over Knæet.

— «De er egentlig en Pjalt Jensen, en ussel Pjalt.

Naar De ved, hvem jeg er, og det ved De, hvorfor kører De mig saa ikke en Dag ud paa Brinken og styrter mig ned, — der er ingen, der kan godtgøre, at det ikke er sket af Vanvare. De tjener Deres Sag og Deres Religion slet. De stoler paa, at jeg sidder lænket her for Evighed, men De tager fejl.»

«Hr. Dahl er saamænd altfor klog til ikke at vide, at man ikke maa slaa sine Medmennesker ihjel.»

«Vrøvl, det gjorde baade David og Samson og hvad de hedder allesammen. De har ogsaa gjort det selv, og det var ikke engang for Vorherres Skyld. — De var jo med i 49.»

«Ja—a, Samson og David, de maa nu klare for dem selv, og jeg var kun 20 Aar, da jeg var med. — Det kunde jo være, at jeg ikke gjorde det, hvis det var nu.»

«Det blev De nok nødt til. Vi spørger ikke, om Bælgetrædere giver os Lov til at føre Krig. Det hedder: Marsch! Jeg er bange for, at De blev nødt til det, Jensen.»

«Det kan jeg da næsten ikke tænke mig,» sagde Jensen og pyntede videre paa Frederik den Syvende.

«Det smaa maa ofres for det store, og de store æder de smaa for at komme frem. Det er den eneste Lov, der gælder i hele Verden. Det er som i Dyreriget, hvor de stærke Dyr æder de svage, og de kraftige Planter kvæler de smaa. Tusinder af smaa Jensen'er, som De og Deres Lige maa gaa til Grunde, for at een stor Mand kan komme frem. Det er en Naturlov, der er godtgjort af Videnskaben for lang Tid siden. Religionen er kun til for at lære Folk at lystre; — man kunde maaske beholde den i Hæren, saa længe Oplysningen ikke er skreden for langt frem. — Hvis De var mindre stupid, end De er, skulde jeg forklare Dem, hvorledes

alt Fremskridt i Verden er betinget af, at Genierne knuser deres svagere Omgivelser, suger Blodet af dem, — piner dem ihjel, akkurat som Dyrene gør.»

«Ja det er sørgeligt,» sagde Jensen.

Dahl faldt i Tanker. Pludselig slog han en Latter op og sagde:

«Der bliver formodentlig bedt for mig fra Prædikestolen hver Søndag?»

«Der gør saa,» svarede Jensen.

«Hvad for noget! Hvad for Sludder!» Dahls Stemme var helt usikker.

«Der bliver bedt for alle dem, som syge og sorgfulde ere.»

«Naa,» sagde Dahl helt beroliget, «blot saadan en Ansøgning i al Almindelighed. — De skulde heller ikke slippe godt fra det. Hvis jeg skulde dø i denne Rottefælde, — hvad der ikke er mindste Udsigt til, saa befaler jeg Dem Jensen at sørge for, at der intet Præstebræg bliver over mig. Jeg vil ikke svøbes om med Jert paganistiske Hykleri. Hvis det skete, saa tror jeg, at jeg rejste mig og snakkede et Ord med.»

Om det nu var, fordi Jensen ganske uvilkaarlig kom til at kaste et Sideblik til hans Ben, da Talen var om «at rejse sig», eller om han selv kom i Tanker om, at Fantasien var lovlig dristig, — han blev pludselig helt tavs og sad i længere Tid og grublede.

Saaledes omtrent gik Samtalen hver Dag mellem de to. Den lille Bælgetræder var kun en daarlig Erstatning for det store Auditorium, som Dahl tidligere havde haft, og han var tilmed en ulydig Undersaat. Dels havde han en udpræget jydsk Evne til ikke at lade sig imponere, og dels havde han

en selvstændig Maalestok, som han lagde paa Forhold og Personer, og denne Maalestok sagde «sort,» naar Dahl sagde «hvidt» og «kort,» naar Dahl sagde «lang.»

Før Bælgetræderens Ansættelse havde Dahl prøvet et Par andre. Den første var en københavnsk Svend, der gik arbejdsløs ovre i Hoksør, han bød Dahl «Klø», da de var ude paa den første Tur, fordi hans demokratiske Sind følte sig ophidset mod Dahls Preusseranskuelser. Senere fik han en Diakon, denne var hos ham en fjorten Dages Tid, men nedlagde Arbejdet med den Motivering, at han ikke kunde holde ud at høre Dahl spotte med alt, hvad der var helligt for ham. Jensen lod til at være ufordrivelig; han glattede paa Frederik den Syvende eller paa Rosenborg Slot, naar det stod for Tur, brugte sin Maalestok, var ufølsom overfor personlige Injurier og stedse lige venlig og tjenstivrig.

Han havde netop rejst sig for at begynde at køre, da han langt nede paa Vejen saa en Herre og en Dame. Han kendte Organisten og gættede paa Frk. Dahl. Uheldigvis foreslog han straks den eneste fornuftige Udvej, at sætte Fart paa for at komme foran, — uheldigvis, thi dermed var den paa Forhaand forkastet. Dahl vilde køres ned ad en Skraaning paa Skræntens udvendige Side og om bag nogle Buske, og det var et Eksperiment, der let kunde virkeliggøre hans blodtørstige Fantasi om at komme paa Hovedet ned ad Skrænten. Kun ved at Jensen satte et Par unaturlig stive Ben i Stilling som et stædigt Æsel og halede i Stolen, saa at han blev kobberrød i Ansigtet, og ved at han selv holdt igen paa Egerne i Hjulene, lykkedes det dem at komme i Skjul, uden at en Ulykke skete.

De hørte Skridtene oppe paa Vejen og en ung Piges

Stemme, der talte højt og lo. Nero aflagde en kort Visit nede hos sin gode Ven Jensen, men var elskværdig nok til at lade som ingenting, da den kom op til Thorsen igen.

Da der atter var stille, udspejdede Jensen paa Indianervis Omegnen og erklærede den for sikker.

«Hvem er det, han nu gaar og gør sig til Nar for,» spurgte Dahl. «Ved De det?»

«Ja, jeg ved det nok,» svarede Jensen efter at have betænkt sig lidt, «men jeg vil ikke sige Dem det.»

«Saa er det formodentlig min Datter.«

«Ja, det kunde være rimeligt nok. Skal vi saa prøve paa at komme op igen?»

«Slip Stolen!»

Dahl faldt hen i en Spekulationstilstand, som ikke syntes at skulle faa nogen Ende. Han beordrede Jensen til at sætte et Par store Stene foran Hjulene, som om han vilde indrette sig der for længere Tid, og grublede videre. Solen gik højt paa Himlen og brændte godt igennem, oppe paa Vejen raslede Vognene forbi i en Støvsky, ude paa Fjorden passerede Københavnsdamperen baade frem og tilbage, og Dahl sad stadig i samme Stilling. — Endelig, da det var nær Middag, vaagnede han op og sagde:

«Hjem!»

Det var let at sige, men ikke saa let at udføre. Jensen asede og sled, i bogstaveligste Forstand med to Liv i Hænderne. Tilsidst kom de op, men saa sagde Jensen i en Tone, hvori der virkelig fandtes en Spire til Ophidselse:

«Saadan noget skal vi lade være med en anden Gang; man har ikke Lov til at sætte sit Liv paa Spil, naar det ikke er nogen Nytte til!»

Mærkværdig nok svarede Dahl ikke et Ord, men lod sig køre hjem i fuldstændig Tavshed. Først da de var helt hjemme, sagde han:

«Har De et Ny-Testamente at laane mig? Men det skal ikke være det lille snolrede, som De altid render med i Lommen, det skal være en rigtig gammel Bog.»

«Aa, hvad vil De med den Hr. Dahl, den læser De jo ikke i alligevel, og hvis De gør det, bliver det jo bare ligesom sidst, at De bliver meget ugudeligere bagefter.«

«Har De det, eller har De det ikke?»

«Jeg har en gammel Bibel fra min Faders Tid.»

«Læser De ikke-selv i den?»

«Nej, jeg har en anden, som jeg bruger. De maa saamænd godt laane den.»

Dahl fik Bogen, og Jensen gruede i sit ærlige Hjerte for, hvilke Ulykker, der nu skulde times Samson og David og alle de store og smaa Profeter.

Hans «ligesom sidst» sigtede til en Episode, der var omtrent et Par Maaneder gammel. En Dag overraskede Dahl ham, ligesom nu, ved at forlange et Ny-Testamente, og han fik Jensens lille Lommeudgave. Til Bælgetræderens største Forbavselse begyndte han et ivrigt Studium, navnlig paa Køreturene. Da han ikke kunde mistænkes for at ville tage teologisk Embedseksamen, og da Opbyggelseslæsning maatte ligge ham fjernt, kunde Jensen ikke tænke sig anden Forklaring end, at det maatte betyde Anlæg af Løbegrave til en Storm paa Fæstningen, og at den store Kristenforfølgelse, som Dahl havde paa Repertoiret en Gang imellem, nu maatte være nær forestaaende.

Men derpaa begyndte han virkelig at knytte opbyggelige

Samtaler med Jensen. Ganske vist spækkedes Opbyggelsen med mærkelige Kraftord og de sædvanlige Udskæld, men det skinnede dog stadig igennem, at han forsøgte at gøre sig barnlig og naiv, at tale og opfatte med en Umiddelbarhed, der ellers ikke var ham egen. Undertiden blev han saa naiv og forlangte en saadan Bogstavelighed i Troen, at Bælgetræderen maatte argumentere mod ham som mod en Sekterer og maatte døje Bebrejdelser for, at han «bortfortolkede». Jensen blev nødt til at opgive Hypothesen om Løbegravene, og da han ikke kunde nægte, at der var en vis robust Alvor og Iver hos Dahl i den Maade, han tog Læsningen paa, begyndte han at tænke paa, om han virkelig skulde komme til at opleve en mirakuløs Omvendelseshistorie.

Det kom han dog ikke til; det var, som Jensen sagde, et Forsøg paa at snyde Vorherre. Det var et Forsøg, gjort i Fortvivlelse, paa at blive rask. Naar en Høvedsmand kunde faa sin Tjener helbredet for to Tusinde Aar siden i Kraft af sin Tro, — naar en Kvinde blot ved i Tro at røre ved et Klædebon kunde blive rask, saa maatte vel ogsaa Carsten Dahl, der havde udført saa mange forskellige Roller i sit Liv og arbejdet sig ind i saa mange forskellige Karakterer, kunne leve sig ind i en lignende Tankegang, lukke sig ude fra enhver forstyrrende Paavirkning, producere en lignende Mængde Tro, og derpaa gennem Frembringelsen af en hysterisk Nervekrise blive rask. Thi naturligvis drejede det sig i saadanne Tilfælde kun om en psykologisk Bevægelse, der maatte kunne efterlignes med Kunst.

Han kunde imidlertid have været langt heldigere med at finde en Medhjælper til dette Eksperiment, end han var. Man kunde jage Jensen langt bort med noget, der lignede

pathologiske Omvendelser. Han saa med indgroet Mistænksomhed paa Resultater, der var vundne gennem en idelig og idelig gentagen Bearbejden, som tilsidst steg til Hovedsvimmel, og han var derfor ikke Dahl nær kras nok. Da denne vilde have ham til at deltage i en saare dramatisk arrangeret Fællesbøn med forudgaaende Faste, begyndte han at ane Sagens Sammenhæng. Han tog Bladet fra Munden og holdt en lille Prædiken for ham, at han allerførst maatte begynde for Alvor at ydmyge sig for Gud, og at det største Resultat, han kunde opnaa, var at se sin Sygdom netop som en Guds Styrelse.

Dette behøvede nu Dahl ikke at tage sig af, thi det vedrørte jo ikke i mindste Maade hans System. Men det blev dog dette, der sprængte det. Thi han indviklede sig i en Disput, under hvilken han efterhaanden arbejdede sig op i et saadant Raseri, at han aldeles forspildte de vundne psykologiske Fremskridt. Bælgetræderen fik Bogen i Hovedet og maatte være glad ved, at det var Lommeudgaven, da den ramte godt, og dermed var den Episode endt.

— Han fik som sagt den store Bibel, og Jensen var meget spændt paa, hvad der nu skulde komme. Der kom intet i den før omtalte Retning, Dahl grublede og grublede i en hel Uge; han skrev en Del Breve og fik en Del Svar baade fra Tyskland og Indlandet. Endelig bar Grubleriet en tydelig Frugt. En Lørdag Aften sendte han Bælgetræderen ind til Frk. Dahl med et Brev.

Da Jensen kom med Brevet, sad Thorsen og Inger og spillede firhændig. Fru Jung vendte Blad for dem, og Arkæologen lukkede Jensen op.

- Den lille Kandidat Hansen, der helst sad i en Sofa

med Benene trukne op under sig, og som kørte rundt med begge Hænderne i Hovedet, naar der var noget, der morede ham, begyndte at blive helt spekulativ paa sin Ven, Arkæologens Vegne. Han havde sin Busenfreund boende hos sig, for at de i den kommende Ferie kunde sværme ordentlig rundt paa Fodture, og han var rigtig glad ved, at Herting havde faaet et saa fornøjeligt Hjem at komme i som Organistens, særlig da han selv sad i Skolen den halve Dag, — men han syntes, at Herting gerne kunde blive hjemme hos ham Lørdag Aften og holde ham med Selskab ved det kedelige Arbejde at rette Stile. Men Herting kunde ikke tjene ham i det, thi han havde givet et bestemt Løfte om at komme derhen; han kom der gerne, Organisten var saa jovial og saa videnskabelig interesseret; Fru Jung var saa hyggelig, men Frk. Dahl —, hun var slet ikke.

Sligt har man hørt før; det mærkelige ved det var, at det var sandt. Herting kom der virkelig for Organistens og Fru Jungs Skyld, han kom der ikke for noget andet. Han var, som saadanne unge Mænd, hvis Ungdom har været opfyldt af alvorligt Arbejde og Aandsinteresser, der har trængt det erotiske i Baggrunden, saa lidt optaget af Tanker om Forelskelse, at der skulde ret stærke ydre Anledninger og en hel Del Imødekommen fra den modsatte Parts Side for at faa Svinghjulet i Kærlighedslivet sat i Bevægelse. Han saa sine Venner forlove og gifte sig og noterede med Forundring, at Tiden gik; han blev «drillet» med den og den og fandt det morsomt og ganske pikant at blive anset for handlende Person i en saadan Begivenhed; han læste Skønlitteratur og kendte Kærlighedens Væsen og alle dens Gerninger paa sine Fingre, — men at han selv, candidatus magisterii Niels,

Edvard Herting en Dag kunde komme i det Tilfælde at blive rigtig, umiddelbart forelsket, saa at han overgav sig paa Naade og Unaade, — det benægtede han ganske vist ikke Muligheden af, han forudsatte nemlig, at de før omtalte Venner og Bekendte alle havde været i den Situation, — men den forekom ham at maatte ligge paa et Tidspunkt, der stadig rykkede længere og længere ud i Fremtiden.

Man skulde tro, at saadanne Folk uden Risiko kunde slippes løs i selve den tyrkiske Sultans Harem eller i hvert Fald mellem en Flok unge Piger af Nordboernes roligere Temperament. Men tænk paa en dygtig Skakspiller, der spiller med en ganske uduelig Spiller i den Tro, at han har en jævnbyrdig for sig. Den uduelige vil gøre et Træk, der ikke er sund Sans i, den anden tror, at der dog maa være en Mening med det, og parerer omhyggelig. Endnu et planløst Træk, et forundret Blik og en Parade, saa løses Gaaden; — han ved slet ikke, hvad han gør. Den naive unge Mand ved ikke heller, hvad han gør. Han siger gladelig en glubende Kompliment, der indkasseres i god Tro; han siger med stor Vægt, at han er forfærdelig glad ved at træffe hende, og faar til Svar en Rødmen, der burde belære ham om, at hun har forstaaet, «hvad han mener,» han trykker i Haanden, konverserer i Timevis à deux, og gør alt til Faget henhørende uden at ane, at det er Fagudtryk, han bruger. Han kan gøre alvorlige Ulykker, det er der ingen Tvivl om.

Men hvad skal man gøre ved det. Lad os være glade ved vore naive, — de er ikke for mange, — der, som Oldtidens Ungdom, blev Mænd, før de blev Elskere. Det er Fagudtrykkene, hvis Kursværdi kan forandres. Lykkelige Amerika!

— hvis det er sandt, hvad man siger, at Ungdommen der ikke har Brug for dem.

Herting tog mod Brevet, Inger læste det og blev meget alvorlig; det indeholdt en Anmodning til hende om at komme ud at besøge Faderen. Den var affattet i en meget venlig Tone, men i ret bestemte Udtryk. Der var ingen lang Betænkningstid, thi Jensen skulde have Svar tilbage. Organisten sagde et gnavent: Naturligvis, Fru Jung sagde det samme, og Bælgetræderen gik med den Besked, at Inger skulde komme.

Der faldt som en Skygge over den glade Kreds. Herting tog hurtig Afsked; Organisten var i høj Grad forstemt, men talte ikke nærmere om Grunden dertil. Fru Jung kyssede, da de sagde Godnat, Inger saa mange Gange, som om de aldrig skulde se hinanden mere.

Inger laa længe vaagen og spekulerede. Hendes Fader var en Faktor, som hun slet ikke havde regnet med. Efter det mislykkede Forsøg paa at tale med ham, som hun havde gjort sidste Gang, havde hun haft en rolig Samvittighed med Hensyn til sine datterlige Pligter, og de Betænkeligheder, hun havde haft ved denne Gang at rejse til Hoksør, svandt hen, da de første Dage gik i Ro. Denne Fader, som hun kun havde set en eneste Gang i sit Liv, om hvem hun blot vidste, at han var barsk og streng, en Plage for sine Omgivelser, og at han ikke havde levet i Enighed med hendes Moder, havde paa Forhaand ingen Sympathi hos hende. Af den afdøde Moder havde hun paa Grundlag af de sparsomme Oplysninger, hun sad inde med, dannet sig et Billede, der var lyst og elskeligt, men Faderen —. Jo mere hun tænkte paa, hvad han vilde sige hende, og hvorledes han vilde mod-

tage hende, desto mere nervøs blev hun, og Spurvene i Espalieret begyndte at pippe, og en graagrøn Dagning lyste gennem Trækgardinet, før hun faldt i Søvn.

Søndag Formiddag var hun i Kirken oppe hos Organisten, og om Eftermiddagen var hun saa træt, at hun maatte sove. Næste Dag skulde hun derud, men blot Tanken om det gav hende en stærk Hjertebanken.

Mandag Formiddag ringede Herting paa. Hun modtog ham som en Befrier, hans muntre Passiar splittede hendes Tanker lidt. Hun beundrede hans Dygtighed og Dannelse, hun følte sig tryg over for hans jævne, elskværdige Væsen med den lette Antydning af Galanteri, og hun saa paa ham som paa en Mand, man godt kunde være bekendt at forelske sig i, hvis det overhovedet var noget, der laa for. Men det laa nu slet ikke for. Ikke for intet var der i saa mange Aar arbejdet hen mod det Maal at blive Kunstnerinde, ikke for intet havde Tankerne været bundne til Klaveret og Teknikken; og selv om det ikke havde været saaledes, saa var der en Hindring i dette Tilfælde. Thi Inger var ikke imødekommende over for Naiviteten, hun aabnede ikke Øjnene paa den, hun lagde intet til Rette, — hun var med andre Ord ikke, hvad Englænderne kalder en «marrying—one».

Formiddagen gik meget fornøjelig, og da det blev Eftermiddag, blev Inger enig med sig selv om, at hun ikke kunde gaa ud til Faderen den Dag. Turen var øjensynlig i Færd med at blive en af de Bedrifter, der opsættes saa længe, at den Villiesenergi, der skal til, næsten bliver umulig at præstere.

Tirsdag kom Bælgetræderen med en mundtlig Besked, der lød paa, om hun ikke snart kom. Han lod falde nogle Ord om, at det vilde være rart, om Frk. Dahl kom, for det

kneb med at holde Humøret oppe, og han troede, at hendes Fader havde ondt ved at vente længere. Disse Ord forstærkede hendes Angst, hun turde ikke gaa med det sammc, men i Morgen skulde hun komme. Bælgetræderen saa bedrøvet ud, da han gik med den Besked.

Nu vilde Uheldet, at Herting kom samme Aften med en Indbydelse til næste Dag at sejle med ham og et lille Selskab over til et Sted ved Fjorden, hvor der laa en interessant Køkkenmødding. Turen kunde for de andres Skyld ikke opsættes; Thorsen og Inger maatte for enhver Pris med. Thorsen gik hen til Jensen og bad ham undskylde Ingers Udeblivelse for Dahl, men Bælgetræderen rystede paa Hovedet og sagde:

«Undskyld, at jeg siger det Hr. Organist; — men dette her er ikke rigtigt, nej, det er ikke.»

«Visvas,» svarede Thorsen, «har han kunnet vente saa længe,» saa kan han vente Dyrehavstiden med!»

VI

«Den store der,» sagde Skipper-Olsen, «nej det kan Organisten umulig mene, den er beregnet paa 15 Personer.»

«Jo, det passer; her er vi fem, og Bryggeren gælder for ti, det er femten. — Hør, De, Oldgransker, vi skal vel have hele Møddingen med hjem?»

«Vil De ikke have en Presenning,» spurgte Skipper-Olsen, «jeg vil ikke saa gerne have Baaden svinet til.»

Da han var bleven beroliget med Hensyn til Møddingen, raadede han Selskabet til at tage en vis lille, lækker Baad, som han havde købt af Kryds-Toldvæsenet, og som var saa let, at den kom, naar man fløjtede ad den.

«Har den Topsejl?» spurgte Kand. Hansen.

«Den har mere Topsejl, end som De forstaar at sætte op. De kan faa Fart nok foruden det.»

«Jamen jeg vil gerne have Topsejl,» sagde Hansen, der var Selskabets søkyndige Medlem, «den ligger saa godt til for Vinden med det.»

Skipper-Olsen gjorde en halv Vending, saa paa den lille Mand fra øverst til nederst med den mest uforstilte Foragt og entrede ud paa Broen for at hale Baaden ind.

— Snart gyngede de uden for Broen i den lækre lille

Baad. Bryggeren fyldte hele Løftingen med sin svære Skikkelse, Inger og Dora, Herting og Organisten sad i Krabberummet, — Thorsen holdt paa, at alt ved denne Lejlighed skulde være i Dragestil, — og Kand. Hansen sad til Rors med spændte Miner og en lille maritim Kasket paa tre Haar og brugte Sømandsudtryk.

For Inger var det en stor Overraskelse, da Dora tonede frem nede ved Skipper-Olsens Skur, fulgt af en Pige med en mægtig Torvekurv. Herting havde slet ikke omtalt, at hun skulde med. Forklaringen lød paa, at Hansen havde nydt megen Venlighed i Bloms Hus hele Vinteren, at Herting ogsaa havde været der et Par Gange, og at denne Tur var en «Tak for sidst». Inger føjede paa egen Haand til, at Dora var med for Bryggerens Skyld.

Hvorfor var saa Bryggeren med? Det er ikke let at sige, men han var altid med, naar der var noget paa Færde til Lands eller Vands. En Karl fra Bryggeriet viste sig ved saadanne Lejligheder ufravigelig med en Tremmekasse, hvori man skimtede en fantastisk Mængde Flasker med brune Etiketter.

«Det er kedeligt, at vi maa krydse derop,» sagde Hansen.

«Styrbord, mere Styrbord, pas paa, her er Strøm i Dag,» brummede Bryggeren.

«Ti stille Brygger,» sagde Thorsen, «ilde sømmer det sig for en Brygger at forstaa sig paa Vand. Faa ere de, som gøre det, og vigtige blive de af det. Saa siger Hoksør Saga. — Har De nogensinde pilket Torsk herude Herting?»

«Nej.»

«Oh, det er herligt! At ligge her i den stille Aften, lige her paa Pletten, hvorfra de to Møller ser ud som een,

medens den synkende Sol hænger som en rød Kugle over Horizonten, og de blanke Fisk spræller mod Rælingen, idet man trækker dem op. Prægtigt!»

«Er De tidt ude at fiske?»

«Aldrig, — jeg har aldrig været herude; jeg pilker kun Torsk i Fantasien.»

«Tanketorsk!» sagde Hansen fra Bagstavnen.

— Baaden hævede sig med smaa kokette, dansende Hop og et lille Skvulp. Inger lænede sig ud over Rælingen og lod Haanden glide gennem de kølige Smaabølger. Den hvide Sandbund skimtedes gennem det klare Vand, hist og her afbrudt af et mørkt Tanglag. Byen var saa venlig og hyggelig at se til ude fra Fjorden, man saa, hvorledes Havernes grønne Frodighed overalt trængte sig ind mellem de rødtagede Huse; Naturen fik sin Plads midt i Bylivet, det, der gør Provinsbyen saa tiltrækkende.

«Er det ikke mærkeligt, før kunde jeg ikke se Bunden, og nu ser det ud, som om den var ganske tæt ved,» raabte hun pludselig.

Styrmanden for op og brølede: «Klar til at vende!» Alle dukkede sig og udviste den størst mulige Grad af Fladhed, for at Sejlet kunde passere over Hovederne; men der blev ingen Vending af. Der kom et Stød og igen et Stød, saa en lang Skuren, og derpaa stod man fast.

«Av, av!» raabte Thorsen, «hvad er det.»

«Det er Strømmen,» svarede Hansen, «den har sat os over mod Banken, uden at jeg anede det.»

«Hvorfor sidder De og sover, — en Styrmand maa ikke sove,» sagde Bryggeren, «nu sidder vi net i det, vi kommer aldrig af.»

«Hr. Kaptajn, Hr. Kaptajn!» jamrede Organisten, «er der nogen øjeblikkelig Fare, for saa vil jeg gerne i Land.»

Hansen forsøgte slet intet Forsvar, men greb en Aare og stagede hidsig løs. Aaren krummede sig og knækkede, og kun Hertings behændige Tag hindrede, at han selv gik udenbords.

«Jeg protesterer mod Anvendelsen af flere Aarer,» sagde Thorsen, «det fordyrer Turen i en urimelig Grad. Lad os smide Bryggeren overbord, det er ham, der vejer saa forskrækkelig til; saa kommer vi nok af.»

«Der er noget i det,» svarede den tykke, «vi maa trække barbenet og se at hale den af Grunden.»

«Ikke jeg, ikke jeg!» protesterede Thorsen, «jeg bliver her i Baaden og passer paa Damerne.»

Han og de unge Piger anbragte sig agter; de tre andre maatte med bare Ben og opsmøgede Benklæder ud for at trække. Der blev forbrugt en hel Del: Aa hiv! og Hal-øj! hvori Kand. Hansen udviste stor Sagkundskab, før de atter gyngede paa Vandet, men den lille Kandidat fik, paa Grund af sine meget korte Ben, en hel Del Vand paa sine nydelige lysegraa Benklæder.

Saa snart det atter gled, begyndte han at snakke om sit Topsejl. Det laa rullet om en Stang i Bunden af Baaden, og der udviklede sig en heftig Disput mellem ham og Bryggeren om, hvad der var op, og hvad der var ned paa det. Det blev sat op ved en Række Manøvrer, der satte Baaden i en saadan Bevægelse, at Inger skreg højt og selv den kække Dora saa betænkelig ud, og saa snart Resultatet var naaet, stejlede det ned igen. Styrmanden var imidlertid utrættelig, og først da Thorsen alvorlig gjorde Indvendinger mod at ligge

og se ud som et Skib i Havsnød, rullede han det sammen med et Suk, men tog det dog med hen paa sin Plads ved Roret og sad og saa kærlig paa det hele Tiden.

Dora havde faaet et Haandarbejde frem og syede af alle Kræfter. Det vakte almindelig Misbilligelse, men hun erklærede, at hun ikke kunde være til uden at have noget i Hænderne. Inger tænkte sig, at det maaske var for at behage Bryggeren ved huslige Dyder, men det lod ellers ikke til, at Dora gjorde noget videre for at tækkes ham. Hun var ikke fri for at bide lidt ad ham, naar han talte til hende, og var i det hele taget noget mut og mere indesluttet, end hun plejede.

Man gjorde Landgang ved en lille Bro og fik Provianten slæbt i Land.

Nu op til Køkkenmøddingen!» raabte Thorsen ivrig.

«De maa ikke gøre Dem for store Forventninger,» sagde Herting, «for den er rigtignok gravet af.»

«Hvad skal det sige!»

«Det egentlige Lag af Skaller er fjernet.»

«Og det siger De nu! Først lader De mig udstaa en Sørejse, saa fuld af Rædsler, som jeg aldrig har oplevet, — og saa siger De ganske rolig, at den er «gravet af». Det grænser til Bedrageri!»

«Naa, lidt morsomt kan vi nok finde endnu, og det, jeg egentlig vil vise Dem, er dens ejendommelige Beliggenhed. Terrænforholdene maa have forandret sig meget siden Oldtiden.»

Nu fulgte en ret besværlig Opstigning, en Bjergbestigning en miniature. Snart maatte man hage sig fast i en Busk, der gav efter i en betænkelig Grad, snart standsedes man af et

fugtigt Stykke Sand, hvor en lille Kilde sprang frem af Skrænten. Tornede Vækster svippede tilbage i Ansigtet paa de opstigende og hagede sig fast i Damernes Kjoler, og Organisten havde paa Bjergbestigervis bundet sig fast til Inger og Herting med et langt Stykke Sejlgarn, der gjorde Opstigningen besværligere, end den vilde have været uden denne Forsigtighedsregel.

Men op kom man tilsidst, og nu gik det ned over en dyb Dalkedel og op igen over en ny Bakke, hvor der var lidt strittende Græs, og hvor et Par Faar af Angst gjorde Selvmordsforsøg med deres Tøjr. Paa denne Bakkes Skraaning, paa tværs af Fjorden, var Resterne af Bopladsen. Det var tydeligt at se, at en Vig af Fjorden i ældgamle Dage havde skaaret sig ind ved Bakkens Fod.

Herting begyndte at fortælle og forklare for en dybt interesseret Tilhørerkreds. Bryggeren faldt dog snart fra, lagde sig paa den modsatte Skraaning i Skyggen og trak fire Bajere frem, som han uden Vanskelighed havde transporteret i sine uhyre Frakkelommer til Kontravægt for Selskabet mod den megen Videnskabelighed.

«Se,» sagde Herting og bukkede sig, «af disse smaa Flækkespaltere kan De finde mange endnu her. De findes i Tusindvis i alle saadanne Aflejringer.»

«Nej, hvor de er søde!» sagde Dora, der var livet op igen og fulgte Opvisningen med høj Grad af Interesse. «Nej, hvor de er lækre! De ligner smaa Økser.»

— «Og her har De en Flække, hvoraf Flækkespalterne lavedes. Se, naar De tænker Dem begge Ender afhugne, saa fremkommer der saadan en lille Flækkespalter.»

«De var egentlig ikke saa ilde stedte med Redskaber,» sagde Thorsen.

«Ingenlunde, der kan skæres ret godt med Æggen af en saadan Flække. Man kan saamænd faa Anvendelse for den endnu,» svarede Herting og spidsede sit Blyant med den.

«Aa, mit med, — spids mit med,» bad Dora. «Det er uhyre interessant, ikke sandt Inger?»

Lidt efter kom hun anstigende med en stor, kantet Flinteknold, som hun havde fundet et Stykke nede paa Bakken.

«Hr. Herting, — hvad har de brugt den til? Af saadan nogle er der saa mange alle Vegne.»

Inger lo. «Ja det har du Ret i, det er der skam.»

— «Aa, — er den ikke fra den Tid, Hr. Herting?»

«Unægtelig Frøken, den er meget ældre.»

— «Der kan du selv se Inger!»

«Flintestene ere gemenligen meget gamle, lille Frøken,» faldt Thorsen ind, «de opnaa alle en høj Alder.»

«Naa — paa den Maade,» sagde Dora lidt stødt og kastede den fra sig. Inger tog den op, og i samme Øjeblik gik der et Lys op for hende. Hun erindrede Stenene i Doras Kommodeskuffe, — og i samme Øjeblik følte hun, at hun var skinsyg. Det var kun en ganske svag Følelse, men det var dog den første Sten i Muren, der løsnede sig, den første, virkelig umiddelbare Sjælsrørelse, som hun selv næsten betragtede med Forundring.

Det er sagt mange Gange før, men det kan godt taale at siges en Gang endnu, at Kærlighedens første Tid er den bedste. Ikke den Tid, da den, skønt ukendt for andre og kun de tos Eneeje, dog kan indeholde oprivende Kampe om røde og hvide Slips, eller om Klokken var fem eller ti Mi-

nutter over den fastsatte Tid. Ikke heller den Tid, da der endnu ikke haves Ret til at kritisere Slips eller kontrollere Tid, fordi intet afgørende Ord er sagt og ingen Skranke overstegen. Nej, den allerførste Tid, hvor Frøkornet lige begynder sin Spiring, hvor Følelsen er helt umiddelbar, og dens Ytringer Genstand for en forundret Iagttagen fra en selv; thi snart — altfor snart — faar Villie og Forstand fat paa Sagen, tillader og overvejer, bygger et helt Tremmeværk op til en Kærlighedens Løvhytte af formodede eller opdigtede Anledninger, tillader Fantasien at vinde de grønneste Ranker op omkring det; hvor man, kort sagt, forelsker sig, hvad Sproget ganske rigtig betegner som en Handling, der udføres af den deri interesserede.

Inger var endnu langt fra denne indviklede Proces, hun var kun i Færd med at blive forelsket. Og dette medførte kun, at hun med endnu mere Velbehag end ellers lyttede til hans Ord og lo af hans Indfald, at hun brød sig mindre om de andre i Selskabet, end hun ellers vilde have gjort, og — at hun kom Dora paa tværs alle Vegne. Dora var mere praktisk, hun vidste, at den naive maatte hjælpes, at hans Øjne maatte aabnes med Magt, at der i det hele taget maatte gøres noget. Efter det mislykkede Forsøg med den videnskabelige Interesses Vaaben var hun imidlertid helt forbløffet. Inger havde et klarere Hoved og en kvikkere Opfattelsesevne, hun forstod ganske anderledes snildt at dække over sin Uvidenhed, der ganske vist kunde konkurrere med Doras, og selv om denne nok saa mange Gange sagde: «Nej virkelig, hvor det dog er interessant!»; saa følte hun sig dog ynkelig besejret, hver Gang Herting henvendte sig til Inger.

Foreløbig kunde hun ikke gøre andet end at splitte deres

Makkerskab ved at faa de andre blandet i det, og i den Anledning hentede hun Bryggeren og hans Bajere. Det lykkedes ogsaa; hun fik Selskabet anbragt borte fra den farlige Køkkenmødding paa en Skrænt ud mod Stranden, og da Grupperingen ogsaa blev heldig, idet Bryggeren lod sig dumpe ned mellem Herting og Inger, saa hun straks Sagen i et bedre Lys.

«Se,» sagde Organisten, der havde Hovedet fuldt af Stenalderen, «der kommer en Baad ude; er det en Mand, der flygter herover for at undgaa en Fjende, der forfølger ham?»

«Ja,» sagde Herting, «han boede hist ovre. Men i Morges kom en Flok af de Folk, der bor længere ude ved Fjordens Munding og overfaldt hans Boplads. Et Vildsvin havde han taget, som hine Folk havde dræbt, og det skulde hævnes. Ved Solens Opgang har Kampen raset. Kastestenene har suset i Luften, Pilene har hvinet, og Mændene væltet sig i vild Brydekamp mellem de usle Hytter. Men hans Flok har tabt; hans Fæller ligger døde med knuste Hoveder, hans Redskaber er røvede, og Kvinderne slæbes bort til Fjendernes Boplads, medens Børnene forskræmte har gemt sig i Skoven.»

«Uh ha!» sagde Dora og gyste.

«Selv har han ligget skjult i Buskene indtil nu, og ikke turdet vove sig frem,» fortsatte Herting. «Han tør ikke blive derovre, nu sejler han herover og begynder Livet fra nyt. Og heldigvis kan han let gøre det, det er kun lidt, han behøver. Sine Østers og Snegle kan han ogsaa skrabe her, den tykke Skov vrimler af Vildt, og Flinten forstaar han at kløve. Han kan ogsaa finde sig en Kone igen, dersom han slutter sig til en fremmed Flok.»

Bryggeren slog et Smæk med Tungen, hvad enten det nu var de Østers eller den Kone, han tænkte paa.

«Det lader til,» sagde Thorsen, «at han vil slutte sig til vor Flok, saa kan han da i hvert Fald faa bajersk Øl. Jeg tror virkelig, at det er ad os, han vinker.»

Manden i Baaden standsede denne et Par Favne fra Land, vinkede op til dem og raabte noget.

«Han raaber paa Dem, Frk. Dahl,» sagde Kand. Hansen.

Inger sprang op.

«Lad os gaa ned til ham,» sagde Organisten.

«Nej, nej,» sagde Inger, bliv alle sammen siddende. Jeg vil løbe ned og høre, hvad han vil. — Nej, jeg vil ingen have med mig.»

«Forsigtig min Ven, forsigtig!» raabte Thorsen og saa ængstelig efter hende, da hun begyndte at balancere ned.

Herting og Hansen rejste sig for at gaa efter hende.

«Nej lad være, hun er vist helst fri, hun klarer sig nok, og saa faar vi jo at høre, hvad det er.»

Man nøjedes da med at iagttage Begivenhederne ovenfra. Hun kom lykkelig og vel ned til Stranden og løb hen til Baaden. Manden vadede i Land og rakte hende et Stykke Papir, hvorpaa hun læste. Hun stod nogle Øjeblikke, som om hun var tvivlraadig; derpaa holdt hun Papiret op i Vejret, viftede med det, for at vise det til dem, der sad deroppe, og lagde det oven paa en stor flad Sten lige i Strandkanten med en mindre Sten over for at hindre det i at flyve væk. Hun syntes at maale Afstanden ud til Baaden med Øjnene og vekslede nogle Ord med Manden; pludselig bukkede han sig, slog Armene om hende og bar hende ud i Baaden.

«Jeg tror sandt for Dyden, at han bortfører hende,» udbrød Hansen.

— Bryggeren gjorde store Øjne.

«Det kan egentlig kun være een Ting,» sagde Thorsen alvorlig, «men lad os dog komme ned og se, hvad Mærkeligheder det Dokument indeholder.»

De kravlede alle ned. Herting kom først hen til Stenen, tog Papiret og gav det til Organisten. Det var et halvt Ark Brevpapir, hvorpaa der med store klodsede Bogstaver, skrevne af en uøvet Haand, stod:

«Deres Fader er alvorlig syg. Kom straks, hvis De vil tale med ham.»

Organisten tog sit Lommetørklæde frem og viftede. Men Inger saa ham ikke, hun sad med Ryggen mod Land.

VII

Inger forsøgte paa Vejen at faa nogle nærmere Oplysninger af Manden, der roede. Han var gnaven, Turen passede ham øjensynlig ikke, og han forklarede blot, at han havde faaet Seddelen og Besked om at bringe den af Bælgetræder Jensens Kone. Han havde heller ingen Betaling faaet, og Inger betalte ham; det undrede hende slet ikke, — i Forvirringen over den pludselige Sygdom var Konen blot styrtet af Sted uden at have Tanker for andet end at faa Datteren hentet.

Roturen gik saaledes i Tavshed, og hun havde god Tid til at pleje sine egne Tanker. Hendes første Indtryk var blot Skræk ganske i Almindelighed, en Skræk, under hvilken det gjorde godt at være virksom med Forberedelserne til at komme af Sted. Men Fantasien maatte jo udtømme de forskellige Muligheder for Sygdommens Art og pludselige Opstaaen, for de nærmere Omstændigheder i det Øjeblik, den begyndte, for Lægehjælpen og tilfældige fremmedes Indskriden, — og ogsaa for, hvad Afslutning den kunde faa. Og da var det, at hun med Gru opdagede, at den Tanke, at det kunde være Døden, ikke gjorde noget nedtyngende, snarere et befriende Indtryk paa hende. Saa angst havde hun været for dette Besøg, at

hun den foregaaende Dag havde bedt til Gud, — en Beskæftigelse, der ikke ret havde trivedes under Københavnsopholdet og Pariserrejsen, — bedt om, at der maatte blive lagt en eller anden Hindring i Vejen. Nu var det ikke saa lige at afgøre, om dette Budskab betød en Bønhørelse, eller om det dog ikke var en altfor forskrækkelig Tanke at antage det. Det maatte staa hen. Men det vidste hun, at hun nu var parat til at bringe et Offer for sin Fader saa langt, hun kunde række. Hvad der ventede hende, anede hun slet ikke.

Hun blev landsat uden for Byen ved en Baadebro, hvorfra en Vej gik tværs ind over Landet lige til Faderens Hjem. Hun løb alt, hvad hun kunde. Langt foran hende bevægede sig noget sort, saa langsomt, at hun lidt efter lidt indhentede det. Først troede hun ikke sine Øjne, men tilsidst var hun saa nær, at hun maatte tro, det var en Rullestol, kørt af den lille Jensen, som hun kendte saa godt. Altsaa var Faderen bleven syg ude og hentet paa en Vogn, eller laa syg i Nabolaget, og Jensen kørte Stolen hjem. Endnu nogle Skridt nærmere, — der sad virkelig en Mand i den. Nu drejede de ind paa det lille grusede Stykke foran Huset, og i samme Nu naaede Inger dem.

«God Dag min Frøken,» sagde Dahl med lidt Spot i Stemmen, «og velkommen! Man skal aldrig love, hvad man ikke kan holde, det medfører altid Ubehageligheder i en eller anden Retning.» Han smilede og nikkede til hende.

Inger tog sig til Hjertet, hun var lige ved at besvime. Den brændende Varme i hendes Tindinger veg for en stærk Kuldefornemmelse, og Omgivelserne begyndte at svømme i et. Hun maatte støtte sig til et af de unge Træer ved Vejkanten og mærkede kun dunkelt, at Jensen hjalp hende ind i en

kølig Forstue og derfra ind i et Værelse, hvorpaa han gav hende et Glas Vand.

Det bumrede og dunkede ude i Forstuen, det var Vognen, der blev kørt ind. Dahl plejede at sidde i den inde i Stuen for at undgaa den besværlige Omflytning. Da han var bleven anbragt paa sin Plads ved det aabne Vindue, sad han og stirrede paa Inger, der sad sammensunken i det modsatte Hjørne af Stuen. Det var mere det hurtige Løb og den pludselige Overraskelse, der havde betaget hende, end nogen egentlig Overvejelse af Faderens hjerteløse Streg; Køligheden gjorde hende godt, og hun begyndte at komme sig. Længe sad de ganske stille, saa begyndte Dahl:

«Naa, saaledes ser du ud; hm — det er helt mærkeligt at tænke sig, at vi først nu gør hinandens Bekendtskab, ikke sandt? — Kom herhen Inger.»

Hun havde Lyst til at blive siddende, men turde ikke. For at komme hen til ham maatte hun gaa forbi Døren, der stod aaben ud til Vejen, og hun følte en heftig Lyst til at springe ud og løbe sin Vej. Men hans Øjne hvilede fast paa hende, og hun maatte hen til ham.

«Se paa mig, Inger,» sagde han og tog hendes Haand, som hang slapt ned. «Jeg er en Mand, der har haft mange Mennesker at befale over i mit Liv, og det er endnu aldrig passeret, at nogen er kommen godt fra ikke at lystre mig. Jeg har haft med mange haarde Halse at gøre, kan du tro. — Jeg har kun haft een Datter, — nej, se paa mig, Inger, se paa mig, — hende vilde jeg ikke sende en Ordre, hvad jeg kunde have gjort, jeg sendte hende en venlig Anmodning om at komme til mig. Den blev ikke taget til Følge. Jeg sendte endnu en, — den blev ogsaa ganske frugtesløs. Jeg

var syg og ensom og kunde ikke komme til hende, -- men hun skulde ud at more sig med sine Venner og kunde ikke komme til mig.» —

«Ja, nu græder du, det var ret. Saa sagde jeg til mig selv, hun skal komme; hendes Fader skal ikke være en Skovisk, som hun kan behandle efter Forgodtbefindende, det vil sætte en Plet paa hans Karakter og paa hendes med, og de vil aldrig blive gode Venner. Hun skal komme! — Det er ikke den værste Slags Fader, man kan have, Inger.»

Det lod foreløbig ikke til at være Ingers Mening. Det var kun den rumlige Afstand mellem dem, der var bleven formindsket. Hun satte sig ganske vist paa en Stol tæt ved ham, men saa haardnakket forbi ham ud ad Vinduet, medens hun af og til tørrede Øjnene. Dahl var, trods Sikkerheden i Ord, slet ikke saa sikker. Han nedlod sig endogsaa til at forlade Emnet og begynde at tale om hendes Udseende, om sin egen Sygdom o. l. Derved naaede han at faa nogle Svar og at faa noget, der lignede en Samtale i Gang og mente endelig, at Jordbunden maatte være tilstrækkelig forberedt for hans egentlige Meddelelse.

«Mig kender du naturligvis slet ikke, og hvad du har faaet fortalt om mig, har du sikkert fra Kilder, der er i høj Grad plumrede. Mit Liv har været et mærkeligt Liv, — et virkelig rigt Liv, det vil interessere dig at høre mig fortælle derom. — Hm —. Hvad ved du om din Moder?»

For første Gang saa Inger fast paa ham.

«Jeg ved, at du var ond ved hende, — andet ved jeg ikke.»

Angrebet kom saa pludselig, at Dahl uvilkaarlig slap

hendes Haand. Han havde ikke rigtig tænkt sig sin Datter saaledes. Han var nær ved at bruse op, men betvang sig.

«Aa — haa!» sagde han og lo, «ja, er det ikke det, jeg siger; du har din Viden fra urene Kilder. Nej, jeg er ikke ond Inger; jeg er en Mand, der ved, hvad jeg vil, der har mit Maal i Livet og vil naa dette Maal. Din Moder, Inger, var i sine unge Dage en vanskelig Karakter, men hvad der var os imellem skal der andre Folk til at dømme om end din Organist og slige Folk. Har de tudet dig Ørene fulde —»

«— Jeg siger dig jo, at de har saa godt som intet fortalt mig.»

«Godt, det gaar vi saa ud fra, selv om du maaske tillader mig at være lidt skeptisk. — Hvad er der Jensen?»

Bælgetræderen kom med et Brev, der bar tysk Postmærke. Det lod til at være kærkomment, thi Dahl forærede ham en Cigar og tændte selv en, som han nød med stor Røgudvikling samtidig med Brevet. Inger mente at have faaet fat i en Traad. Der maatte komme noget med Organisten og Fru Jung, et Forsøg paa at skille hende fra dem, og hun væbnede sig til Tænderne,

Det slog fejl, der kom intet saadant. Dahl røg i lang Tid i Tavshed, begyndte saa i en hel anden Gade om sine Udsigter til at blive rask, om Jensen og deres Husførelse og endelig om, at han begyndte at føle sig gammel og en hel Del ensom i Verden. Han bestræbte sig øjensynlig for at være saa mild, som muligt, og fik atter fat paa hendes Haand.

«Ser du, lille Inger, jeg maatte have fat paa dig og det uden lang Opsættelse, for der staar vigtige Ting for. Du vil blive overrasket, — jeg haaber glad overrasket ved at høre,

hvad jeg kan fortælle dig om din og min Fremtid. — Hvad vilde du sige til, om du kunde faa din Moder at se?»

Inger rettede sig op med et Ryk og saa uvilkaarlig mod Døren, som om hun ventede, at nogen vilde vise sig.

«Vilde du. være glad ved hende, vilde du være god mod hende paa hendes gamle Dage, hvis det skulde blive saadan, at I kom til at være sammen.»

Dahls Stemme var bevæget, og Inger græd.

Han fortalte hende nu, at han vel ikke bestemt vidste, hvor hendes Moder var, men at han havde Grund til at formode, at hun levede i en lille nordtysk By i meget smaa Kaar. Det var først kommet til hans Kundskab for nylig og det gennem Personer, der var ildesindede mod ham og vilde udnytte deres Viden til hans Skade. Han havde i Tyskland mange Fjender, som vilde kunne bruge den Omstændighed, at hans Hustru levede adskilt fra ham og led Nød, — dette «led Nød» understregede Dahl flere Gange —, til en Agitation mod ham, der kunde forringe hans Chancer, naar han engang kom tilbage og optog sin Virksomhed. Derfor maatte Efterforskningerne ske i al Stilhed, og ingen kunde gøre dette bedre end Inger. Havde han gjort nogen Uret, — og det var jo muligt, — saa var han villig til at gøre det godt igen, og han vidste, at Inger ikke vilde sky noget Offer for at finde sin Moder. Det vilde krones med et heldigt Resultat, det var han vis paa.

Han talte længe og indtrængende. Mange Ord var egentlig overflødige, thi Inger var fra første Færd klar over, at hun vilde gøre alt for sin Moder. Der stormede en saadan Mængde Tanker ind paa hende fra alle Sider, en saadan Mængde Spørgsmaal og Tvivl, om Faderens Karakter, om

hans og Moderens Tvist i Fortiden, om Muligheden for at faa fat paa hende, — og her sad hun over for et Menneske, som hun ikke havde fuld Tillid til, og som hun var bange for. Det maatte altsammen skydes til Side, og hun kastede sig med Iver over den praktiske Del af Arrangementet, Aftalen om Rejsen og om Fremgangsmaaden, til hvilken Dahl havde en Plan i Hovedet, der vilde have gjort en engelsk Kriminalromanforfatter Ære.

Det var blevet langt hen paa Eftermiddagen, og Inger rejste sig for at gaa. De skulde imidlertid ikke skilles uden en Kontrovers. Dahl lod til at blive meget fornærmet over, at hun vilde forlade ham nu. Han havde rigtignok tænkt sig, at hun vilde blive der med det samme; alt var ordnet dertil, der kunde redes paa Sofaen inde i den ene Stue, Madam Jensen havde Sengetøjet parat til det. Hun kunde maaske allerede rejse næste Dag, og det var til ingen Nytte at føre de løse Formodninger, de havde, ud i Byen. Tie med det kunde hun naturligvis ikke, naar hun gik ned til Organisten.

Inger var paa den anden Side ganske syg for at komme til at tale ud, for at betro sig til nogen. Desuden var hendes Uvillie mod Faderen i stadig Tiltagen, og hun følte en Tilfredsstillelse ved at trodse ham.

«Nej, jeg vil hjem!» sagde hun.

»Hjem!» gentog Dahl, «du har hjemme her, ingen andre Steder.»

«Først, naar Moder er her,» svarede Inger. Hun tog sin Hat paa og sit Overstykke paa Armen.

Dahl bed sig i Læben. Han prøvede paa at forskrække hende ved et Raserianfald. Han slog i det lille Bord ved

sin Side, saa at det væltede, han vendte det hvide ud af Øjnene og pressede Blodet op i Ansigtet, ja, han tog endog fat i Egerne af Hjulene paa Rullestolen og begyndte at køre sig frem for at spærre hende Vejen.

Forskrækket blev hun, men ingenlunde raadvild. Hun sprang ud i Forstuen, hvor Stillingen ikke kunde omgaas. Da hun dog tøvede et Øjeblik, prøvede han endnu en Vej.

«Godt, gaa saa kun! Du ved jo, at jeg sidder her, jeg er lam og kan ikke røre mig, kan ikke hindre dig i det. Lad du bare mig og din Moder i Stikken for dem derinde. Jeg var enfoldig nok til at vente mig noget af dig, nu kender jeg dig bedre. Gaa du blot!»

«For Moders Skyld skal jeg rejse saa langt, det skal være, men der er ingen Grund til, at jeg skal blive her i Nat. Farvel saa længe!»

Og dermed gik hun.

Udenfor mødte hun Bælgetræderen, og han forklarede hende, at han ingen Lod eller Del havde i, at hun var bleven hentet paa den Maade. Han havde faaet det at vide af sin Kone for et Øjeblik siden.

«Det gale var jo, lille Frøken, at jeg ikke var hjemme i Formiddags. Mutter hun er nu saadan lettere at køre lidt om ved, og hun tør ikke saadan rigtig sige nej, selv om hun jo nok syntes, at der var noget fejl ved det.»

Inger gik ind ad Byen til. Nu kunde Indtrykkene faa Lov til at virke med fuld Magt. — Hendes egen kære Moder, der sikkert havde elsket hende højt og dog havde maattet skilles fra hende, — som havde levet et langt Liv alene, maaske i Elendighed, stod saa levende for hendes Fantasi, som om hun havde kendt hende nøje. Og saa var

der endnu et Udgangspunkt, en Begivenhed, der maaske var det egentlige Kildespring for de stærke Følelser, og som hun gentog og gentog for sig selv og borede dybere og dybere ind i sin Samvittighed.

Det var i den Tid, da hun studerede i Berlin, kort efter hendes Ankomst. Hun sad i Pensionatet ved Frokostbordet sammen med en Flok langhaarede Musikmandfolk og kortklippede Malerinder. De var fjantede og kaade som Føl og gjorde et øresønderrivende Spektakel. Tilsidst blev det Inger for meget, og hun rejste sig for at gaa over paa sit Værelse. Men idet hun passerede Gangen, saa hun en af Stuepigerne, der stod en garde ved Døren med Foden for, i den obligate Stilling, hvori man forhandler med Tiggere. Pigen lo og sagde, at her var en Landsmand af hende. Det var en fattig klædt Kone paa et halvt hundrede Aar. Inger havde knap Tid og skulde straks gaa, men den Tone, hvori Pigen sagde «aus Dänemark» irriterede hende, og hun fik Konen ind paa sit Værelse. Staklen hostede og var ikke meget meddelsom; Inger spurgte hende paa Dansk, men hun svarede paa Tysk; hun var født i Danmark, men havde ikke været der i mange, mange Aar, hun var uden Eksistensmidler og kunde slet ikke sørge for sig selv. Inger spurgte, om hun ikke kunde blive sendt hjem til Danmark, men den fremmede rystede blot paa Hovedet. — Hun fik lidt Smaapenge og kom af Sted, Inger lovede at sørge for, at hun fik Hjælp, opsøgte virkelig ogsaa Adressen paa et Par Danske, som hun mente vilde kunne hjælpe hende til Rette, fik en ung Polak, der sværmede for hende til begejstret at love, at hendes Landsmandinde skulde blive rig som en Krøsus blot

ved hans Anstrengelser, og følte sig derpaa i den Grad beroliget ved alt det gode, hun havde gjort, at hun opsatte Resten, mindedes Begivenheden en Gang imellem med lidt Samvittighedsnag, — og glemte derpaa det hele.

Det var denne lille Begivenhed, der nu var vendt tilbage med Selvbebrejdelsens forfærdelige Magt, thi Tiggerkonen fra Berlin, det maatte være hendes Moder. Hun huskede, at netop som hun skiltes fra hende, havde den fremmede ladet sine Øjne hvile paa hende med et Blik, der havde været hende saa underlig kendt, og som hun havde studset over. Hun huskede, at hun havde tænkt paa, om der virkelig skulde kunne gives noget fælles nationalt, der kunde frembringe en saadan sjælelig Virkning; nu havde hun Forklaringen. Og hvor hun saa hen, saa hun disse Øjne.

Paa Torvet kom Dora farende ud af Porten efter hende. Hun var hjertelig bedrøvet og vilde have at vide, hvorledes hendes Fader havde. det. Inger sagde et Par Ord om, at det gik bedre allerede, og hendes Distraktion blev skreven paa Sygdommens Regning. Hvor deltagende Dora end var, saa var der dog en lille privat Gryde, der skulde passes.

«Vi tog hjem straks efter, for vi havde naturligvis tabt al Lyst til at more os. Jeg lovede Hr. Herting, at han skulde faa Besked straks, hvis jeg fik noget at vide først om din Fader. Har du Tid til at gaa om derad nu?»

Der stod noget dunkelt for Inger om, at hun kendte et Menneske af dette Navn og havde talt med ham. Men det var noget, der var sket for lang Tid siden, næsten noget helt uvirkeligt; der var en anden Virkelighed, der var traadt imellem og havde drevet ham ud i det taagede fjerne. Hun

bad Dora om at være saa god at sende ham et Bud, og denne nikkede veltilfreds over Resultatet af den lille Prøveballon og sagde, at det skulde ikke manquere.

Først, da Inger kom ned til Organistens og stod uden for Døren, gennem hvilken man hørte Skalaer snuble sig op over Tangenterne paa Flygelet, mærkede hun, at hun var glubende sulten. Hun meddelte i flyvende Fart et Udtog af, hvad der var sket, og for i Spisekammeret. Skalaerne hørte op, og en sur, tolv Aars Pige blev saa sød ved den Besked, at hun skulde gaa hjem for denne Gang en halv Time før Tiden, men under Dødsstraf kunne h-Moll Skalaen til næste Gang.

Da det mørknedes, sad de tre Venner i Stuen og talte fortrolig sammen. Inger havde spist og hvilet sig, nu sad hun paa en Skammel ved Siden af Fru Jungs store Lænestol. Ovre paa den modsatte Væg skimtedes Thorsen; han laa paa Chaiselonguen med sin korte Pibe i Munden. Nero havde anbragt sig som Skammel for Fru Jung og gav nu og da et døsigt og velbehageligt Gisp.

Inger havde fortalt om Konen i Berlin, og hendes stærke Overbevisning om, at det havde været hendes Moder, havde smittet de andre. Der var bleven en længere Tavshed, man hørte Uret paa Kirken slaa ti Slag, og Fodtrinene paa Gaden blev færre og færre. Da sagde Thorsen:

«Der er vel egentlig ingen Grund til at fortie noget, af hvad vi ved om Ingers Moder, da Sagerne nu har taget den Vending. Vel Magda?»

«Ikke paa nogen Maade,» svarede denne, «din Moder var hos os, Inger, ganske kort før du kom hertil som Barn.»

«Virkelig,» sukkede Inger; der var intet, der satte hende i Forbavselse mere.

Og nu fortalte Fru Jung om den Efteraarsaften, da en sorgfuld og forpint Moder uventet var traadt ind hos dem. De havde nok, til Trods for hendes ret rolige Breve, anet, at hendes Veje stadig ikke var rosenstrøede, men den fulde Sandhed gjorde et forfærdende Indtryk paa dem.

«Vi blev saa forskrækkede, da vi fik Lys og kom til at se paa hende. Hendes Haar var blevet graasprængt, og hendes Øjne var urolige og forvirrede. Hun kunde kun tale om dig Inger, kun fortælle om, hvilken sød og henrivende lille Pige, du havde været at se paa, hvorledes du kunde synge alle mulige Sange, da du ikke var mere end to Aar, og hun tænkte sig, at du maatte længes efter hende og savne hende.»

«Det gjorde jeg ikke,» sagde Inger bedrøvet.

«Nej da, — et Barn i din Alder glemmer let. Og hun var saa angst for, at du skulde være bleven anbragt hos et simpelt berlinsk Fruentimmer, der havde tjent som Pige hos dem. Hende havde hun stadig udspioneret, havde budt hende saa mange Penge som hun kunde overkomme, ladet sig overvælde med Haan og Fornærmelser blot for at finde det svageste Spor efter dig. Men du var ikke til at finde »

«Vi sad her den Aften,» tog Thorsen fat, «akkurat ligesom nu. Jeg prøvede paa at overtale hende til at blive her i Byen hos os, i hvert Fald en Tid for at samle Kræfter. Men hun sagde nej, hun sagde, at hun kunde ingen Ro finde noget Sted, dersom hun ikke fandt dig. Hun mærkede, at hendes Hoved undertiden forvirredes, naar hun faldt til

Ro; kun ved idelig at være i Virksomhed kunde hun bevare sin Forstand. Hun vilde helst straks igen ud at lede, men heldigvis maatte hun blive et Par Uger af Hensyn til Arvehistorien efter din Bedstemoder. Det var svære Dage for os allesammen.»

Inger græd.

«Hvorledes skal jeg dog gengælde al den Kærlighed, hvis jeg finder hende igen!»

Fru Jung fortsatte:

«En Morgen ganske tidlig hørte jeg Støj oppe paa Gavlværelset, hvor hun laa. Jeg listede mig derop og blev ganske forskrækket. Det lød, som om hun talte med nogen helt muntert og fornøjeligt, medens hun gik op og ned ad Gulvet. Det var til et Barn, hun talte, hun pludrede med det og kælede for det, hun sang for det og legede med det. Jeg stod ganske raadvild paa Trappen, og det varede lidt, før jeg rigtig kunde besinde mig paa, at hun virkelig var alene derinde. Saa lød det, som om hun lagde Barnet til Ro, dækkede over det og sang en Stump af en Vuggesang. Tilsidst blev der helt stille. Jeg listede mig sagte ned og faldt i Søvn. Da jeg igen vaagnede, stod Hans ved min Seng og sagde:

‹Ida er borte, jeg har været paa Banegaarden, hun er rejst med Morgentoget.»

«Uden at sige Farvel?» spurgte Inger.

«Ja, der laa blot et Papir med nogle faa Ord. Det var vistnok skrevet, lige før hun var gaaet. Vi kunde ikke faa nogen ordentlig Mening i det, det var saa forvirret. Men vi haabede paa hendes bestemte Løfte om at komme igen, hvis

hun ikke fandt dig. Der skulde altid have været en Plads for hende hos os.»

«Ja, det skulde der,» gentog Organisten, «her skulde hun ikke forgæves have banket paa. — Men det skulde nu ikke være saaledes.»

«I fik mig i Stedet for.»

«Ja, og Gud ske Lov for dig,» sagde Fru Jung og klappede Inger paa Kinden.

«Ja, Gud ske Lov for dig, det siger jeg med,» sagde Organisten henne fra Sofaen, «du har kun været til Glæde for os.»

«— Men jeg plagede Jer dog med mine Gespenster. — Det staar saa dunkelt for mig; fra Berlin kan jeg slet intet huske. Men Dem var jeg saa bange for,« fortsatte Inger, henvendt til Organisten, «for jeg syntes, at De lignede en Statue, som man havde forskrækket mig med. En eller anden havde fortalt mig, at den kunde tage sit Hoved af og kaste det efter smaa Piger, og jeg var saa angst for, at De en skønne Dag skulde begynde paa den Sport.»

«Det værste var,» svarede Organisten og lo, «at du kunde saa mange uartige Ord, at mine Kundskaber i Tysk ligefrem fik et Speciale paa det Omraade. Men du naaede da heldigvis ikke at faa dem oversatte paa dit Modersmaal. Se saa, zu Bett, zu Bett!»

Da Inger var gaaet op, sagde Thorsen til sin Søster.

»Hvis Inger ikke finder sin Moder, — og det hele kan godt være noget Sludder, der er opstaaet i hans forvirrede Hjerne, — saa skal Himmel og Jord sættes i Bevægelse for at hindre, at hun faar mere at gøre med ham. Jeg skal

intrigere, som om jeg havde gaaet i Skole hos ham; jeg skal lyve, saa at jeg bliver sort i Ansigtet, hvis det er nødvendigt for at hindre det. Men finder Inger sin Moder, og de tre skal til at føre Menage sammen, saa siger jeg bare: Gud hjælpe os alle tretten!»

VIII

Bælgetræderen var ude paa sin sædvanlige Tur med Byraadsmappen.

Det gik med en ganske respektabel Fart, men der var mange Svinkeærinder, der skulde besørges undervejs. Der var saa mange gamle Mænd og Koner, der skulde konverseres lidt om Vejret og om Gigten, saa mange smaa Drenge og Piger, der sad paa Trapper og i Gadedøre, og som alle skulde klappes paa Hovedet, — og der var navnlig saa mange Hunde, som ikke kunde forbigaas i Tavshed. Neros Tilbøjelighed for Jensen var ikke et Udslag af en original Smag; der var om Bælgetræderen kun en Mening hos alle Byens Hunde, at han var et usædvanlig heldigt Eksemplar af Menneskeslægten. Hvad han skyldte denne, — man kan [illegible] godt sige Popularitet, og Sproget ejer intet tilstrækkelig [illegible] og dansk Udtryk for en almindelig Hundesympati, [illegible] det ikke let at sige. Han var ikke Hundeven i den [illegible], at han appellerede til deres lavere Instinkter ved [illegible] at gaa med Brød og Sukker i Baglommen; maaske var [illegible] den [illegible] paa hvilken han talte til dem, der gjorde [illegible]. Han [illegible] dem som Mennesker, han spurgte til

deres syge Bagben, han kondolerede Pudlerne, naar de i uudsigelig Skam over at være bleven glatbarberede, puttede sig ind i en Krog eller under en Disk, og hans store Personalkendskab satte ham i Stand til aldrig at nøjes med at kalde dem: Hund slet og ret, men han kunde tiltale og omtale dem ved deres gode borgerlige Navn. Maaske ligger her et Vink til den rette Forstaaelse, — sikkert er det, at de myldrede ud af Porte og Hundehuse, op ad Stræder og Gyder, naar Jensen passerede med den store Mappe under Armen.

Uden for Apoteket mødte han Organisten. Denne standsede ham og sagde:

«Hvad er det nu for Komedier ude hos Jer? Det er vel Løgn som alt det andet, han er fuld af!»

Jensen blev højst forundret, han anede ikke det mindste, hvorfor Thorsen i faa Ord satte ham ind i Situationen.

«Hm, hm,» sagde Bælgetræderen og skubbede lidt til Kasketten for bedre at kunne klø sig bag Øret, «hvad er nu det for noget! Ja, hvem kan vide, hvor meget der er Sandhed og Usandhed i det. Han har faaet en svær Portion Breve i den sidste Tid, det kunde jo nok passe med, at der er noget nyt oppe. Naar rejser Frk. Dahl?»

«I Aften.»

Organisten gik videre, og for Jensen gik Turen op til den saare mægtige Sagfører Randrup. Der var et lille Kontor foran, hvor der ved et lille Bord sad en lille examinatus juris, og der var et stort Kontor bagved, hvor den store Sagfører residerede. For Øjeblikket var han inde at spise Frokost, og naar han var det, svulmede den lille examinatus straks op til et større Rumfang.

«De kunde gerne tørre Deres Ben lidt bedre Jensen. — Den Mappe trænger snart til en Afløser, vi maa se, om vi kan faa Byraadet til at være spendabelt. — Naa, kan De ikke snart faa den op, skynd Dem lidt, jeg kan ikke sidde den halve Formiddag og vente.»

Pludselig skrumpede han sammen, thi Sagføreren hostede inde i det store Kontor, og han nøjedes med at vise Jensen derind med et lille, beskedent Fingerpeg.

Sagføreren var lille og korpulent og lignede i Ansigtet en af de Mopper, hvis Tandrække skinner frem gennem en aldrig helt lukket Mund, og hvis Snude lider af en permanent Forstoppelse, der frembringer en stadig Hvæsen og Knurren. Men han var ikke nær saa venlig mod Jensen, som enhver virkelig Moppe i Hoksør vilde have været. Han drev en grusom Leg med ham. Naar Jensen den ene Dag blev staaende med Mappen ved Døren, raabte han: «Hvorfor kommer De ikke hen med den, vil De have, at jeg skal rejse mig?» Men naar Jensen som Følge heraf den næste Dag kom hen og rakte ham Mappen, brølede han: «Hvorfor Pokker kommer De og stikker mig den op i Næsen!»

I Dag var det den Tur, at Jensen skulde hen til ham straks. Under Frokostens mildnende Paavirkning nøjedes han med at knurre lidt. Jensen satte sig efter gammel Skik paa den yderste Kant af en Stol ved Døren og stirrede mekanisk paa Kontorkalenderen. Sagføreren lukkede Mappen op, tog et stort Helark ud, læste igennem og saa nogenlunde anerkendende ud. Derpaa dyppede han en Pen og satte sit Navn under ved Siden af fem andre.

Idet han rakte Dokumentet over til Jensen, faldt et

Papir ud og blev liggende paa Skrivebordet. Sagføreren fløj det igennem, rynkede Brynene og sagde:

«Hvordan kommer det heri som Bilag? Hvad skal det sige Jensen, at De roder Deres private Sager sammen med Byraadets?»

Papiret foretog en lang Luftfart og havnede for Jensens Fødder. At besvare Spørgsmaalet, hvad det var, kunde ikke ske paa en Studs. Først maatte Kasketten lægges paa Gulvet og Mappen stilles op langs Væggen. Derpaa skulde Brillefoderalet lukkes op, det store Lommetørklæde, — det var Rosenborg den Dag, — op af Lommen, og Brillerne pudses; først da kunde Læsningen begynde, og den maatte gentages flere Gange, saa forundret blev Jensen ved Indholdet.

Det var et Stykke firkantet, gulnet Papir. Med forover hældende Bogstaver stod der skrevet:

Ida, Juliane Dahl, f. Sjøblad, født den 3. Jan. 1844, er død paa den herværende Fattiggaard den 16. Marts 1874. Dødsaarsag: Lungetuberkulose.

Kolding, den 16. Marts 1874.

Espensen,

pr. Læge.

«Jeg ved sandelig ikke,» sagde Jensen endelig, «jeg ved sandelig aldeles ikke, hvor det er kommet fra.»

Han vendte det om for ogsaa at studere Bagsiden. Der var et Par mørkebrune Pletter, en mindre og en større, tæt ved Siden af hinanden. Da han saa dem, spærrede han Øjnene vidt op, nikkede et Par Gange forstaaende med Hovedet og stak saa Papiret i Lommen med mange Undskyldninger for Fejltagelsen.

Derpaa gik han ud gennem det lille Kontor, og Sag-

føreren gik ind i sin Lejlighed. Den lille examinatus bovnede straks ud og sendte Jensen en Afskedshilsen.

«Lad mig nu se, lille Jensen, at vi for Fremtiden bliver fri for det Svineri med Deres egne Papirer mellem Byraadets Sager!»

Bælgetræderens Skridt var mærkelige, da han kom ud fra Kontoret. Først gik de trip, trip, trip ned ad Gaden i den Retning, hvor Organist Thorsen boede. Men efterhaanden som de kom nærmere og nærmere derhen, sagtnede de Farten og gik tilsidst i Staa. Saa begyndte de at gaa den modsatte Vej, først tøvende, derpaa raskere og raskere, tilsidst i fuld Fart ud af Byen og ud til det lille hvide Sted, hvor den lamme Mand residerede.

Denne sad i Rullestolen og ventede paa, at Jensen skulde komme og køre ham ud paa den sædvanlige Morgentur. Bælgetræderen gav ham Dødsattesten og forklarede ham, hvor den var funden.

Dahl blev helt gul i Ansigtet. Han pustede og trak Vejret med Anstrengelse og brød tilsidst løs i en Strøm af Skældsord og Forbandelser mod Jensen, der ganske rolig stod og ventede paa, at han skulde bruse af.

Omsider blev Dahl træt af de planløse Udgydelser og begyndte at krydsforhøre Jensen om Papiret.

«Hvor fandt De det?»

«Oppe hos Sagfører Randrup; det faldt ud af et Byraadscirkulære.»

«Hvem har læst det?»

«Jeg har læst det; Sagføreren gav mig det at læse, og jeg vidste jo ikke, hvad det var.»

Dahl rev det itu med en hastig Bevægelse og puttede de smaa Stumper Papir i Frakkelommen.

«Det er et ganske værdiløst Papir, — en Afskrift af noget — — —, der aldeles ingen Betydning havde. Den var ganske ugyldig,« — hans Øjne hvilede med et skarpt, uroligt Blik paa Jensen, der stod tavs og alvorlig, — «men jeg vil ikke have nogen til at kigge i mine private Sager. Har andre læst det end De? — Ikke fordi det spiller nogen Rolle naturligvis, men —»

«Sagføreren læste det.»

Dahl mumlede en Ed mellem Tænderne og kunde daarlig skjule sin Ærgrelse.

«Men hvordan er det kommen i Mappen? Kald paa Deres Kone.»

Madam Jensen kom og kunde straks forklare Sagen. Hun havde fundet Papiret om Morgenen ude paa den lille Græsplæne. Hendes Læsekunst var ikke stor, men hun havde dog fundet ud, at det maatte være en af de Sager, som Jensen rendte om med i Mappen, og som var blæst ud gennem Vinduet. Hun havde slet ikke tænkt paa, at det kunde være blæst ud gennem Hr. Dahls Vindue. Derfor havde hun taget det op og forsigtig puttet det ned i Mappen.

Dahl tænkte sig lidt om.

«Gaa ned til min Datter, Jensen, — — nej bi lidt. De skal blive her og køre mig. Skaf mig fat paa den lille Dreng inde fra Slagterens, han skal løbe med et Brev.»

Han saa efter Jensen, da denne gik, med et forskende Blik; han var urolig og nervøs og vidste øjensynlig ikke rigtig, hvad han vilde.

Da Drengen var bleven hentet, skrev han et Par Linier

komme i personlig Forbindelse med Fräul. v. Schoor, idet jeg ikke paa Adlersberg kunde faa at vide, hvorhen hun er rejst. Som Følge deraf har jeg ikke kunnet aflevere Brevet. Hendes Hr. Fader har desuden lagt Mærke til mig, saa jeg kan næppe personlig vise mig der mere. Han opholder sig for Tiden paa Adlersberg.

Idet jeg ved herværende med Tak kvitterer for Modtagelsen af de mig tilsendte Kr. 100, samt takker for Deres venlige Opfordring til at fremsende specificeret Regning, tegner jeg mig med Forsikring om min dybeste Højagtelse

Deres Højvelbaarenheds ærbødigste
P. Schuszgatter.
Kolding.»

Samme Aften afgik et Telegram til Schuszgatter, Kolding. «Afvent Brev.»

IX

Bryggeren var Ven med Apotekets Provisor, en halvgammel Pebersvend. Det var Fællesskab i Interesser, der forenede dem, og disse Interesser var af streng videnskabelig Art. De studerede Kvindens Psykologi.

Arbejdet var saaledes fordelt, at Provisoren besørgede de finere psykologiske Analyser, medens Bryggeren indsamlede de grovere Iagttagelser. Dernæst maatte han udrede de nødvendige Pengemidler, og de var ikke saa faa.

Et Par Gange om Aaret tog de saaledes til København. De var, for at studere Folkelivet, nødte til at deltage i Forlystelser, der var plumpe og tarvelige, og som uden Tvivl pinte dem en hel Del, og de maatte, for at gøre sig forstaaelige i dette Folkeliv, benytte sig af simple Udtryk og Vendinger, der ellers var deres Natur imod. Men saadanne Opofrelser bar de med Glæde, naar blot deres Studium kunde høste Gavn deraf.

Ogsaa hjemme i Hoksør kunde der arbejdes. Fra sin Boghandler i København fik Bryggeren tilsendt saadanne Romaner af den franske Litteratur, der kunde tænkes at angaa hans specielle Fagstudium. Ikke Zola og den Slags grove Karle, — men Bøger, hvori der i en med Kursiv trykt pré-

face gjordes Rede for de særlige Omstændigheder, under hvilke Forfatteren havde truffet den Kvindeskikkelse, der var Bogens Hovedfigur, og de Grunde, han havde, til at fremstille hende for Læseverdenen i en detailleret Analyse, — altsammen for at man ikke skulde gaa hen at tro, at Bogen skulde tjene lave og lascive Øjemed, — hvad man ganske sikkert vilde have antaget, hvis man ikke havde haft den préface.

Af disse Bøger oversatte den sprogkyndige Provisor passende Uddrag for Bryggeren. Denne kunde ikke ret meget Fransk, og man hørte ham ofte med ægte og oprigtig Indignation angribe den usle Sprogundervisning i Skolerne, der aldeles ikke tog Hensyn til Livets praktiske Krav.

Om Eftermiddagen, da Bryggeren var vendt hjem fra Udflugten, havde han og Provisoren nogle Studietimer. Bryggeren havde en Del nye Iagttagelser at meddele, og Provisoren drog forskellige skarpsindige Slutninger af disse, navnlig m. H. t. den Indflydelse, som den «galliske Kvindetype» havde haft paa Ingers Karakter. De havde arbejdet strengt, men da man ikke, selv for Videnskabens Skyld, maa tilsidesætte Hensynet til sit Helbred, tog de sig en lille Aftentur.

Paa Gaden mødte de Herting og Kand. Hansen og slog Følge med dem.

«Det var svært,» sagde Bryggeren til Herting, saa hun var efter Dem i Dag vor lille Do—ora.» Han halede o'et langt ud.

«Saa? Synes De det?»

«Ikke et venligt Ord havde hun til mig paa hele Turen, og jeg har dog været meget for hende i sin Tid. — Hvad blev det saa til med Dahl, ligger han saa for Døden?»

«Nej,» svarede Herting, «han er nok i Bedring. Frk.

Blom var saa elskværdig at komme hen at meddele mig det i Eftermiddag.»

«Der kan De se, der kan De se. Hun er en ivrig lille Pige. Hende skulde De tænke paa Hr. Kandidat, hun er en smuk Pige, og Faderens Forretning er glimrende. Han staar til 43,000.»

— «Mange Børn!» sukkede Provisoren.

«Unægteligt; frugtbart Træ det Blommetræ. Men der bliver nok at dele af. Havde saamænd taget hende selv — ak ja, — hvis jeg ikke var bange for Familien. Men De skal jo ikke bo her i Byen.»

«Jeg vil ikke forspilde Deres Chancer,» svarede Herting og lo, «De kunde betænke Dem endnu. — Men er De nu ogsaa saa sikker paa, at Frk. Blom vilde have Dem?»

Bryggeren saa til Provisoren med et medlidende Blik.

«Min kære, — kender De saa lidt til Kvinden, saa beklager jeg Dem!»

Herting nærede en Tvivl om den korpulente Herres Evne til at bedaare, men han gad ikke føre Diskussionen videre, og de skiltes.

De Ord, der var faldne, havde dog sat hans Tanker i Bevægelse. Frk. Blom var «efter ham», — aa ja, der kunde maaske være noget om det, selv om han egentlig ikke havde tænkt paa det før. Han huskede godt, at han havde haft hende paa Siden paa hele Hjemturen, og han havde et bestemt Indtryk af, at hendes store, mørke Øjne havde fulgt ham trolig. Det smigrede ham at være Genstand for saa megen Interesse, særlig fordi han syntes, at den var ganske ufortjent; han havde vel snarere flere Gange udleveret hende til Latteren paa Grund af hendes naive Bemærkninger. Hun

var en lille Gaas, det var sikkert nok, men hun var køn og frisk at se paa, naturlig og elskværdig i sin Optræden, — en ret almindelig, men ganske tiltalende Type. — Skulde hun virkelig bryde sig om ham, eller var det ikke blot et Udslag af ganske almindeligt Koketteri? — Hvis hun virkelig brød sig om ham, — og han var ikke ganske fri for ved den Tanke at faa lidt hurtigere Puls, — saa vilde han dog se paa hende med større Interesse end før, naar de atter mødtes. Det var morsomt at vide sig udkaaret, og for Folk af Hertings Kaliber spillede det egentlig en langt større Rolle, hvem der brød sig om ham, end hvem han brød sig om. Alene Muligheden af at blive forelsket uden paa Forhaand at være sikker paa Gensidighed, endsige da at fri, hvor der var Mulighed for at faa en Kurv, var en rent forskrækkelig Tanke for ham.

Han udviklede sine Teorier om den absolutte Gensidighed fra første Færd for Hansen, da de kom hjem. Denne sad med Benene trukne op i Sofaen under sig og beundrede sin Ven, der kunde sige saa træffende Ting om noget, der ikke havde Spor med Arkæologi at gøre. Han gav ham fuldstændig Ret; selv var han nærmest bange for Damer og mente, medens han kørte rundt i sit Haar, at den, der vilde giftes med ham, maatte se sig i den pinlige Nødvendighed at bortføre ham med Magt.

Næste Dag traf de Købmand Blom paa Gaden, og han inviterede dem ind i Haven paa en Kop Kaffe. Børnene var i Træet, Dora var i Lysthuset i Færd med at studere Feuilletonen i den lokale Avis. Det var hendes eneste Lekture, og den optog hende stærkt. Lady Rowers havde været ubesindig nok til at lytte til en forelsket Ungersvends Bønner, til Trods

for at hun ikke var ganske overbevist om, at hendes første Mand var helt død. Denne Ubesindighed kunde øjensynlig medføre Ubehageligheder i det lange Løb, men foreløbig fejredes Brylluppet med saa megen Pragt og Silke, at Dora var rent væk, og rejste sig meget rød i Hovedet, da hun opdagede, at Faderen havde fremmede med.

Hansen maatte døje en hel Del kommunal Passiar, — Blom var Byraadsmedlem — som kedede ham skrækkelig, medens Dora udelukkende ofrede sig for Herting. I Gaar havde hun eksperimenteret med Inger, i Dag skulde han prøves. Det skete i Form af en Forespørgsel, om han troede paa den Sladder, der gik, at Inger Dahl og den gamle Organist skulde have hinanden.

«Nej, det tror jeg skam ikke,» sagde Herting, «hvor kan dog Folk finde paa saadan noget Snak. Det er jo ganske urimeligt.»

«Ja,» svarede Dora, «jeg synes ikke, hun rigtig er sig selv, — husk paa, jeg kender hende ud og ind. Ja, saa er der noget med en eller anden i Paris eller Berlin, som hun gaar og er optaget af.»

— Ikke Spor af Virkning! Herting lod Spørgsmaalet falde til Jorden med saa stor Ligegyldighed, som han aldrig vilde have vist, hvis han blot skænkede Inger een Tanke. Resultatet var altsaa: fri Bane saa langt, man kunde øjne. Kaffen trak ud til Aften, og Aftensmaden trak ud til en Toddy i Lysthuset, hvor den store røde Lampe var tændt.

— — —

— Paa Inger havde Faderens Brev om, at hun ikke skulde rejse, en stærk Virkning. Hendes i Forvejen spændte Nervesystem fik et nyt Choc; hun havde fantaseret sig saa

stærkt ind i Forestillingen om Moderens Eksistens, at hun i Brevet kun saa et nyt Forsøg paa at skjule noget for hende. Derfor vilde hun straks ud til Faderen, men Fru Jung holdt paa hende for at faa hende lidt beroliget først. Heldigvis kom der i det samme Brev fra Hertha Hedemann, og Forholdet til hende var saa gammelt og varmt, at det ikke helt var bleven trængt i Baggrunden af de sidste Begivenheder. Da det var læst, vævede Fru Jung hende ind i en Passiar om hendes Barneaar; hun tog forskellige Smaating frem, som hun havde gemt fra den Tid, og derved fik hun fat i nogle gamle Papirer og Bøger, som hun længe ikke havde skænket en Tanke. I en hjemmelavet Bog med mange Blade var alle Anmeldelser fra Thorsens Ungdomskoncerter klistrede ind. Inger løb nogle af dem igennem og sagde:

«Naa, det maa jeg sige, det er ikke smaa Ord, der bruges. Der er jo ikke een, som ikke hæver ham til Skyerne.»

«Ja, men han var ogsaa dygtig,» sagde Fru Jung smilende, «og jeg samlede alle de Laurbær, han skaffede sig. Se, her er et Brev, det er et Tilbud fra en Impressario angaaende en Kunstrejse i Tyskland. — Her er et, det er fra Edinburgh med Tilbud om Stillingen som Klaverlærer ved Konservatoriet. Og se her, læs det, — her er nok af den Slags.»

«Kære —,» Inger lod Haanden med Papirerne synke, «det har jeg aldrig tænkt mig. — Men hvorfor i Alverden —?»

«— Hvorfor han saa er Organist i Hoksør. Det er ikke let at forklare dig det lille Inger, hvis du ikke kan forstaa det ud fra det, du kender til ham. Jo du, han løb pludselig

træt midt i det. Paa Tider var han saa ulidelig gnaven, som jeg aldrig har set ham siden, blev uhyre pirrelig over for den mindste Kritik og kritiserede selv skaanselsløst enhver, som kunde tænkes at komme paa Siden af ham. Han var kort sagt paa Vej til at blive Virtuos. — Men jeg tror, at hans naturlige Godmodighed og store Sandhedskærlighed var det, der drejede ham om. Han led et Par Skuffelser, og man mente vistnok, at det var dem, der drev ham herover og ud af Konkurrencen; det var det ikke, det var hans Frygt for at blive hvirvlet ind i en hel Mængde Reklame og Rabalder, hvis Mangel paa Sandhed pinte ham, — men det kostede skam en haard Kamp, det er sikkert.

Inger saa med endnu større Hengivenhed end før paa sin gamle Ven, da han om Eftermiddagen fulgte hende paa Vej ud til Faderen. Bælgetræderen kom dem i Møde, han var sendt ud for at hente hende. Da han atter havde forladt dem, og de alene gik videre, sagde Thorsen:

«Det er en mærkelig gammel Mand. — Har du ikke lagt Mærke til, Inger, at vi alle sammen gaar omkring ligesom omgivne af en Tryllekreds af de forskellige Egenskaber, vi vil indbilde Folk, at vi bestaar af. Der faar ingen Lov at komme inden for den, de skal pænt staa udenfor og tage os for, hvad vi vil være. Men den gamle Mand, han har en Evne til at sætte Foden inden for Kredsen, han spadserer lige lukt igennem. Han har sagt mig Sandheder om mig selv, som jeg har stejlet for som for Aabenbaringer.»

«Virkelig, — er han saadan en Menneskekender.»

«Han er mere end det, han er en — — Hjerteperforator, hvis du saa forstaar, hvad jeg mener. Han gaar durch. Synes du ikke, jeg er skikkeligere i min Mund, end jeg har

været før? Jeg tror det i det mindste. Det er Jensen, der i al Stilfærdighed har vist mig mine Satirer fra Vrangen og gjort mig ked af dem.»

«Men er han ikke — — saadan — altfor religiøs?»

«Det var et mærkeligt «altfor». Nej lille Ven, det er nok med Religionen som med Sygdomme. Hos nogle slaar den ind, og hos andre slaar den ud. Hos Jensens Kone er den slaaet ud, hun kan levere dig en ordentlig Prædiken, kan du tro, hvis du vil have det. Men hos Jensen selv er den slaaet ind og har angrebet de indvendige Dele. Han er som den Mand, om hvem der staar i Davids Salmer, at han grunder paa Herrens Lov baade Nat og Dag. Han har saa meget at makke med paa sig selv, siger han, at der ikke bliver ret megen Tid til andre. — Jeg er vist den, paa hvem han spilder de fleste Ord.»

«Han har jo altid været saa rar mod Fader.»

«Ja. Lad mig fortælle dig en lille Anekdote. Der var engang nogle meget ivrige Folk, der snakkede for ham om, at han skulde holde op at være hos din Fader. — Du har maaske nok mærket, at hos ham er det hverken slaaet meget ind eller ud. — De mente nu, at naar din Fader kom rigtig i Fedtefadet, fordi ingen vilde være hos ham, saa skulde han blive myg og gaa i sig selv. Derfor skulde Jensen flytte fra ham. Han hørte paa alle Udviklingerne, men svarede blot med de klassiske Ord:

«Hvem skulde saa trille ham?!»

— I tilbørlig Afstand fra Huset skiltes de og gik hver sin Vej.

Om Aftenen kom Inger ikke tilbage, men sendte et Bud,

at hun blev derude. Hele næste Dag saa de hende til deres store Forundring slet ikke.

Trediedagen gik Thorsen paa Gaden og saa Inger komme imod sig et Stykke længere oppe. Han svingede med Stokken, men i samme Øjeblik drejede hun brat af og gik ind i en Butik. Organisten ventede lidt udenfor, men da han syntes, at det varede ham for længe, kiggede han ind ad Vinduet. Der var ingen i Butikken. Han gik derind, Jomfruen dukkede frem og forklarede, at Frk. Dahl blot havde bedt om at maatte gaa gennem Butikken og ud gennem Gaarden for at skyde Genvej gennem en Tværpassage ud til en anden Gade.

Det forekom Thorsen højst mærkeligt, hun maatte uden Tvivl have set ham. Da han kom hjem, faldt Stokken haardt ned i Krogen ved Døren, saa at Nero blev stærkt forskrækket. Organisten sagde til sin Søster:

«Jeg har en Anelse om, at jeg faar Brug for min Trudsel med det mærkelige Fænomen, der kaldes at sætte Himmel og Jord i Bevægelse. Jeg har set Inger paa Gaden, og hun gik af Vejen for mig.

Samme Dag mødte han Bælgetræderen paa Gaden og spurgte ham ud. Jensen vidste ingenting.

«De taler meget sammen, og det lader til at gaa rigtig godt. Men jeg ved jo ikke, hvad de taler om.»

«Det ved jeg,» sagde Thorsen, «han taler Løgn. Han bagvadsker og fortier, han fylder hende med Røverhistorier for at skille hende fra mig og min Søster, den Kæltring han er!

«Naa, naa,» — sagde Jensen.

«Ja De kan sagtens sige naa, naa. Men i Morgen den

Dag, saa gaar jeg ud og kræver ham til Regnskab og splitter hans Løgnevæv ad.» Han slog i Brostenene med Stokken.

«Ja — a», sagde Jensen betænksomt, «naar man har rent Brød i Posen, saa er jo naturligvis den lige Vej den bedste. Men jeg mener nu» —

«De kan stole paa, at mit Brød er rent, og at han skal faa det lige ud af Posen alt sammen.»

Inger kom ikke i Dagens Løb, og den næste Dag satte Organisten sin Hat fast med et ekstra Tryk, lukkede den ynkelig hylende Nero inde og hamrede Brostenene med Stokken paa sin Vej ud til Dahl for at slaa det store Slag.

X

Historien med Dødsattesten havde gjort Dahl nervøs. Han plejede at være den, der trak i Traadene, nu var han pludselig i den Situation, at han ikke kunde beregne, hvad der foregik bag hans Ryg. Han turde ikke haabe paa, at Bælgetræderen ikke havde forstaaet Sagen, men han haabede, at den stille, gamle Mand, der gik og passede sig selv, ikke vilde snakke op om det. Undertiden tænkte han paa at sætte ham paa et fejlt Spor, at fortælle ham en eller anden Røverhistorie om Attestens Oprindelse, men naar han havde Jensens rolige Øjne hvilende paa sig, forekom det ham farligere at tale mere derom end at tie. — Men Sagfører Randrup? Havde han tænkt over noget? Vidste Organisten og Inger Besked? — Han betragtede atter Bælgetræderen med Tvivl. Af Hævn vilde denne jo ikke gøre noget, men han gad nok vide, hvad Jensen betragtede som sin Pligt i et saadant Tilfælde.

Brevet fra Schuszgatter var ham ogsaa ubehageligt. Et gammelt Haab, for hvilket han havde ofret meget, næsten alt for meget, var paa Nippet til at briste. Han maatte begynde at lægge sine Fremtidsplaner om. Først og fremmest maatte Inger skilles fra den Kreds, hun færdedes i. Enten var Døds-

attestens Oprindelse kendt, og saa kunde der gøres Modtræk, eller den kunde blive kendt, og saa maatte han paa Forhaand have sikret sig Inger. — Maaske kunde han bruge hende til noget, hvortil egentlig en anden havde været bestemt; han maatte, i den Tilstand, han var, have et paalideligt Menneske, der vilde ofre sig for ham. Kun paa den Maade kunde han lægge ud paa ny, naar han rejste til Tyskland. — Enhver Tankerække endte i en Forbandelse af Fjorden, som havde lænkebundet ham.

Saa fulgte de lange Samtaler med Inger, som Bælgetræderen havde omtalt. Han fik Fornøjelse af sine Bestræbelser. Inger havde ganske vist ingen Tillid til ham, men hvad han fortalte vakte dog en saadan Tvivl og Forvirring hos hende, at hun ikke turde tale med sine gamle Venner straks, men gik om uden at kunne finde Rede i det Væv af filtrede Traade, som hun havde faaet Indblik i. I Spørgsmaalet om Moderens Liv eller Død lod han hende klogelig uanfægtet i hendes stærke Fantasier og sagde kun, som sandt var, at der ikke kunde siges noget bestemt om det. Et Par Ekstraløgne om Grunden til hans første stærke Formodninger om Moderens Eksistens havde han let ved at faa fat i.

Men nu stampede Organistens Skridt nærmere og nærmere, og Stødene i Brostenene med Stokken blev til Smæk mod Skærver og Smaasten paa Vejen ud mod Huset.

Thorsen sørgede omhyggelig for at holde Dampen oppe paa hele Vejen. Det skulde være et Stormangreb, det var han i Stemning til. Han var egentlig i helt godt Humør. Mange Aars opsparet Bitterhed skulde faa Luft, Sandheden skulde siges Dahl, — det havde han tidt længtes efter, — og et Menneske, han holdt af, skulde rives ud af Slubbertens

Klør. Han nynnede: Fremad, fremad I Danemarks Sønner, I, som Skændsel og Harm ej vil taale! —

Inger var ikke hjemme, Døren var aaben, og han busede lige ind.

Dahl havde ventet ham, — ikke just i det Øjeblik, men han havde været forberedt paa, at et Opgør maatte komme og befæstet sin Stilling. Den led af en uomtvistelig Mangel, at han ikke selv kunde røre sig. Hans Modpart kunde afbryde Kampen paa et ubelejligt Tidspunkt, og han selv kunde ikke flygte. Men ellers mente han nok, at hans Stilling var stærk; han respekterede ingen folkeretlige Regler, der forbød ham Brugen af forgiftede Vaaben eller eksploderende Kugler, og han nærede et saa inderligt, dødeligt Had til Thorsen, at han vilde kunne gøre Regning paa hele sin Spændstighed. Et ømt Punkt var der dog; — han vidste ikke, om Thorsen kendte Dødsattesten, og det hæmmede noget hans frie Bevægelser.

Den første Overraskelse, han følte, da Thorsen traadte ind, bed han i sig og bød ham velkommen med en affabel Haandbevægelse.

I 21 Aar havde de to Mænd ikke talt med hinanden. Thorsen var bleven graa og noget bøjet i den Tid, Dahl var lige saa smuk en Mand, som da han rejste med Ida Sjøblad fra Hoksør.

«Jeg kommer —,» begyndte Thorsen.

«Nej, vær saa god kære, — sæt Dem dog ned. Det er en sjælden Overraskelse at se Dem. Hvor det dog er heldigt, at den gamle Slyngel til Jensen ikke har sat Cigarkassen paa Plads, saa at jeg kan byde Dem. Vil De ikke ryge?»

«Nej, jeg vil ikke. Lad os ikke lege Arabere. Jeg forlanger ingen Gæstfrihed, naar jeg ikke kommer som Deres Ven.»

«— Ikke som Ven. — Men Herregud da, hvad er der i Vejen? De ser saa ophidset ud. Der er noget gaaet Dem imod.»

«Hør nu, Carsten Dahl, vi er ikke Pattebørn. Hvis De kan, lad os saa være fri for Ironi, det vil De staa Dem ved. Og drille mig skal De heller ikke ulejlige Dem med, jeg kender for meget til Faget selv, til at det bider videre paa mig.»

«Det er en elskværdig Begyndelse, og navnlig saa nobel. Jeg sidder her og kan ikke røre mig; jeg kan ikke rejse mig og gaa min Vej, kan heller ikke kaste Dem paa Døren, og det benytter Deres Mandighed sig af.»

«Jeg er lige glad, hvad De kan eller ikke kan; jeg har noget at sige Dem, og det skal De høre paa. De er i Gang med nogle Kæltringestreger, som De skal stoppes i.»

Dahl blev lidt blegere. «Er det Dødsattesten?» tænkte han. Men han sagde:

«Hvis det ikke var Dem, der brugte det Udtryk, vilde jeg ikke høre saa rolig paa det, som jeg gør. Brugt af Dem gør det intet Indtryk paa mig.»

«Jeg er ganske lige glad. — De har uden Tvivl løjet en hel Mængde Ting sammen for Inger om mig og min Søster; jeg vil vide, hvad det er, eller ved Gud i Himlen, Carsten Dahl, De skal komme til at fortryde det!»

Organisten slog et Dommedagsslag i Bordet.

«Inger?» sagde Dahl koldblodig, «hvem mener De?»

«Skab Dem ikke. De husker maaske ikke, De har en Datter.»

«Jo, — men jeg husker ogsaa, at De ingen har. De har ingen Datter, der hedder Inger. Der har været en ung Pige her i Byen i mange Aar. De har benyttet Dem af de uheldige Forhold til at tilsnige Dem en vis Indflydelse over hende, til at stille hendes Fader og hendes Familieforhold i et falsk Lys for hende, De har spillet Velgører i et Tilfælde, hvor ingen havde bedt Dem være paa Færde i den Anledning. Hendes Fader antog, at hendes Moder levede her i Byen; det var en fejl Antagelse, men den forandrer ikke Sagen. For Pigebarnet blev der sørget.»

«Ja, det skal jeg love for,» sagde Thorsen, der alligevel ikke var fri for at føle sig en Smule imponeret over en saadan Fremstilling af Sagen.

«Oh,» — sagde Dahl og slog ud med Haanden, «misforstaar jeg Dem maaske. Er De kommen for at tale med mig om vort pekuniære Mellemværende! Jeg ved, De har lagt Penge ud for min Datter til hendes Studier og Rejser, — jeg burde selvfølgelig være bleven raadspurgt først, men enfin, — jeg dækker naturligvis min Datters Gæld. Har De specificeret det? Har De Regning med?»

«Hvorfor vil De sidde og gøre Dem til Nar for mig?» svarede Thorsen, «maa jeg faa at vide, hvad De har fortalt hende.»

«Først har De noget at staa mig til Regnskab for. De har ganske ukaldet blandet Dem i min Datters Opdragelse. Ja — jeg ved nok — afbryd mig ikke, — jeg ved nok, at hun boede hos Madam Olsen, jo mange Tak. Men en saa overstrømmende Venlighed som den, De har vist hende, er sjælden

ganske uegennyttig. Hun er jo en smuk Pige, ikke sandt, en kvik og tiltalende ung Pige. Hjertet kan jo banke under graa Haar, det har man jo set før . — Jeg kender ikke saa nøje Deres Moralbegreber, men for mig er der noget smudsigt i den Tanke at kunne begære først Moderen og saa Datteren.»

Mod sin Villie for Thorsen op med en saa heftig og pludselig Bevægelse, at Stolen væltede. Han kunde ikke faa et Ord frem.

Dahl blev lidt forskrækket over Virkningen af Stikket.

«Vil De overfalde mig! Ja vær saa god, De ser jo, at jeg er værgeløs. — Men De maa hellere høre ganske rolig paa, hvad jeg mere har at sige. — Ser De, jeg synes ikke om Partiet, De er for gammel, og jeg har ingen rigtig Tillid til Deres Karakter. Desuden er det jo Krogveje, at De ikke har henvendt Dem formelt til mig.»

Thorsen havde genvundet sin Ro.

«Hvem der har fyldt Dem med den Sladder, ved jeg ikke; De skal ikke bilde mig ind, at De selv tror paa den. Men nu ved jeg altsaa noget af den Løgn, som De har fortalt om mig. — Hvad har De saa sagt mere?»

«De har slet ingen Ret til at spørge. Det maa være Dem nok, at jeg har sagt hende Sandheden.»

«Sandheden! Ha, ha, ha!» Thorsen brast i en hjertelig Latter. Replikken forekom ham af en saa kostelig komisk Virkning i den Mands Mund. «Sandheden! — ja, det tror jeg; kunde jeg ikke faa lidt af den Sandhed at høre ogsaa?»

Dahl blev irriteret over hans Latter.

«Jeg vil ikke have Dem siddende her ret længe. — De

ved, hvad jeg vil: jeg har taget min Datter ud af [illegible] der ødelagde hende, og vi rejser til Tyskland med det første.»

«Det arme Barn!»

«Aa, hun klarer sig vel uden Dem. Hun har jo et musikalsk Talent, det skal naturligvis plejes, og jeg tænker netop at jeg kan føre hende frem til noget større, end De vilde være i Stand til med Deres Ravnekrogsforbindelser. Jeg staar i Berøring med saa mange ledende Kræfter i Berlin, at det vil være mig en let Sag at poussere hende frem. Og jeg kender saa godt hele Mekanikken, hvorved Kunstnerberømmelse trækkes i Vejret. Hun vil staa sig ved Byttet.»

«Og det kan De virkelig nænne over for Deres eget Barn? Hun skal købe en Smule jammerlig Berømmelse ved at gøre Reverenser for Kreti og Pleti, ved at koketere med Kritikere og betale Reklameagenter for rosende Superlativer. Det er hun alt for god til.»

«Aa—haa, — rosende Superlativer. Ja, saadan snakker altid de, der aldrig har kunnet faa fat paa noget af den Slags. Det lyder saa yndigt, navnlig saa moralsk.»

«Det ikke alene lyder saaledes, det er det. Jeg ved ikke, om De anerkender Grundbegreber i den Retning; jeg gør det.»

Dahl smilede.

«Moral! — Jeg tvivler ingenlunde om, at De har Moral. De er Embedsmand, oven i Købet kirkelig Embedsmand, en Slags Kirkens Tjener. De er selvfølgelig nødt til at have Moral. Jeg forstaar blot ikke, hvorfor De gider slæbe den med herud, hvor det slet ingen Nytte er til. Deres [illegible]-træder arbejder ude i Haven, han kan ikke høre Dem; hvorfor kan vi saa ikke tale sammen som Mænd, der godt ved [illegible]

at den eneste Morallov, der gives, er vor egen Villie, naar vi har Mod til at føre den igennem og finder det klogt at gøre det.»

«Vi svæver ud fra vort Emne,» afbrød Thorsen ham og knipsede med Fingrene.

Dahl havde under alt dette ingenlunde glemt Dødsattesten, tværtimod pinte Uvisheden ham stærkere og stærkere. Han vilde næsten hellere give Thorsen Anledning til at berøre det Punkt, hvis han vidste noget derom, end længere sidde og være hæmmet af Usikkerheden. Et Par Ord om Moderen maatte da kunne lokke Thorsen frem paa det Punkt.

«Kunstspørgsmaalet ligger forøvrig ud i Fremtiden. Den Opgave, der ligger nærmest for min Datter i Øjeblikket, har hun formodentlig været naiv nok til at betro Dem noget om, skønt den selvfølgelig ikke kommer Dem ved.»

«Den er kommen pludselig den stærke Interesse for Deres Hustru,» bemærkede Thorsen spydig. »Jeg forudsætter, at De i mange Aar ikke har sparet noget Middel eller skyet nogen Anstrengelse for at faa hende tilbage. Skulde saa Deres Datter virkelig kunne løse en saadan Opgave.»

«Uden Tvivl, — hvis den kan løses. Naar man tager de rene Naturdrifter i sin Tjeneste, faar man altid det bedste Resultat. Det rent dyriske Datterinstinkt udretter mere end de flottest betalte Agenter, for hvem det hele kun er en Pengesag. — Det maa jo være noget, der tiltaler Dem, det er saadan en køn Tanke.»

— Nej. Det var umuligt, at Dødsattesten kunde være kendt; den maatte være kommen nu.

«Lad os komme til Sagen,» sagde Thorsen og bankede med Fingeren i Bordet. «Hvad mere har De sagt?»

«Jeg har fortalt hende, naar De med Vold og Magt vil have det at vide, om et bestemt Tidsrum i mit Liv og om den smukke Rolle, De ved den Lejlighed spillede. Jeg tænker næsten, at den har sat Dem i en Belysning, med hvilken De ikke har illumineret Dem selv, naar De fortalte hende derom.»

«Hvis De sigter til hendes ulykkelige Moders Forlovelseshistorie, saa maa De vide, at jeg aldrig har sagt hende et Ord derom; det har jeg aldrig kunnet nænne.»

«Tænk, hvor nobelt. Men hun er jo nu en voksen Pige, der har godt af at faa at vide, hvorledes et Ægteskab kan blive ødelagt ved ukaldede Indblandinger.»

Thorsen slog Hænderne sammen.

«Er De sindssvag, eller kan De virkelig ikke huske Sammenhængen!»

«Jo — jeg husker den godt. Der er blot en enkelt Ting, der er gaaet mig af Minde. Var det Pistoler eller Sabler, De foreslog mig den Morgen paa Hotellet?»

«Jeg tror, det var tørre Prygl,» indskød Thorsen, «og dem var De ogsaa lige ved at faa.»

«— Ja, jeg husker nok, at De var stærkt ophidset. De vidste ikke rigtig, hvad De gjorde.»

«Jo jeg vidste.»

«— Umuligt! — Hvad havde De med den Sag at bestille? Hvor vidste De, om jeg vilde rejse eller ej. Kunde De jugere, hvilke Hensigter jeg havde med at lade, som om jeg vilde rejse; — har De aldrig set, at der kan komme en Kurre paa Traaden mellem forlovede Folk? Hvad Ret havde De til at komme og skabe Dem som en rasende!»

«De ved godt, at De vender Sagen paa Hovedet. De

vilde rejse, lad os holde fast paa det. De havde moret Dem den Tid, De vilde, og det spillede ingen Rolle for Dem at forlade en ung Pige, der i god Tro og fuld Kærlighed var bleven Deres; hendes Ære betød intet for Dem, og hendes Kærlighed saamænd endnu mindre. Det kom Dem blot paa tværs, at hun havde en Forsvarer.»

Dahl lo.

«Ja, det var en behændig Herre, den samme Forsvarer. Naa — der er noget, der taler til Fordel for Dem. De var meget grøn, og Tiden var vel i det hele taget mere romantisk end nu. Men sig mig nu engang ganske oprigtig: Tror De, at der egentlig blev vundet noget ved at lægge et Skær af Tvang, jeg siger udtrykkelig: Skær af Tvang, thi De havde ikke Rede paa mine Hensigter, — ved at lægge dette Skær over Forholdet mellem den unge Kvinde og den omtalte Mand. Tror De, at det gavnede deres Ægteskab eller skadede det?»

Organisten trak paa Skuldrene.

«Tror De ikke, at begge de omtalte maatte føle Virkningen af den Scene, De var saa venlig at opføre og saa nobel, ikke engang at beholde for Dem selv, og som i Virkeligheden var saa komplet unødvendig, — tror De ikke, at det føltes som en Skranke, der idelig maatte skille dem fra hinanden. De handlede dumt, og De kan kun føre eet Forsvar. De var jaloux. Det var selvfølgelig en ubehagelig Sag at tro sig sikker efter langvarige Anstrengelser, og saa pludselig se sig stukken ud af en fremmed. Det er saa fælt i en lille By.»

Kun den Omstændighed, at Thorsen følte, at Slaget var

tabt, dersom han blev hidsig, gjorde, at han formaaede at bekæmpe sig. Han tav.

«Paa den anden Side,» vedblev Dahl, «maa De kunne forstaa, at det var fristende for mig at gøre Dem jaloux, — maaske det endogsaa var den egentlige første Aarsag til, at jeg begyndte at gøre Kur til den unge Dame. Man var jo naragtig nok i de Dage til at have den Slags Ærgerrighed.»

«Uh ha, hvor det er pinagtigt dette her,» sagde Thorsen.

«Er det ikke Dem, der har givet Anledning til denne Samtale? Har jeg haft Bud efter Dem for at gøre Dem nogen Bebrejdelse? Sket er sket! — Nu har jeg imidlertid faaet Lyst til at sige Dem lidt mere, da jeg er kommen i Gang. — Havde De endda ladet det blive ved den første Dumhed, at sætte denne Spire til Misforstaaelse ind imellem os, — men De fortsatte dermed, og dette kan ikke kaldes dumt, det er et alt for mildt Udtryk.»

«Hvad skal det sige?»

«Skulde De virkelig have glemt det, — det kan jeg dog næsten ikke tro, det var saa planmæssig arrangeret. Husker De ikke den levende Korrespondance, som De og min Kone førte med hinanden, tildels bag min Ryg?»

«Ja, jeg tænkte det nok, — nye Fordrejelser! Min Søster skrev til sin Veninde; den Fornøjelse kunde De ikke unde hende; den saa De Dem gal paa.»

«— Og De skrev Efterskrifter, ikke sandt. Smaa Hilsener fra alt det, De i Fællesskab havde haft kært, — uskyldige i Formen, men med den bestemte Hensigt at holde Uroen vedlige. Smaa rørende Minder om forbigangne, lykkelige Tider, — for at hun ikke skulde glemme, at de nu-

værende var sørgelige. Det var nederdrægtigt, perfidt! — hvis De vil vide det.»

«Der var intet urigtigt i det. Hun stod hjælpeløs og venneløs i et fremmed Land, med en Mand, som intet var for hende.»

«Forbavsende, saa De har været inde i vore Forhold! Og vidunderligt, saa De har haft Evne til at blande Dem i Sager, som ikke kom Dem ved. Men De naaede ganske vist, hvad De vilde; De fik frembragt en Katastrofe, der opløste dette Ægteskab, som uden Deres Adræthed kunde være blevet saa lykkeligt som noget. Aa — spil ikke saa forundret; der staar en Kasse derhenne, — den er godt og solidt laaset, — deri har jeg et Brev, hvori vor elskværdige Husven giver Hustruen Anvisning paa en Udvej. Saa vidt jeg husker, — vi kan gerne se det efter, — staar der noget om, at et Ægteskab jo ikke er uopløseligt, og noget om, at der er et Hjem, der altid staar hende aabent, og Venner, der altid er rede til at modtage hende, — rigtig smukt sat i Stil. — Skam Dem Mand, at De vil sidde og spille moralsk for mig!!»

«Nej, Carsten Dahl, jeg kan ikke hamle op med Dem, det indser jeg. De har faaet fat paa nogle Stumper Sandhed —»

«— aha, nogle Stumper! Altid en Indrømmelse.»

«— og det væver De ind i en Masse Forvrængelser og Fordrejelser, saa at man knap kan kende sig selv igennem det, — det er formodentlig Følgerne af den Diplomatskole, De har gaaet igennem. Saaledes har De altsaa fortalt Deres Datter, kan jeg tænke, — om Deres idylliske Ægteskab, der

blev forstyrret af mig. Nu kan vi se, hvem hun vil tro. Men hun skal have at vide, at De, desværre, var fejg nok til at lade Dem true til et Ægteskab, som vi ulykkeligvis ansaa for den eneste Udvej, fordi vi ikke vidste, hvilket Umenneske De var, — at De var fejg nok til at lade, som om De aldrig havde tænkt paa andet, men at De saa hævnede det paa hende, der elskede Dem og vilde have været Dem en god og kærlig Hustru, — hævnede det paa den værgeløse med en Grusomhed og Nederdrægtighed, som netop kun en saa fejg Natur som Deres er i Stand til!»

Dahl var bleven ligbleg.

«Gaa!» raabte han, «ud med Dem! ud med Dem!»

«Jeg bliver, til jeg har sagt, hvad jeg vil!» raabte Thorsen. «Der kom en Hævn for dette, den kom mange Aar efter, og det var ikke mig, der satte den i Værk. — Nu kan De sidde der uden at kunne røre Dem, og det har De fortjent! Det er Fjorden, der har hævnet hende, og det skal den have Tak for!»

Da Fjorden blev nævnt, blev Dahl rasende. Han greb en Sten, som han brugte til Brevpresser, og kylede den. Den ramte ikke Thorsen, men den i Sagen slet ikke indviklede Kejser Alexander af Rusland, der hang paa Væggen, og som faldt ned, saa at Glasstumperne sprang til alle Sider.

«Ud med Dem!» blev han ved at raabe.

«Det er et sandt Held, at De ikke kan røre andet end Armene,» sluttede Thorsen, «saa kan Deres smukke Virksomhed dog begrænses lidt. Tak skal De have, nu ved jeg, hvad De har sagt Inger, og den Skade, De har gjort, er ikke uoprettelig.»

Dermed gik han og knaldede Døren i.

Saa snart han var ude, skiftede Udtrykket i Dahls Ansigt. Raseriet var som blæst bort; der kom et spændt, eftertænksomt Udtryk i hans Ansigt, og han faldt hen i en lang Spekulationstilstand.

XI

Bælgetræderen stod udenfor paa Vejen.

«Det var da fælt, som De raabte og skreg. Og hvad var det, som knaldrede?»

«Det var Kejseren.»

«Pyt med ham,» sagde Jensen, «han var kuns Olietryk. Men han kom vel ikke selv noget til?»

«Tror De, at det var mig, der bombarderede ham!»

»Ja—a. Organisten kan jo nok blive hidsig, det har vi jo da set før.»

Thorsen skridtede rask ud, og Skærverne fik sig en ny Omgang. Jensen luntede ganske uindbuden med, men maatte strække godt ud.

«Se, det er nu det, jeg mener, at — man skal være lidt forsigtig med ham. Man skal jo ikke saadan drille ham, for — man skal jo nu huske paa, at han jo ikke — saadan som vi andre, — jeg mener, at han kan jo nu ikke røre Benene, og det er jo slemt nok for ham. Han har jo meget at kæmpe med, og man ved jo ikke, hvordan man selv vilde blive, hvis man skulde sidde saadan.»

«Det er muligt, at De vilde blive Mage til Kæltring Jensen, jeg vilde ikke.»

«Ja—a, det kan man jo sige, at man ikke ved. Der er nu alligevel meget godt ved ham, — og saadan Folk som han kommer man nu længst med ved at tage dem med det gode.»

«Med det gode! Ja vist, det vilde blive en nydelig Verden fuld af Slyngler, hvis De fik det paa Gang.»

«— Det er jo nu ikke os, der raader for, hvordan Verden skal blive. Vi har jo nok med os selv,» vedblev Bælgetræderen ufortrødent.

«Ja vist saa, i al Almindelighed. Men saadanne Karle som han, de skal mærke, at de faar haardt mod haardt.»

«— Naar man bare selv har rent Brød i Posen.»

«— Aa, De med Deres rene Brød!»

Jensen travede med helt ned gennem Byen. Uden for Kirken standsede Thorsen pludselig.

«Hvor skal De hen, Jensen?»

«Jeg skal egentlig ingen Steder hen.»

«Saa kan De gaa med mig og træde lidt for mig.»

Thorsen havde ikke faaet udladet sig tilstrækkelig. Han havde ikke faaet sagt alt, hvad han vilde, og der var noget tilbage af den paa Udturen opsparede Energi. Saa maatte Orglet blive Udladningsstedet; han kunde ikke gaa hjem, ikke bestemme, hvad han videre vilde gøre, før Nerverne var bleven beroligede ved en Udstrømning.

Undertiden lod Bælgetræderen Døren til Bælgekammeret staa aaben, og han kunde da over et Skærmbræt kigge ned til Organisten paa Orgelbænken. Der var gaaet mange Ord frem og tilbage ad den Vej.

Men i Dag var Thorsen ikke til at have med at gøre. Han kunde knap vente, til Jensen havde gjort sin første Luft-

rejse, og Orglet trukket Vejret med det første, dybe Pust, før han slap en Hær af Toner løs, der brusede frem som et Uvejr. Mod Sædvane tog han intet Hensyn til Bælgetræderens gamle Ben, men lod Orglet virke med fuld Kraft.

Det var Krig, han spillede. Krig mod alt det onde og nederdrægtige i Verden, Krig mod Løgnen og hele dens Hær. Krig mod Selviskheden, der piner Næsten til Døde, Krig mod Ærgerrigheden og den usle Menneskestorhed, Krig mod Forstillelsen, der pynter Egoismen op med falske Motiver, Krig mod ham i det ensomme Hus derude, hos hvem alt det lave og jammerlige i Verden var forenet i en Person.

Der gik et fast, haardt og ubøjeligt Motiv igennem hele Tonemylderet. Det trampede han frem i Pedalen og det sejrede, trængte igennem, lod sig høre i al sin Skarphed, trods alt det Væv, de andre Toner forsøgte at hilde det i. Tilsidst forsvandt alt andet, — det bredte sig i et mægtigt Unisono.

Jensen pustede bag Skærmbrættet; Thorsen begyndte at blive roligere. Sejren var vunden, nu skulde den forfølges. Der skulde ikke mere tænkes paa at føre et enkelt Motiv ensidigt igennem, der skulde drøftes og overvejes. Hænderne faldt over i roligere Figurer, der bevægede sig søgende og prøvende fra Toneart til Toneart. Jensen fik Pusterum til at faa Frederik den Syvende op af Lommen og faa Panden tørret.

— Hvad var det? Var der alligevel en Tvivl, — og hvor kom nu den fra? Hvorfor skulde nu Jensen komme og bruge det Udtryk: at drille? Det var Vrøvl, drillet ham havde han slet ikke. Manden var lam, maaske ogsaa derfor irritabel, — men lamme Mennesker har ikke mere end andre

Lov til at gøre Ulykker. Det var sikkert og sandt, — og dog var der en Tvivl.

— De var lidt stærke, lidt højrøstede de Stemmer, han spillede med i det stærke Værk; de talte lidt for afgjort og bestemt; han maatte op paa det svagere Overværk, hvor Tonerne kunde synke hen til en Hvisken om det, der foregik dybest inde.

Maaske kunde denne Scene, dette Opgør have været sparet. Inger havde vel dog nok til syvende og sidst betænkt sig; Baandet mellem dem var dog saa stærkt, at hun ikke vilde kunne rive det over uden at have talt med dem. Saa havde det samme været naaet uden Kejserens Lemlæstelse og alt det andet.

Men ganske vist, — saa havde han heller ikke naaet at faa Dahl sagt Sandheden. Det var herligt endelig en Gang at faa Luft, at faa sagt det, der var samlet paa i saa mange Aar. Desuden skulde Inger rives væk fra ham, hun skulde ikke gaa til Grunde i et tomt Effektjageri, som hun havde medfødte Anlæg til, hun skulde finde en sandere Livslykke i et trofast og ærligt Arbejde.

— Der kom det igen, Stormmotivet. Det voksede ud af sig selv under hans Fingre, svagere end før, — men det var der. Pludselig blev det borte, og Tonerne trak sig bort som til det fjerne.

Solen skinnede klart ind over Altertavlen. Stenen laa flækket paa Jorden, der laa ulmende Rester af det Baal, Soldaterne havde forladt; en Hjælm havde de i deres Rædsel glemt; der laa en bred Lyskant hen over den. Lilier trængte sig frem i Utaalmodighed fra den aabne Grav, Engle knælede

i Tilbedelse, og en straalende hvid Skikkelse traadte med udbredte Arme frem af Mørket.

Det var Sandheden, der sejrede!

Den sejrede over Embedssegl og Soldaterspyd, over Menneskeløgne og Menneskefordømmelse, over Juristeri og Selvretfærdighed, selv over Døden sejrede den, thi den var Sandheden.

Det Billede havde Thorsen siddet og set paa mange, mange Gange, baade naar den gamle Præst prædikede Loven og Retfærdigheden, og naar den unge prædikede Evangeliet og Naaden. Det talte altid det samme til ham det Billede, baade Lov og Evangelium paa een Gang. De Ord lød ud fra det: Livet skal sejre over Døden; jeg har sejret over Døden, og I skal sejre over Døden, thi hver den, der er af Sandheden hører min Røst. Men Graven kan ikke brydes udefra, der vogter Seglet og Vagten, kun ved en egen, indre Kraft kan Hylsteret sprænges! Ethvert Selvbedrag er en Dødsspire. Vær derfor vagtsom og aarvaagen — mod dig selv, vær streng og hensynsløs til det yderste — mod dig selv, vær haarfin i din Dom og smaalig i din Kritik — mod dig selv; thi er du ikke Sandheden tro i Kærlighed, saa kan ingen ydre Foranstaltning redde dig fra alt det endeliges Død.

Alt dette havde Billedet sagt saa tidt, men i Dag talte det med uimodstaaelig Magt. Og Thorsen kunde ikke nægte, at der var adskillige Lag at pille af, inden Sagens Kerne laa ren og blank. Det var et kedeligt Stykke Arbejde, men nu vidste han, at det skulde gøres.

Han havde handlet i bedste Mening, da han hin Morgen for de mange Aar tilbage havde kastet sig i Brechen for Ida Sjøblad, og han havde sandelig ikke i nogen ond Mening

skrevet opmuntrende og trøstende til hende, da hun var bleven gift. Men maaske havde han handlet ubesindig ved at skrive de Ord om, at det var bedre at bryde et ulykkeligt Ægteskab end at fortsætte det. I hvert Fald havde han ikke tænkt paa, at Sagen kunde ses fra to Sider. Kunde der alligevel være noget i, hvad Dahl havde sagt om de ukaldede Indblandinger? Kunde han selv saa trygt gaa ud fra, at Dahl altid løj og intrigerede?

— Var det ikke den samme Historie, der gentog sig nu, da han drog saa drabelig i Leding for at berøve ham hans Datter? Han kunde dog ikke overse, hvilke Følger det vilde faa. En stadig Splittelse vilde der blive i hendes Sind, dersom han nu gjorde hendes Faders Beretning til Usandhed for hende. — Og hvor langt var den Usandhed. Turde han lægge Haanden paa Hjertet og sige —

— Nej! Der var en ny Skal, der maatte pilles af. Da han skrev de Ord om Skilsmisse til Ida, da var det et personligt Hensyn, der drev ham. Han vidste ikke, hvor meget han elskede hende, før hun var langt borte fra ham og i Nød. Han længtes efter hende, han maatte se hende igen, skabe nye Muligheder. — Der var ogsaa andre Hensyn, mindre egoistiske, der drev ham. Men inderst inde var det for hans egen Skyld.

Og nu? Var det nu for Ingers Skyld, at alt dette skulde ske. Havde han ikke selv ført hende ind paa Kunstnerbanen og givet hende Smag paa Berømmelsens fristende Vin. Hvad nyttede det, at han idelig advarede hende mod at lade sig beruse af den, naar han dog selv havde rakt hende Bægeret. Hun skulde bevare sig selv ren gennem Virtuositetens Humbug, — kunde han lære hende det? Lurede Forfængeligheden

ikke paa ham selv i den lille By, den Forfængelighed, som han havde villet undfly ved at drage bort fra de store Vande.

Hvad Værdi vilde det endelig faa for hende at lære hans Livserfaring udenad; hun maatte jo dog opleve det selv, erfare det selv, trænge igennem det selv, for at det kunde blive til Sandhed for hende. Prædiket for hende havde han i tilstrækkelig Grad; turde han nu forholde hende at prøve hans Prædikens Sandhed i Livet?

Sikkerlig ikke. Han vilde jo selv have ladet hende gøre det, hvorfor maatte saa Dahl ikke; det vilde give en skarpere Konflikt, men maaske føre hende hurtigere og sikrere igennem til at kunne skille Skal fra Kerne.

Hvorfor skulde han da trænge ind paa hende nu og begynde at berigtige og bevisliggøre i den gamle Sag? Det kunde kun have een Grund; det var for hans egen Skyld, fordi han følte sig krænket og fornærmet ved Dahls Fremstilling af Sagen. Derfor skulde Dahl berøves sin Datter, Inger kastes ud i nye Tvivl, for at han selv kunde staa ren i en Sag, — hvori han ikke stod ren.

— Hænderne gled af Manualet. Der blev ganske stille i den store Kirke.

Dersom Inger ikke gennem deres lange Samliv havde faaet saa megen Tro og Tillid til dem, at den kunde sejre over, hvad der vilde stille sig imellem, hvad var der saa egentlig vundet ved videre Snak! Havde der ikke, naar alt kom til alt, været en stærk Trang til Hævn over Dahl, en Gengæld for, hvad han i sin Tid havde berøvet ham? Vist havde der saa, ellers havde han ikke anfaldet ham og lavet Skandale i Dag. Men ad den Vej var det ikke værd at gaa videre.

Mon Kernen i Sagen nu var naaet? Thorsen forsøgte at bilde sig det ind. Nej, nej, der var endnu et Hylster, der kunde vikles af, men det gjorde Modstand, det vilde saa nødig, det krympede sig i alle mulige Faconer for at faa Lov at blive siddende fast.

Det var saa ydmygende, saa pinlig ydmygende at maatte indrømme det. Der havde været en Tid, hvor den Tanke havde været paa Gennemrejse i hans Hoved, at Inger muligvis kunde blive hans Hustru. Det var mellem hendes to Ophold i København og Paris. De havde spøgt med det, men der havde været lidt Alvor i det for hans Vedkommende. Han kunde ikke nægte, at han paa den selv samme Orgelbænk havde fantaseret over det Emne, og at det havde været en medvirkende Grund til, at han sendte hende til Udlandet. Sladderen derom havde ingen Forbindelse med det, den stod ganske paa egne Ben. Tanken havde været saa flygtig, at den forekom ham helt fremmed, naar han hørte den udtalt af en andens Mund, — men den havde været der.

Se saa, Gud ske Lov, nu var det gjort, nu kunde han ikke komme længere ind. Men nu saa Fremtiden ogsaa helt anderledes ud end før. Han vilde ikke prøve paa at skille dem, ikke tage et saa stort Ansvar paa sig en Gang til. Havde han fejlet, saa kunde han faa Tilgivelse nu, da han ærlig havde skriftet sig selv.

Han begyndte at spille igen, men Motivet fra før havde forvandlet sin Natur. Det var blevet en alvorlig, men ydmyg Melodi med Klang som en af de gamle Bodssalmer. Den fyldte med sine gammeldags, enfoldige Harmonier det hele Kirkerum og listede med bløde, fyldige Toner Fred i hans Sind. Han spillede en Tak for hende fra den Tid, da hun

sad paa den lille grønne Skammel under Flygelet og lyttede til hans Spil, og til nu, da han helst sad stille og lyttede til hendes. Han spillede en Bøn for hende i hendes vanskelige og usikre Fremtid; hans Tanke strejfede Heines Vers: «Dass Gott dich erhalte so schön und rein und hold». Tonerne smygede sig derom, han nynnede selv med, medens Taarerne kom ham i Øjnene. Det sang lige ud af hans Hjerte, saa at hans Bøn og Toner blev eet, og rykkede ham bort fra Tvivlen og Vanskelighederne, fra Vrøvlet og Ukærligheden i Livet ind i en Verden, hvis Dør vi kun en Gang imellem faar Lov til at aabne paa Klem.

Han sluttede Spillet. Over Skærmbrættet kom et gammelt, hvidhaaret Hoved med et Par trofaste Øjne frem. Det nikkede ned til ham og sagde:

«Det var kønt det, Organisten spillede.»

XII

Da Thorsen kom hjem og havde aflagt en ret spagfærdig Beretning om sit Krigstog, sagde Fru Jung:

«Naturligvis maa vi lade hende være i Fred lidt, saa at hun kan faa samlet sig.»

«Siger du naturligvis til det,« sagde Thorsen, «det var den stiveste.»

«Ja, naturligvis,» svarede Fru Jung.

Maaske havde hun ikke sagt sit «naturligvis» saa bestemt, hvis hun ikke havde hørt hans Mening i Forvejen, men der var i deres Samliv lidt af, at «hvad Fatter gør, er altid det rigtigste.»

Allerede Dagen efter kom Bælgetræderen med en Epistel fra Inger. Han havde i den sidste Tid bragt saa mange Breve, at han havde faaet en ganske postbudagtig Maade at behandle Dørklokken paa.

Hun bad dem ikke at være vrede paa hende, fordi hun havde svigtet dem. Hun holdt lige saa meget af dem som før og vilde selvfølgelig ingen Steder rejse hen uden at have talt med dem og sagt Farvel til dem, men hun trængte til lidt Ro, og hun vilde ikke gerne gøre sin Fader imod nu,

da hun for Alvor havde begyndt paa at gøre sig Umage for at vinde ham. Om Fortiden hverken vilde eller kunde hun dømme; der havde vel været Fejl paa begge Sider.

Brevet var kærligt og hensynsfuldt i Formen.

Nu skulde altsaa den gensidige Indvinding til at gaa for sig i Huset ude paa Bakken. Inger var efter de sidste Dages Omskiftelser bleven en hel Del medtaget. Hun var blegere end sædvanlig og stærkt nervøs. Dahl mente, at hun maatte prøve de udmærkede Bade i Fjorden for at faa Appetit og Kræfter, og det passede godt, at der var saa let Anledning dertil.

Købmand Blom havde et Badehus et godt Stykke uden for Byen, hvor Vandet var uden Paavirkning af fremmede Vædsker. Han var i Kompagni om det med nogle andre Familier og havde det til Afbenyttelse en bestemt Tid om Dagen. Omtrent Kl. 10 hver Dag gik den vilde Jagt forbi Dahls Hus. Alle de store og smaa blomske Døtre passerede forbi paa Vejen ud til Badehuset.

Der boltrede de sig som en Flok kaade Delfiner. Dora selv var en ren «Vandhund». Trods Paamindelser og Forbud svømmede hun hver Dag et langt Stykke ud til en Mærkekost og legede Havfrue derude til Skræk og Henrykkelse for de mindre Søskende, hvis Ærgerrigheds Maal det var at komme til at ligne den store Søster. Hun havde ogsaa en Heltebedrift at opvise. Som sekstenaarig var hun sprungen ud fra Dampskibsbroen efter en sølle Knægt, der havde vendt op og ned paa sig selv og sin Baad, og havde holdt ham oppe, til der kom Hjælp. Han stod nu hos Lassen paa Torvet, rødmede dybt hver Gang, hun kom ind i Butikken, og gav hende saa urimelig rigeligt Maal paa Varer i Alenvis,

som om han lidt efter lidt vilde afbetale den Gæld, han stod i til hende, fordi hun havde frelst hans Liv.

I de sidste Dage havde hun ladet Flokken skøtte sig selv paa Hjemvejen og havde aflagt Besøg hos den gamle Kirsten Andersdatter, der var en trofast Kunde af Huset Blom, og som led af saa mange Alderdomssvagheder, som en gammel Kone paa firsindstyve Aar kan have uden at dø deraf. Ved denne Lejlighed kunde Dora nemlig være barmhjertig mod sig selv, samtidig med at hun var barmhjertig mod en anden, og Dora var, som omtalt, en praktisk Natur. Der laa nogle smaa, kuppelformede Høje tæt ved Kirstens Hus, og ved disse Høje gik der en ung Mand og maalte op om Formiddagen. Vejen gik forbi Højene, og der faldt da en længere Passiar af.

Første Gang er et saadant Møde tilfældigt, anden Gang er det mærkeligt, tredie Gang er det et Stævnemøde. Og den omtalte Dag skulde Dora hen at besøge Kirsten Andersdatter for tredie Gang.

Inger gik ud paa Vejen, da den vilde Jagt kom, og bad om at maatte følge med. Det havde nu under andre Omstændigheder været meget morsomt, men i Dag var det ikke saa belejligt — for Hjemturens Skyld. Dog løstes Spørgsmaalet paa den Maade, at Dora straks vilde gaa til Kirsten, hun var slet ikke oplagt til at gaa i Bad den Dag; det var meget heldigt, at Inger kunde se lidt efter Ungerne, og hun kunde bruge Doras Badedragt.

Saaledes ordnedes det til alles Tilfredshed. Da Dora kom til Kirstens, gabede der hende imidlertid i Møde en skrækkelig Tomhed mellem Højene; der gik ingen ung Mand og maalte op. Hun aflagde Visit hos Kirsten, og medens

hun sad der, trak det sammen til Regn. Lidt Skrupler havde hun over, hvordan det gik Ungerne, og derfor pilede hun af Sted til Stranden igen. Badehuset var tomt, og nu tog det paa at øse ned. Derfor gik hun ind i det første, bedste Hus ved Vejen for at bede om Husly.

Menneskelige Snedighed, hvor kan du gribe fejl! Ved det lange Bord i Stuen sad Inger og Herting i en livlig Passiar.

Dora lod slet ikke som ingenting, tværtimod, hun lod som en hel Mængde. Hun krævede Inger strengt til Regnskab for alle de blomske Børn, som hun antog for druknede, og da Inger forklarede, at de var i god Behold paa Hjemvejen, og at hun selv havde siddet her et helt Kvarter, føjede Herting til, at det nærmere var en halv Time, — hvilket slet ikke forbedrede Sagen.

Dora var at beklage. Hun var nu bleven saa klog, at hun vilde have en Mand med Aand og Dannelse, men tillige saa klog, at hun indsaa, at saadanne ikke var parate til uden videre at ville have hende. Derfor var hun villig til at gøre Ofre, til at give Skæbnen et Puf i Ryggen, — og saa var hun uheldig nok til at puffe saa stærkt, at hun puffede Inger Dahl og Herting sammen ind i en Bondestue.

Derfor blev hun smækfornærmet og bortkastede derved frivillig sit bedste Vaaben, den varme og indsmigrende Venlighed. Inger og Herting lod ikke til at savne hendes Bidrag til Samtalen; da Regnen var ophørt, fulgtes de alle tre ned ad Vejen.

Inger kom hjem forfrisket og næsten lidt rødmosset, saa at det var en Fornøjelse at se paa. Dahl spurgte, hvem det var, hun fulgtes med, og hun gav Herting en meget smigrende

Omtale i alle Retninger. Faderen fikserede hende lidt, men spurgte ikke videre.

De fulgtes ud paa en ekstra lille Køretur om Eftermiddagen, og Samtalen gik helt livlig.

Et godt Stykke Vej ud langs Fjorden laa en lille Pavillon paa Skrænten. Den var i al sin Tarvelighed ganske fiks med gennembrudte Vægge og et lille slankt Spir, og var Maalet for kortere Skovture. Vejen derud var, naar man vilde langs Stranden, vanskelig. Man kunde fra Dahls Hus komme let nok ned til Vandet, men Forstranden var temmelig smal; paa enkelte Steder traadte Klinterne næsten helt ud til Kysten, og, som alle Vegne, er Strandsand ikke det behageligste at tradske i.

Dahl havde faaet den Ide, at han vilde ned til Stranden, og da det var sat i Værk, vilde han ud til Pavillonen. Inger rystede paa Hovedet og erklærede det for umuligt.

«Det Ord afskyer jeg», sagde Dahl. «I Dag er I to om at køre Rullestolen, og I kan køre mig helt ude i Vandkanten; der er fast og godt.»

«Saa skal en af os altsaa vade,» sagde Inger.

«Som du vil, min Pige, det maa I om.»

«Det er jo ganske urimeligt. Vi kan køre dig op igen og komme derud gennem Skoven, naar du endelig vil.»

«Du hører jo, at jeg vil derud langs Stranden; hvad kommer det saa mig ved, at der er en Vej gennem Skoven! Kør Jensen!»

Jensen kørte. Det var Paalandsvind, og Bølgerne løb højt op. Jensen var snart uden for, snart inden for den kolorerede Streg, der paa Kortet angiver Grænsen for Land-

jorden. Inger gik demonstrativt saa langt inde, hun kunde, og balancerede paa Tangbunkerne.

Saaledes gik det en Tid som en Slags Mellemting mellem Kørsel og Sejlads. Bælgetræderen fik imidlertid ikke Tid til at blive helbefaren, thi Dahl spurgte:

«Er De træt Jensen?»

«Det kunde jo nok tænkes.»

«Er De vaad?»

«Ja, det slubrer jo saadan lidt.»

«Vend om.» — «Hør her Inger. Det kunde aldrig falde mig ind at køre ad denne Vej ud til Pavillonen; det var et Eksperiment for at se, hvor meget Hensyn du vilde tage til mine Ønsker. — Kom her hen!»

Der kom ingen Inger.

«Kør!» sagde Dahl.

Der begyndte at vaagne en Art Faderfølelse hos Dahl, noget, han vilde have forsvoret. Men hun var virkelig saa uimodstaaelig hensynsløs imod ham, at han ikke kunde lade være med at føle, at hun var Kød af hans Kød. Han følte en vis Stolthed over at have en Datter, der turde trodse ham, men naturligvis stod det ham klart, at denne Trods kunde faa praktisk ubehagelige Følger.

Denne Faderstolthed bevirkede imidlertid, at han ikke drev Sagen videre, og Eftermiddagen gik i Fred. Om Aftenen sad de og talte om deres fremtidige Ophold i Tyskland. Inger havde hidtil kun set Udlandet i Stipendiaters og tilrejsendes falske Belysning og havde i og for sig intet mod at være der. Dahl fortalte interessant og havde et udstrakt Kendskab til Personer og Forhold. Kunsten kom ogsaa paa Bane.

«Jeg mindes en Historie,» sagde han, «som vil more

dig. Jeg var ved et Badested sammen med en Italienerinde, der var en meget begavet Violinspillerske. Hun havde fartet Italien og Frankrig rundt paa Kunstrejser og havde gjort enorm Lykke, men nu vilde hun til Berlin og imponere de kræsne Kritikere der. Naa, vi talte om det, jeg husker saamænd ikke, hvordan det kom, men vi væddede da, — der var flere med til det, — at hun ikke vilde kunne klare sig der, hvis hun ikke vilde benytte sig af den sædvanlige Reklamehistorie. Hun mente, at hendes Kunst skulde nok sejre ved sig selv. Jeg lo, for jeg kendte mine Pappenhejmere, og nu var der det, at hun saa forbavsende ungdommelig ud; hun var i Virkeligheden over tredive Aar og havde turet rundt i mindst en halv Snes. Saa skulde du se Løjer. — Der blev altsaa intet gjort for at forberede hendes Ankomst, ingen Levnedsbeskrivelse i Bladene, ingen betalte «Interviews», da hun var kommen: nogle beskedne Annoncer, det var det hele. Der kom selvfølgelig næsten ingen til Koncerten uden Anmelderne, — og du skulde se en Række Anmeldelser! De bedste lød paa, at det var en Begynderinde med betydeligt Talent, der skæmmedes en Del af hendes stærke Angst, — hun var Pokker ikke angst, den Veteran, — hun kunde blive til noget stort ved et grundigt Studium. Hovedmassen tog det ganske ligegyldig og sagde, at det var jævnt ordentligt; en enkelt dummede sig ved at være vittig og sige, at hun nok havde taget fejl af Koncertsalen og Bier-Musikhallen. Den arme Mand! Næste Dag kastede hun alle sine Laurbær ind paa Markedet, lod Trompeterne skingre og Avertissementerne skraale. Det kan nok være, at der blev Tilbagetog over hele Linien, — men tabt Væddemaalet, det havde hun!»

Den Historie sn [illegible] Inger. Saa nøgternt holdt hun

ikke af at se Sagen. Da Dahl fortsatte med, at de ikke vilde være saa dumme som Italienerinden, og begyndte at kalkulere, at det vilde blive ham en forholdsvis billig Historie, fordi han var god Ven med en meget behændig og dygtig Chef for et Reklamebureau, — da bed hun i og tog hvast til Genmæle. Dahl blev irriteret, han hørte og kendte Thorsen gennem hendes Ord, og inden de vidste af det, var de i den heftigste Disput, hvor Kunst og Thorsen og datterlige Forpligtelser blev hvirvlede mellem hverandre i vild Forvirring. Den stod længe paa og endte med, at Døren mellem Dahls Soveværelse og Dagligstuen, hvor hun skulde ligge, kom i med et Brag.

Inger kunde ikke lægge sig til Ro, paa det var der ikke at tænke. Hun satte sig hen ved det aabne Vindue og saa ud over det vidtstrakte Landskab, hvor Aftenfreden og Aftenstilheden bredte sig. Bakkernes bløde Rundinger laa med milde Farveovergange, en fastsluttet Kæde af mørke Skyer stod langs Horizonten i eventyrlige Bjergformationer. Ude fra Vandet kom en frisk, kølende Luftning ind over Land og førte fjerne Lyde fra Fjorden med sig. Hun bøjede sig ud og tog et Blad af en Busk, der stod under Vinduet. Det var vaadt af Duggen, og det gjorde godt at lægge det mod den varme Pande.

Jensen gik forbi og sagde: «God Nat.» De vekslede et Par dæmpede Ord.

«Det er rigtignok ikke let at være sammen med Fader. Hvordan kan De dog tage det saa rolig, naar han er ond ved Dem?»

«Naa--aa,» svarede Jensen, «det kan man ikke sige saadan, — det er ikke noget, man kan give sig selv.»

Hans Blik søgte langt ud, forbi Bakkerne, over Skybankerne.

«Det kan jeg ikke, — jeg kan ikke —»

Hun trak bedrøvet paa Skuldrene.

«De er ogsaa saa ung,» sagde Jensen, «saa er der saa meget, man vil; saa meget, der skal være saadan og saadan. Naar man bliver gammel, forlanger man jo ikke saa meget, bare man kan passe paa, at man selv kan faa sine Sager i Orden over for Vorherre; det er dog det, som det kommer an paa. — Ellers synes jeg nok, naar han sidder saadan med de lamme Ben, — det er jo strengt for ham, — man ved jo ikke, hvordan man selv vilde være.»

Han stod der saa stille og mild den gamle Mand med de rolige, trofaste Øjne, der søgte langt ud. Han var selv Aftenstilheden og Aftenfreden.

Det mørknedes; den første Stjerne fik Magt til at bryde igennem; det begyndte at tindre rundt om paa den store Hvælving.

Inger tænkte paa Modsætningen mellem Spadsereturene om Formiddagen og om Eftermiddagen. Hun havde paa Badeturen været nær ved at blive glad, — hun syntes, at det var saa urimelig lang Tid siden, hun havde været det. Hun vidste ogsaa godt, hvorfor hun havde været glad paa den Tur. Hun havde følt et herligt Behag ved at være i hans Nærhed, ved at høre den friske Klang af hans Stemme, ved at besvare hans spøgefulde Ord.

Det var ikke just det, der var nyt for hende i dette Øjeblik; det havde saamænd ogsaa været morsomt at sidde i Sofaen efter Middag med Studenten, der boede i Pensionatet i København, og hun havde ogsaa med Velbehag lyttet til

den forliebte Polaks Kaudervælsk i Berlin. Aa ja, der havde været mange andre. Men hver Gang Fantasien vilde løbe et Stykke videre, saa traf den snart paa en, snart paa en anden Vold, hvor den maatte standse. Der var aldrig kommet det Tilfælde, hvor Voldene var bristede og Strømmen brust videre, — hvor Betænkeligheder havde faaet Hovederne kappede af, idet de dukkede op, hvor Indvendinger var bleven traadte flade, idet de viste sig, — hvor Kærlighedens Virkelighed var traadt sindsberusende frem i dette første, frydefulde: hvorfor ikke?!

— Han havde dog sagt, at han var glad ved at se hende igen, og spurgt, hvor hun havde gemt sig saa længe. Det havde været saa tydeligt det hemmelige Makkerskab, de begge havde følt, idet Dora traadte ind ad Døren, og den Forstaaelse, med hvilken de havde smilt til hinanden, da hun blev gnaven. Han var saa smuk og mandig, saa «oldnordisk«, — hun smilede, da hendes Tanke fik fat i det Udtryk. Han var saa venlig og opmærksom, saa frisk i Ord og klar i Tanker; hun følte, at hun vilde være tryg ved at kunne betro sig til ham, at hun ikke vilde være bange for at aabne hver Krog af sit Hjerte for hans Blik. Hvor var de Volde, der kunde standse Strømmen, hvor var de Betænkeligheder, der kunde faa noget at sige her! — Hun var jo fri; for hans Skyld havde hun Lov til at forlade Fader og Moder, hans Lykke maatte hun kunne bygge op med sin egen. Der kunde ikke være nogen Tvivl. Det var mod Kærlighedens Virkelighed, at Strømmen bruste, — og hver Indvending, hver Betænkelighed druknede i dette første, frydefulde: hvorfor ikke!?

XIII

Der gik henimod en hel Uge.

Dahl skrev Breve og modtog Breve; hans Tanker var saa langt inde i den tyske Politik, at hverken Inger eller Bælgetræderen vilde have haft let ved at følge ham, hvis han havde betroet sig til dem. Det gjorde han da heller ikke. En Gang imellem undrede han sig over, at Inger ikke mere talte om sin Moder, som hun havde gjort de første Dage. Det var ham naturligvis kun behageligt, at hun lod den Sag hvile.

Inger havde andet at tænke paa; hun gik fuldstændig op i den behagelige Beskæftigelse: at forelske sig. Den Gnist, der havde fænget, havde hun let ved selv at puste op i Lue, og det var godt, thi til at se og tale med Herting var der ikke megen Lejlighed. Der blev spildt en Del Hjertebanken med at se paa Bondemænd og unge Mænd af Fiskerstanden, der havde Hertings Gang, og som dukkede op langt nede paa Vejen, og de Lejligheder, ved hvilke de havde været sammen, blev repeterede Gang efter Gang, men i langt ringere Grad gentagne i Virkeligheden. En Gang mødte hun ham, da hun var ude med Faderen og Jensen, og da var hun i

høj Grad genert; hun syntes, at han maatte vide og kende alle de Tanker, der havde vokset sig store hos hende, siden de sidst saas. Derfor indskrænkede det hele sig til, at hun præsenterede ham for Dahl, — hvad denne tog hende meget ilde op. En anden Dag mødtes de i Skoven, men da var den lille Hansen med, og hun fik ikke saa meget ud af Samtalen, som hun havde ønsket.

Herting var under betydelig Paavirkning af den erotiske Luft, han færdedes i. Han havde ikke for intet gaaet i Doras Skole; hendes varme Øjne havde sat hans Blod i raskere Bevægelse, og han fandt det slet ikke urimeligt, om han forlovede sig nu. Tværtimod, det var noget, der maatte komme netop paa dette Tidspunkt, det fik han mere og mere Følelsen af. — Ganske vist, en saadan alt besejrende Kærlighed som Werthers eller Romeos, det var det ikke, men —; han begyndte at undersøge sine Ungdomsvenners Forelskelseshistorier, saa vidt han kendte dem; mon det nu egentlig havde været den store Kærlighed? Mon det egentlig var Umagen værd at vente paa denne, som maaske ikke eksisterede, — eller dog maaske ikke eksisterede for ham? — Han følte en Trang til at være med i Kredsløbet, til at opleve noget, til at faa begyndt paa «sin» Kærlighedshistorie. Held for den naive unge Mand, der ved den Lejlighed har noget godt at vælge mellem, thi han gaar ikke derfra uden i «Amors Hecte«.

Der var en enkelt Iagttagelse, der for ham vejede stærkt til paa Ingers Vægtskaal. Naar han talte med Dora, kunde han ikke komme ud af Frasernes Rige; alt hvad han kunde sige til andre, sagde han til hende. Til Inger, mærkede han,

talte han mere ud af sig selv; han havde en Fornemmelse af, ikke at ville byde hende noget, som ikke var hans eget.

Dette havde ogsaa Dora Sporsans nok til at mærke, og det gjorde hende ondt. Hun begyndte paa noget, der hidtil i den blomske Slægt havde været anset for umuligt, urimeligt, ja usømmeligt, — hun begyndte paa at blive bleg. Hun svømmede ikke mere ud til Kosten, og hun hersede med sine smaa Søskende, saa at de næppe vidste, hvor de maatte gaa eller staa.

Thorsen og Fru Jung længtes efter Inger. De sagde ikke noget videre til hinanden derom, men de længtes. Naar Thorsen i Mørkningen fantaserede paa Flygelet, saa spillede han om Inger, og naar Fru Jung stod og saa ud i Haven, saa hun Inger sidde paa Bænken med en Bog eller gaa og vande Blomsterne.

Inger længtes ogsaa efter dem. De overlevede den Oversvømmelse, hvori ellers alt jordisk druknede, de og Hertha Hedemann. Ommeldte Hertha var stadig lige stærkt skrivende til Trods for, at Inger svarede lidt knapt. Selv nu fik Inger dog Lejlighed til at bruge lidt Brevpapir, og det var ganske morsomt at flette et Par forblommede Hentydninger ind i Brevet.

En Dag drev Inger sit Mod saa vidt, at hun bragte Emnet: Thorsen paa Bane over for Faderen. Til hendes største Overraskelse svarede han hende, at han havde tænkt over den Sag. Han havde just nu bedt Thorsen og Fru Jung om at komme ud og spise Frokost hos dem næste Dag for at sige Farvel til Inger; han ønskede ikke, at Inger skulde skilles fra dem paa nogen Maade, der kunde ligne Uvenskab. — Han var ikke Diplomat for ingenting.

Men just den Dag, da denne Samtale fandt Sted, kom der atter en voldsom Konflikt mellem dem. Det havde kun gaaet saa slideligt i den forløbne Uge. Bælgetræderen havde mange Gange rystet paa sit graa Hoved, og havde endog forsøgt en Mæglerrolle i de Batailler, han som Kørekarl blev Vidne til. Resultatet havde været det, som en Mægler, der er i Midten, bør forudse; han havde faaet Skrub fra begge Sider. Naar Inger var sammen med Faderen, kom hun virkelig til at ligne ham, — og det var slet ikke til hendes Fordel.

Hun havde faaet en Indbydelse til en Skovtur. «Naar Maanen skinner, danser hele Afrika», og naar Maanen skinnede, var det halve Hoksør paa Bakkerne og Brinkerne, thi Maaneskinnet paa Fjorden var det bedste, der kunde bydes paa. Det var ikke den blomske Kreds, der var Værter, — Inger og Dora havde kun talt flygtig og kølig med hinanden et Par Gange paa Landevejen, — det var en anden Klike; men Inger vidste, at Herting skulde være med.

Dahl maatte have været blind paa begge Øjnene, hvis han ikke havde lagt Mærke til, at Inger gik i Giftetanker. Men han trøstede sig med, at det snart vilde blive afbrudt af Rejsen, og at han stadig kunde holde nogenlunde Øje med hende. Ellers skulde da —! Det vilde være en køn Streg at spille ham nu, om Inger bandt sig til en anden. En ny Skuffelse, en ny Omlæggen af Fremtiden. Nej, det skulde han have sig frabedt. Naturligvis havde han regnet ud, at det var Herting, der spøgede i hendes Hoved, og at han skulde med paa Skovturen. Derfor forbød han Inger at tage med.

For Inger var det et Livsspørgsmaal at komme af Sted.

Disputen blev ført uden om Sagens egentlige Kerne. Inger nævnede naturligvis ikke Herting, og Dahl, der var bange for at fremkalde nogen bestemt Udtalelse, som hun senere skulde føle sig bunden ved, argumenterede ud fra datterlige Forpligtelser i al Almindelighed. Ingers Villie var imidlertid lige saa stærk som hans, og hun forlod ham, iklædt al sin parisiske Elegance, medens han sad tænderskærende og magtesløs i Rullestolen.

Skovturen var som de fleste Skovture. Henrivende yndig for dem, der sværmede for en eller anden i Selskabet, behagelig for dem, der satte Pris paa den gode Madkurv, — forfriskende og foryngende for nogle enkelte, hvem Naturens Herlighed ikke var en blot Appetitvækker for Kærligheden eller Madlysten.

Det blev Aften, og man gik gennem Skoven ned til den lille Pavillon, for at se Maaneskinnet over Fjorden. Herting og Inger havde holdt sig til hinanden den hele Eftermiddag, saa vidt det kunde gøres med nogenlunde Anstand. Nu fulgtes de gennem Skoven, og de andre kom lidt efter lidt foran.

De talte om deres Fremtid og deres Løbebane. Hvert Ord var afpasset, hvert Tonefald behersket af Situationen. Der kom ingen Meningsforskel, thi der skulde findes Enighed; det gik efter den for forelskede Folk bestemte, gyldne Regel, at enten saa de Sagen ens, — og saa var det saa dejligt at støtte hinanden; eller ogsaa saa de den forskellig, og saa passede de sammen, fordi de udfyldte hinanden.

Da de kom forbi Pavillonen, hørte de Sang. Det var Bryggerens prægtige Røst, der fra en Skrænt klang ud over

Fjorden, medens en Kvartet blæste et dæmpet, snart stigende, snart hendøende Akkompagnement.

«Hytten er lukket,
Natten er stille,
Lyset ej glimter bag Vinduets Glar.»

— Maaneskinnet laa over Fjorden. En bred glitrende og glimrende Guldstribe fra Kyst til Kyst over det nærmeste Stykke af Vandet; bag en Odde straalede endnu et Stykke Guld, og helt ude i det fjerne over det lave Land laa en mat skinnende, lys Stribe. Det var det store Vand. Ved Dagens Lys kunde man ikke se det, da løb det sammen med Luften, men i Maaneskin dukkede det op og trak sit lange, lyse Bælte hen over Horizonten. Der var en idelig Bevægelse, en stadig, funklende Uro over den store Guldstribe, en planløs Slyngen og Bugten af tusind Smaablink, et uendeligt Liv, der tændtes og sluktes, en Bevægelse saa livfuld, at man næsten syntes at høre den som en fin Samklang af utallige smaa Strenge.

Over Kysten laa Maanelyset bredt og hvidt, og inde i den lille Pavillon tegnede det i sorte Skygger Træværkets krydsende Mønster. Der stod et Stenbord, en forhenværende Møllesten; den fint riflede Flade tog mod Maanestraalerne i deres fulde Kraft og Hvidhed, et Lys, der var mærkelig roligt og køligt, naar man havde set paa Guldstribernes lystige Leg i Vandet.

«Bølger, mens let
imod Stranden I trille,
ak, om I vilde synge og spille —,»

— Der var Sang og Spil i Bølgerne; der var en Lydløshedens Musik, en tavs Rytme, der var i Slægt med Hjertets Banken og Pulsens urolige Slag.

Inger gik ind i Pavillonen og lænede sig ud over Rækværket mod Stranden; Herting gik hen og stillede sig ved Siden af hende. Hun sagde:

«Det er vidunderlig smukt, næsten for smukt til at kunne være virkeligt!»

Han svarede:

«Det er et af de Øjeblikke, man kunde ønske at fæstne, saa at det kunde vare hele Livet igennem.»

— Der var kun een Maade, paa hvilken det kunde fæstnes for hele Livet, det følte de begge. Der kunde komme den Tid, da Mindet om en Maaneskinsnat ved Hoksør Fjord kunde faa Øjne til at smile kærlig til hinanden og Hænder til at mødes med et trofast Tryk; der kunde komme de Tider, hvor Bølger rejste sig, men atter sank hen i spøgefuld Leg, naar Maanestraalerne fra hin Nat lagde Mindets Guldglans over dem.

— Sangen ved Stranden forstummede.

Inger sagde:

Musik forstyrrer slet ikke Indtrykket af smuk Natur for mig. Jeg tror, at Musikken er den eneste Kunst, som Naturen taaler ved Siden af sig.»

«Saa langt kan jeg ikke gaa med,» svarede Herting dæmpet; «jeg kan ikke faa det, som jeg hører og det, som jeg ser, til at smelte sammen. — Men hvor jeg vilde ønske, at jeg kunde holde disse Toner fast, saa at jeg altid kunde skabe den Stemning igen, der behersker mig nu!»

— Der var kun een sikker Maade, hvorpaa han kunde holde disse Toner fast, det følte de begge. Kunde den Tid komme, da disse Toner en Skumringsstund vilde klinge dæmpet fra Klaveret, og en Stemme fra Mørket sige: «Det var jo den, vi hørte Bryggeren synge den Maaneskinsnat ovre ved Hoksør Fjord.»

Hvorfor kunde den ikke komme? De tav begge. Inger saa i Maanelyset meget bleg ud. Hun havde sat sig paa Bænken ved Bordet; pludselig bøjede hun Hovedet ned og skjulte det i Armene, som hvilede paa Bordet, og sad saaledes et Øjeblik som overvældet af Træthed.

Det var ikke Koketteri, men hun følte, at et Kulminationspunkt var naaet, og hun ligesom dukkede sig for det, der skulde komme.

— Der kom ingen knirkende Fodtrin i Sandet paa Vejen udenfor og forstyrrede dem; der kom intet pludseligt Raab fra Stranden og skræmmede dem op; der kom ingen ydre Anledning og bevirkede, at det afgørende Ord ikke blev talt. Det var noget i ham, der røvede det vingede Øjeblik; det at han var bange for alt, der kunde bære Tilfældighedens Præg. Han vilde ikke benytte sig af en Situation, hvor de Ord, han havde at sige, de Ord, der skulde binde saa langt og saa fast, kunde klinge som en Frugt af Maaneskin og Serenadesang.

Og dog følte han det som en Afgørelse, der var truffet, en Afgørelse saa klar, at Ord egentlig ikke kunde gøre den klarere. Før de skiltes, sagde han:

«Jeg kommer tilbage i Overmorgen Aften, men jeg maa sige højtideligt Farvel nu, thi jeg rejser saa tidlig i Morgen,

at De næppe er paa Benene. — De narrer mig vel ikke og rejser Deres Vej, inden jeg kommer igen?»

«Nej, for det første rejser vi ikke.»

Han blev ved at staa med hendes Haand i sin.

«Saa siger vi: Paa Gensyn paa Lørdag!»

«Hør, — jeg ved ikke, om det gaar an, at De kommer i Nærheden af Fader. Han er saa urimelig, at jeg er bange — »

«Hvor i Alverden skal jeg saa faa fat paa Dem? Kan jeg træffe Dem hos Thorsens?»

«Det ved jeg ikke. De maa fange mig, hvor De kan finde mig.»

Saa lo de begge og var saa sikre paa, at han nok baade skulde fange og finde hende.

— Hun havde et ubehageligt Efterspil tilbage. Just som hun skiltes fra Herting og drejede ned ad den Vej, der førte til Faderens Hus, saa hun denne sidde midt paa Bakken i Rullestolen, stærkt belyst af Maaneskinnet. Jensen sad som sædvanlig paa Vejkanten.

Dahl modtog hende med en Strøm af Anklager og Irettesættelser. Hun hørte paa dem uden at værdige ham et Svar. Tilsidst begyndte hun at gaa hjemefter, og han maatte skyndsomst beordre Jensen til at køre løs, for ikke at faa Traaden skaaren over. Han lagde ikke mere Skjul paa, at han kendte hendes Forelskelse, tværtimod omtalte han den i de raaeste og brutaleste Udtryk, og han sluttede med at raabe ind til hende gennem den lukkede Dør.

«Bild dig ikke ind, at du kommer til at raade over din Fremtid, selv om du løber fra mig. Jeg skal nok faa Krammet paa dig alligevel, som jeg fik det paa din Moder; I to

er af samme Race, og du skal ikke slippe bedre fra det end hun!»

— Den samme Aften, omtrent i samme Øjeblik, passerede hans og hendes Fremtid Vamdrup Station med Toget Nord paa.

XIV

Den næste Dag blev en Mindedag for Madam Jensen. Hidtil havde Bælgetræderen ikke næret nogen Tvivl om, at hendes Kogekunst stod paa Højde med Samtidens bedste; nu fik den Tro et Grundskud, da han saa, hvorledes Jomfruen fra Josefsens haandterede Potter og Pander i det lille Køkken og kostede med hans Ægtehalvdel, der kun blev betroet til de mest primitive Forretninger. Dahl, der af Princip ikke stolede paa noget Menneske, altsaa ikke engang paa Jomfruen fra Josefsens, hvem dog alle Byens Ungkarle daglig betroede deres Mavers Mættelse, holdt Døren paa Klem til Køkkenet og udstedte bydende Ordrer angaaende den forlorne Skildpadde og Salaterne.

Der skulde være stor Frokost, — saa stor, som dette usle Land og denne usle By kunde fremstille. Skildpadden skulde serveres med indsmigrende Venlighed og Salaterne krydres med forsonlige Ord, thi saaledes var det klogest. Det skulde ikke i Fremtiden staa for Inger, som om hun var bleven revet bort fra noget kært med Magt; der skulde ske en officiel Forsoningsfest med lidt Indrømmelser til begge Sider, og Opgørsscener var utænkelige i Forbindelse med et

veldækket Bord og tre Slags Vin. At Thorsen havde resigneret, var Dahl sikker paa, dels fordi han havde taget imod Indbydelsen til sig og Søsteren, dels fordi han vidste, at Thorsen, trods de store Ord, han havde brugt, dog ikke havde talt med Inger. Ogsaa Ingers Tavshed om dette Emne var ham et Bevis.

Endelig morede det Dahl saa kostelig at faa en ny Maske paa, at spille den belevne Vært over for den, som han nylig havde bombarderet med Brevpressere, at overraske og forvirre ham ved at vise en hel ny Side frem; — og det var maaske ikke den mindste Grund til Frokosten.

Inger gik et Par Tommer over Jorden og var ret ligeglad ved Forberedelserne. Hun fulgte med et indre Øje Fjorddamperen og en eneste af Passagererne paa dens Dæk, og Faderen maatte for hende være, hvordan han vilde. Han var iøvrigt meget venlig; han øvede sig paa hende til sin Frokostrolle.

For at undgaa Konversation gik hun ud og satte sig ved Vejkanten. Det var frisk Vejr med Solskin og enkelte Byger. Det var en Morgen til at tage Beslutninger i, Luften modnede dem, Blæsten satte Fart i dem, og naar Græsset rystede de klare Vanddraaber af sig efter Regnen og rejste Hovedet, sagde det: «Gaa blot frisk paa!» Alt grønnedes, blomstrede og straalede omkring hende, — hvor var alt dog smukt. Og smukkest af alt syntes hun, at hendes lille Kærlighedshistorie var. Rent æstetisk smuk. Baaren frem af smukke Ord, saa afdæmpede og dog indholdsrige, skudt frem under Omgivelser, saa skønhedsfyldte og fintstemte, at alle de smaa Minder laante en poesirig Glans deraf, lige fra det første Møde mellem de gamle Gravhøje og i den dunkle Kirke til Maane-

skinsnatten ved Hoksør Fjord. Hun syntes, at den havde vokset saa rank en Vækst, saa fri for Fagter og Trivialiteter, for Jalousi og Beregning, saa jævn og naturlig, at den maatte være Sundheden selv. Den maatte kunne sætte sin Blomst lige saa stille og naturligt, næsten uden at et Ord blev talt.

Men det kunde den ikke, naar hun skulde blive ude hos Faderen. De sidste Optrin med ham havde ikke gjort noget videre Indtryk paa hende; de gled udenom paa Grund af hendes stærke Optagethed; men det, hun nu vilde gøre, følte hun, maatte nødvendigvis bryde Rammen og sætte saa stærke Bølger, at Vandet maatte plumres.

Hun kunde ikke være som den vildene Fugl paa Hede, naar Herting kom tilbage. Naar han søgte hende hos Organistens, saa maatte hun være at finde der. Der skulde Musikken, — den Musik, hun nu i otte Dage havde sukket efter, — tage dem paa sine Vinger og føre dem ind i et forjættet Land.

De vilde tage imod hende med aabne Arme, naar hun satte dem ind i sin Stilling, og hun skulde ikke anden Gang lade sig lokke bort. Ja, — hvis hendes Moder kom, det var en anden Sag, men hun havde i de sidste Dage lært Faderens grænseløse Upaalidelighed at kende, og Billedet af hendes Moder var atter saa blegt og utydeligt, som det havde været, før hun kom til Hoksør.

Frokosten maatte dog overstaas først, om ikke for andet saa af Hensyn til Jomfruen fra Josefsens. Men naar den var forbi, saa —! Hun følte sig saa fuglelet og glad, i den Grad ført til Vejrs i Tanken om den løfterige Fremtid, at hun sprang Thorsen og hans Søster, der kom med hinanden under Armen nede paa Vejen, i Møde, omfavnede dem og

gav dem hver et ordentligt Smækkys midt paa Munden. Thorsen blev helt forskrækket; hun plejede aldrig at kysse ham, — hun paastod, at hun i al Almindelighed savnede Anlæg for at kysse, — hun nynnede en Stump af: «Im wunderschönen Monat Mai», ind i Øret paa ham, og blev først fornuftig igen, da man var inden for Dahls Skudvidde.

Fru Jung magtede Situationen med damemæssig Overlegenhed, Thorsen var derimod som en Bjørn, der er tvungen til at danse. Dahl var saa naturlig, som om han altid plejede at prøve paa at slaa Folk ihjel den ene Dag og bede dem til Frokost den næste, og Inger var stadig ude med Fjorddamperen.

Bordet var veldækket og smukt pyntet med Blomster; det havde Bælgetræderen besørget. Han var en saa god personlig Ven med sine Blomster, at de ligesom af sig selv ordnede sig i kønne Sammenstillinger med fin Smag til Tak for de venlige Blikke, med hvilke han hver Dag saa paa dem.

Thorsen havde ventet, at det var Vejret, der skulde holde for som Madpassiar, og han kilede paa om Regn og Blæst og Solskin, i Lighed med de gamle Herrer, hvis Livs Afslutning det er at gaa og banke paa Barometret og drøfte Chancerne for Fald og Stigning med ligesindede. Fru Jung var behændigere og vilde tale om Dahl selv, men denne var ikke mindste Smule forknyt og snakkede løs om Inger. Saa mente Thorsen, at det var rigtigst at spørge om Moderen, og han slap ret naturlig fra det.

Dahl trak paa Skuldrene med en bedrøvet Mine.

«Desværre, — der er nu næppe noget stort Haab mere; det var et ganske fejlt Spor, jeg var sat ind paa, — maaske

er det endogsaa sket med Overlæg af visse Folk dernede. Men Pietetshensyn gør jo, at alene det at faa Sikkerhed for, hvor hun hviler, maa være en af vore vigtigste Opgaver. Det vil jo dog være kært at vide for os alle, som har holdt af hende.

Det var et Forstillelsens Mesterstykke.

Skildpadden var overstaaet, Salaterne havde udmærket sig, Jomfruen kølede sig i den aabne Dør og Madam Jensen havde for en Stund ophørt med at slaa Tallerkener i Stykker i Befippelse og feje Knive og Gafler ned paa Køkkengulvet med sine omfangsrige Skørter. Dahl tog sit Glas, saa fra den ene til den anden og holdt en lille Speech.

«Det maatte føles som en stor Utaknemmelighed baade fra min og min Datters Side, hvis der ikke ved denne Lejlighed kom til at lyde et Ord, der kunde bringe en Tak til begge vore Gæster for det, de har været for hende i de forløbne Aar. Vi staar undertiden i vort Liv ved et Grænseskel, hvor noget helt nyt skal begynde, nye Opgaver, nye Forpligtelser, — hvor man ser tilbage paa det forbigangne som paa noget, der ikke skal gentage sig mere. — Men derfor bør man ikke glemme at sige Tak derfor. Lad os, i det mindste for Øjeblikket, glemme, hvad der kan have været os imellem, — alene de mange Aar lægger jo et mildnende Slør derover, — vi har maaske alle fejlet, der har været Brøst paa alle Sider, — lad os ikke dømme hinanden, — lad os glemme det. Det er jo dog Hjertelaget, det kommer an paa, som vor Ven Jensen siger,» — han saa anerkendende hen mod Døren, — «og Inger, ved jeg, at De af et oprigtigt Hjerte har holdt af.»

Denne søde Tale rørte slet ikke Inger; den stod saa forbavsende daarlig til de Planer, der gik i hendes Hoved.

Baade Thorsen og Fru Jung blev derimod rørte, til Trods for at de naturligvis ikke lod Dahls Ord gælde for deres fulde paalydende Værdi.

Thorsen svarede, men han var lidt tyk i Mælet.

«Hvad vi har gjort for hende, har vi faaet Tak nok for ved at se hende blive til noget stort og dygtigt.» Han klappede hendes Haand, der laa paa Bordet. «Det er ikke saa store Sager, vi har kunnet gøre, — men jeg haaber, at hun ikke skal have noget ondt af det, vi har lært hende.»

«Nej sikkert,» sagde Dahl, «hun har lært at stræbe efter ædle Maal, — og selv om Livet vil modificere noget, saa — naar Grundlaget bare er godt —.»

«Fyld dit Glas Inger og sig Tak.»

Denne Afskedskomedie kunde Inger dog ikke spille.

«Min kære Pige,» sagde Thorsen og lod sig helt rive hen af sin Stemning, «lad mig sige dig en Ting, medens din Fader hører det. Vi kan komme i Tilfælde, hvor det er svært at gøre sin Pligt, hvor vi har en saadan Lyst til at smøge udenom og undskylde os med dit og dat. Vi synes, at vi maatte kunne finde vor Lykke ad en hel anden Vej, — husk saa paa og sig ikke, at vi har lært dig andet, end at det gælder om at finde i Sandhed og Ærlighed, hvad der er den rette Vej og saa gaa lige ud for Næsen ad den, saa har vi Gud med os. — Det siger du ogsaa Magda.»

Hun nikkede. Dahl nikkede ogsaa og sagde:

«Udmærket, fortræffeligt! Læg Mærke til det, Inger!»

«Ikke fordi vi gør det,» føjede Thorsen til i en lettere Tone, «du skal saamænd ikke tage os til Mønstre.»

Han kunde ikke begribe, hvorfor Inger saa stift, næsten fjendtlig paa ham.

— Afskedsscenen blev kort. Der taltes lidt om en mulig Genvisit, ganske i det ubestemte. Der kom ingen egentlig Disonnans, men Inger var mærkværdig kold og knap i sine Ord, og da de gik, fulgte hun dem kun et Par Skridt og forsvandt derpaa i Haven.

Nu var den Plan gaaet itu; til dem kunde hun ikke ty; Thorsens Ord havde skabt en uoverstigelig Hindring for det. Hun kunde ikke et Par Timer efter komme og sige: Her er jeg, jeg blæser min Fader og Moder et Stykke. I bedste Fald vilde de opfordre hende til at vende tilbage, maaske endogsaa forsøge at faa en Forsoning bragt i Stand. — Nej, saa fik ogsaa de sejle deres egen Sø; hun kunde klare sig uden dem. Hun fik Papir og Skrivetøj over i Bælgetrædelrens Stue for at kunne være uforstyrret og begyndte at machinere.

Som alle Ungersvende, der har «reelle Hensigter», havde Herting ogsaa fortalt Inger om sin Moder. En rar, gammel Moder, for hvem han stadig var den lille Dreng; en saa rar Moder, at hun ikke engang havde den hos Mødre saa hyppige men tilgivelige Fejl, ikke at ville have Svigerdøtre. Inger sad og tænkte paa hende. I den Belysning, hvori hun for Øjeblikket saa alt, forekom den Plan hende slet ikke urimelig, som hun nu satte sammen. Hun vilde skrive til Herting, at hun for hans Skyld maatte rejse fra Hoksør, at hun rejste over til hans Moder for at søge Ly under hendes Vinger. Det skulde ske med det samme; hun kunde ikke rejse fra Banestationen for ikke at vække Opsigt, men hun kunde lade Skipper-Olsen færge sig over til Odden og derfra gaa til Kalvestrup og tage Nattoget. Ogsaa til Hertings Moder maatte hun skrive, men før hun begyndte paa to saa vanskelige og

afgørende Breve, maatte hun læse et Brev fra Hertha Hedemann, et Brev, som var kommet under hendes gamle Adresse, og som Organisten havde haft med.

— Da Thorsen og hans Søster gik hjem, sagde han:

«Skulde det mon være sidste Gang, vi har set hende?»

«Nej,» svarede Fru Jung, «det kan du stole paa, det ikke er. Jeg har ikke for intet kendt Inger i saa mange Aar. Hun bliver ikke hos ham.»

«Kære, hvorfor dog ikke?»

«Jeg kunde mærke det blot paa hendes Væsen i Dag. Men jeg har ogsaa et andet Kendetegn. Fra hun var ganske lille, har der altid været noget ejendommeligt ved hendes Øjne, naar hun spekulerede paa nogle Spilopper, og det Udtryk kender jeg saa godt. Der er noget flakkende ved hendes Blik, og der kan komme et vist grønligt Skær over Øjnene nu og da. Det var stærkt fremme i Dag; du skal se, vi hører nok snart derude fra.»

«Du er dog en klog gammel Kvind',» sagde Thorsen beundrende. — Ja, jeg har egentlig aldrig kunnet lodde hende helt; hun har den Blanding af Faderens og Moderens Karakter.»

«Ja vist. Hun kan være hjertelig og godlidende, som Ida var det, og saa pludselig blive hensynsløs, hvis noget kommer paa tværs.»

«Ja, og beskeden, som Ida, i det ydre, og med en ubegrænset Selvtillid bagved, ganske som Dahl. — Det er sandt, hvor er Herting, ham har jeg ikke set i et Par Dage?»

«Han er bortrejst for Øjeblikket, har Hansen fortalt mig.»

Da de gik forbi Josefsens Hotel, kom Ejeren, der ikke hed Josefsen, ud af Porten og nikkede ad dem med en

hemmelighedsfuld Mine. De gik ind; han førte dem ind i Gangen og pegede paa noget, der hang paa en Knagerække. «Hvad er det, Hr. Thorsen?» hviskede han.

Thorsen og Fru Jung saa paa det og gættede paa en Hat. Det var rigtigt, for saa vidt som det var beregnet paa at dække et Hoved. Men ellers var der intet hatteagtigt over det. Det var en lille Urtehave, hvor Blomster og Græs voksede i vild Frodighed, hvor der sad Insekter og en hel lille Sangfugl; — der manglede blot et Lysthus.

«Ja, det er en mærkelig Hat, men —.» Thorsen havde paa Fornemmelsen, at det ikke var for Hattens Skyld, at han var bleven kaldt ind.

«Tys,» sagde Værten. og lagde Fingeren paa Munden. «Sig mig, — man snakker jo her i Byen om alt og alle, — Pokker til Sladder, — jeg har hørt noget om, at Dahl derude har talt noget om, at hans Kone —»

«For Gud i Himlens Skyld!» udbrød Fru Jung og greb ham i Armen.

«Ja, ja, — jeg ved jo ikke noget, jeg kender ikke Fru Dahl. Men hun,» — han pegede bagud med Tommelfingeren, — har siddet og spurgt os ud om Hr. Dahl, saa vidt jeg da har kunnet forstaa hende, for det er smaat med mit Tysk.»

«Er hun derinde?» spurgte Thorsen kort. Han var meget bleg. Værten nikkede. Thorsen gik rask hen og aabnede Døren ind til Stuen. Et ganske fremmed Ansigt saa ham i Møde, et Par mørkebrune Øjne i et udpræget tysk Ansigt. Han drog et Lettelsens Suk og sagde:

«Nej, det er ikke hende.»

For Sikkerheds Skyld gjorde han sig et Ærinde derind og tog en Avis. Nej, det var ikke hende. Intet Menneske

kunde forandre sig saa meget. Desuden var hun meget yngre, næppe stort over tredive Aar.

— I det samme tridsede Bælgetræderen forbi for udgaaende. Værten fik en Ide,

«Aa,» sagde han til Thorsen, «gør hende forklarligt, at her er en Mand, som hun kan følges med. Det er smaat med mit Tysk.»

Thorsen gjorde, hvad han bad om. Damen takkede i smukt og velklingende Tysk, krøb ind under Urtehaven og rejste af med Bælgetræderen. Thorsen og Fru Jung gik hjem.

Det var smaat med Værtens Tysk, men det var endnu ringere med Jensens. Han havde hørt Tysk i 49, men han havde ingen Gaver for fremmede Sprog, og det eneste, han egentlig med Sikkerhed kunde sige, var: Nix.

Damen var imidlertid stærkt konverserende; hun spurgte og pegede og demonstrerede. Jensen saa efter, hvorhen hun pegede, nikkede med Hovedet og rystede paa Hovedet og sagde en Gang imellem: Nix.

Dahls Navn nævnede hun flere Gange, og der var en Traad, der kunde bruges. Et gammelt Minde om, hvad «krank» betød, dukkede ogsaa op i Bælgetræderens Sjæl.

Han prøvede paa ved pantomimiske Bevægelser at antyde, hvad Dahl fejlede. Han pegede paa sine Ben og forsøgte at give dem et endnu mere slapt og slattet Udtryk, end de ellers havde; lod derpaa begge sine Arme hænge slapt ned for at antyde Lamhed og saa spørgende paa hende, om hun saa forstod ham.

Hun lo og syntes øjensynlig, at det var en grinagtig gammel Abekat, hun havde faaet til Vejviser. — Han kunde ikke godt gøre det tydeligere uden at lægge sig «todt» midt

paa Hoksør Gade, og han var bange for at opmuntre den Skare Børn, der fulgte efter Urtehaven, til yderligere Lystighed.

Bare han dog vidste, hvad «lam» hed paa Tysk. Der græssede et Faar ved Vejen; havde han endda blot vidst, hvad et Faar hed, saa kunde han have fundet det ad den Vej, tænkte han. — Han vidste heldigvis ikke, hvad et Faar hed.

— Inger var stadig i Gang med sit Skriveri. Brevet fra Hertha havde været meget interessant. Der skulde være ikke mindre end fem Velgørenhedskoncerter i fem af Nordsjællands Byer; Hertha skulde spille selv og havde carte blanche til at skaffe Assistance. Inger maatte endelig komme. Det vilde blive uhyre morsomt; det var fine Folk, der stod bagved, det vilde uden Tvivl blive et sandt Triumftog. Hun skulde komme straks, det hele vilde vare en Uge.

Ja, hun vilde komme straks. Men der maatte skrives til Herting. Det var nu slet ikke let, — hun bed i Penneskaftet og saa ud i Haven, hun spekulerede og kasserede Overskrifter. Det var slet ikke let. Det skulde jo dog ikke gerne være et Frierbrev, det skulde hun dog ikke have noget af. Men hvordan skulde det dog tourneres. — Det var maaske alligevel for dristigt med den Moder; det syntes hende saadan en køn Tanke straks, men nu var der noget i den, der stødte hende og saarede hendes Stolthed. Det kunde se ud, som om hun løb efter ham; det kunde hun ikke gøre. — De var jo nok enige, men der maatte dog være noget bestemt, noget afgjort først. Nej, den Ide med Moderen gik ikke.

Men Hertha! Ja, der var en Løsning! Hun kunde tage ind til Hertha og bo hos hende, desuden skulde hun jo foreløbig være vagabonderende, hvis hun bestemte sig for Koncerterne. Der skulde jo spilles fra Morgen til Aften for at

faa Fingrene i Gang efter otte Dages Hvile. Fra København kunde hun skrive til Herting, — det vilde falde meget mere naturligt, og gøre Visit hos hans Moder. Det var godt, udmærket godt!

Saa behøvedes der altsaa intet Skriveri. Hun fik sin Haandkuffert pakket i al Stilhed og satte sig til at vente paa den belejlige Tid til at gaa ned til Baadebroen. Paa den Maade gik omtrent en Time. Hun blev imidlertid nervøs af at vente og besluttede at gaa med det samme; desuden skulde hun jo den længere Vej uden om Byen.

Hendes Fader sov vist, hun havde intet hørt til ham. Det gjaldt at være forsigtig. Hun lukkede Døren op og listede ud paa Gangen; Døren til Dahls Lejlighed stod paa Klem. Hun hørte dæmpet Samtale derinde og tittede forsigtig gennem Sprækken; men hun kunde kun se det forreste af Rullestolen og det Tæppe, som var bredt derover. Den fremmedes Stemme var en Damestemme, og hun syntes at høre en Kjole rasle. Da hun atter tittede ind, saa hun et Glimt af den fremmede; det saa ud, som om hun laa paa Knæ ved Siden af Rullestolen.

Hun fik en forfærdelig Angst, saa at Hjertet bankede helt oppe i Halsen. Ud maatte hun først og fremmest, og rent mekanisk begyndte hun at gaa et Par Skridt hen ad Vejen. I det samme kom Bælgetræderen ud og gik efter hende. Han skævede til Kufferten og sagde:

«Frk. Dahl, Deres Fader vilde gerne tale et Ord med Dem.»

Flygte! Løbe bort fra det hele! Alting hellere end de Sindsbevægelser, som nu maatte vente hende. Nej, — hun maatte mande sig op og gaa med tilbage.

Paa Bordet laa Urtehaven. Ved Siden af Dahl sad den tyske Dame, hun havde rejst sig fra sin knælende Stilling, men hun sad med hans Haand i sin og maalte Inger med et Par store brune Øjne.

«Det er min Datter Inger,» sagde Dahl paa Tysk. «Inger, denne Dame er Fräulein v. Schoor. Hun er kommen for at meddele os en sørgelig Efterretning. Din Moder er død.»

XV

Den tyske Dames Bekendtskab med Dahl var af gammel Dato. For otte Aar siden havde han truffet hende for første Gang og straks gjort et dybt Indtryk paa hende. Han havde bedaaret mange i sit Liv, men en saa blind og grænseløs Beundring som hendes var dog ny for ham. Hun saa i ham Inkarnationen af Mandighed og Aandfuldhed og han behøvede ikke at gøre sig store Anstrengelser for at vinde hende. I Begyndelsen tegnede det til, at det skulde blive en af hans almindelige, dagligdags Amouretter, men lidt efter lidt gik det op for ham, at han her maatte kunne staa sig ved at knytte en varigere Forbindelse. Hun var Datter af en højtstaaende Embedsmand i Berlin, men var iøvrigt af sydtysk Afstamning. Personlig havde hun en betydelig Formue og vilde komme til at arve endnu mere, og gennem hendes Familie vilde Dahl kunne skaffe sig en udstrakt Indflydelse i vide Kredse. Der var altsaa intet at betænke sig paa.

Der var kun det i Vejen, at han var gift. Ganske vist talte Sandsynligheden for, at Ida Dahl ikke mere levede, og han vilde kunne opnaa en Skilsmissedom fra sin borteblevne

Hustru, men dette tilfredsstillede ikke Elisabeth v. Schoor, thi vel var hun forelsket, men hun var først og fremmest en god Katolik, og hun kunde ikke gifte sig med en Mand, hvis Hustru muligvis levede, selv om der nok saa meget var faldet Skilsmissedom. Dahls Bønner og Forestillinger frugtede ikke; han maatte skaffe Vished for sin første Hustrus Død. Han sparede heller ingen Møje for at opnaa denne Vished, men Ida var og blev sporløst forsvunden.

Han var ingenlunde uvidende om, at Inger blev opdraget i Hoksør, men Datterens Eksistens omtalte han aldrig for Elisabeth. Da han sendte Inger derop som Barn, formodede han, at Moderen levede der, men da han blev oplyst om Fejltagelsen gennem sin koldingske Agent, fandt han, at den trufne Ordning passede ham godt og holdt sig uden for det hele. Nu kom han imidlertid i Tanker om, at Inger dog maaske kunde vide noget, der kunde sætte ham paa rette Spor, — med Organisten og Fru Jung vilde han naturligvis intet have at gøre. Han besluttede en hurtig Rejse derop for i al Stilhed at tale med hende; men da han kom, var Inger i København, og da han vilde skynde sig over til hende, kom Banken i Fjorden ham i Vejen og holdt ham fast.

Medens han var syg, havde han sin Nød med at holde Elisabeth fra at rejse op for at pleje ham. Han vilde for ingen Pris have, at hun skulde lære hans Sygdoms Natur at kende og holdt det hen med svævende Forklaringer. Det sidste Aar, medens han sad i Rullestolen, lod han hende forstaa, at hans Sygdom næsten var forsvunden, og at han om kort Tid vilde vende tilbage, men at han var nødt til at blive i Danmark, fordi han der havde fundet et Spor, der maatte forfølges.

Hendes Stilling i Familien var vanskelig. Lige fra først af havde hendes Slægt afskyet denne Parvenu, hvis Motiver var saa let gennemskuelige, og man begyndte at lægge Hindringer i Vejen for Korrespondancen, saa at Dahl maatte benytte personlig Aflevering ved Bud for at være sikker. Derved kom der dog Standsninger og Huller i Korrespondancen, og da han var i stadig Angst for, at Elisabeth skulde faa Nys om Sagernes virkelige Sammenhæng, anede han et Brud i enhver saadan.

Da han saa Inger hin Dag paa Landevejen, fattede han den Plan at benytte hende som Mellemled til at gøre en forfalsket Dødsattest troværdig og paalidelig, men Madam Jensens Ubehændighed splittede det for ham. Just da havde der været en saa lang Standsning i Brevskrivningen, og der havde optaarnet sig saa mange Hindringer for at komme i Forbindelse med Elisabeth v. Schoor, at han i Fortvivlelse opgav alt som tabt. Nu vilde han tage Inger med til Tyskland og prøve at begynde forfra paa egen Haand.

Elisabeth havde imidlertid ikke glemt ham. Hun var en excentrisk og sværmerisk Natur, men trofast til det yderste havde hun tappert bekæmpet Familiens Modstand og kun efter stor Kamp ladet sig afholde fra at rejse op til ham. For egen Regning havde hun ladet Efterforskningerne i Tyskland fortsætte, og en skøn Dag naaedes virkelig et Resultat. Ida var død paa Sindssygeanstalten Dalldorf ved Berlin et Par Aar efter hendes sidste Afrejse fra Danmark.

Da hun havde Bevislighederne i Hænde formaaede ingen længere at hindre hendes Rejse. Hun fandt den Mand, hun elskede, som Krøbling; men havde Dahl frygtet for, at dette skulde svække hendes Hengivenhed for ham, saa havde han

kun kendt hende daarlig. Hun skræmmedes ikke tilbage for Tanken at binde sig til ham blot for at være hans Plejerske, men forøvrigt havde hun den bedste Tro paa hans Helbredelse. Da Dahl indrømmede hende, at der naturligvis var større Udsigt til Helbredelse ved et Kulturfolks dygtige Specialister end af et forsumpet Lands Provinslæger, rystede hun smilende paa Hovedet og sagde med straalende Øjne, at hun havde et større og bedre Haab. Den hellige Guds Moder i Mariahilf' vilde ikke svigte hende; derhen skulde deres første Rejse gaa.

Inger var ganske fortumtet over den Vending, som Begivenhederne havde taget. Dahl havde kaldt den tyske Dames Meddelelse for sørgelig; det var i høj Grad en officiel Betegnelse. At han ikke selv sørgede over den, laa lige for; Men ikke heller for Inger kom den til at betegne andet end en Lettelse. Hun græd vel lidt over sin Moder, da hun var kommen i Seng, men den hele Tildragelse havde faaet Fjernhedens Præg i det Øjeblik, da den blev tidfæstet, og kuedes øjeblikkelig ned af de nutidige Spørgsmaal.

Af disse var der først og fremmest det, om hun nu skulde rejse over til Hertha og Koncerterne. Der var ingen, der holdt paa hende nu; Dahl saa helst, at hun rejste, og hvad Herting angik, saa var der ligesom kommen en anden Belysning over Forholdet til ham, idet hun følte sig fri for Faderen. Hun gjorde sig det ikke videre klart, men det havde den praktiske Konsekvens, at hun allerede næste Dags Aften bruste af Sted til København uden Betænkeligheder til nogen Side.

Dahl blev kun et Par Dage længere; hans Afrejseforberedelser kunde ikke tage lang Tid. I disse Dage udviklede der sig et ligesaa kraftigt som pudsigt Venskab mellem den

tyske Dame og Bælgetræderen. Hun indsaa med klar Forstaaelse straks, hvor meget den gamle Mand havde været for Dahl, og hun gengældte det med et varmt Hjertes Taknemmelighed. Han udviklede i det Par Dage sin mimiske Fremstillingsevne i en forbavsende Grad, og naaede til at kunne udtrykke et betydeligt Antal Begreber alene ved Hjælp af Fingre og Ansigtsforvridninger.

Hendes Venskab for ham blev ikke formindsket, da hun en Dag paa hans Væg opdagede et Billede, som man hyppig ser i Bønderstuer, og som forestiller Jomfru Maria med gennemstunget Hjerte. Fra det Øjeblik var hun sikker paa, at han i det mindste i sit Hjerte maatte være en god Katolik. Naar nogen siden efter spurgte Jensen om, hvordan han kom ud af det med hende, svarede han:

«De siger jo, at hun var Katolik, men jeg ved det saamænd ikke.» Og saa føjede han til og smilede saa smørret: «Vi kunde jo ikke komme til at skændes om det, for vi kunde jo ikke forstaa, hvad den anden sagde.»

— Hinandens Sprog forstod de ganske vist ikke. Men de to havde et andet Sprog end deres jordiske Tungemaal, og i det forstod de hinanden. De stammede lidt paa det Tungemaal, der vil klinge ind i Evigheden, naar alle Verdens Tunger have talt deres sidste Ord. — den selvopofrende Kærligheds skønne og milde Sprog. I det forstod de hinanden, og i det talte de med hinanden om, at den Herre, de tjente, havde lært dem at prøve at sætte godt mod ondt, thi gavnede de end ikke den ganske Verden dermed, saa kunde de kun vinde selv.

Og Bælgetræderen følte sig, trods Konfessionsforskellen,

svært beroliget ved, at det var hans nye Veninde og ikke Inger, der rejste af med Dahl.

Ogsaa Dahl havde, muligvis ved at sammenligne Inger med Bælgetræderen, faaet en Art dunkel Anelse om, at der maaske dog kunde eksistere en Verdensanskuelse, der kunde frembringe Personligheder, ved Siden af den patenterede Kamp for Tilværelsen. I det mindste fortalte han en Dag Elisabeth en hel Mængde paa Tysk, som Jensen ikke forstod, men som maatte angaa ham paa en smigrende Maade, thi hun gik hen til den gamle Mand, klappede ham mildt paa de ubarberede Kinder og sagde:

«Gott segne Euch!»

— Og det forstod Bælgetræderen, mærkeligt nok.

Af mere umiddelbar praktisk Natur var den Taknemmelighed, der i Skikkelse af Hundredekronesedler, som tre i Tallet holdt hinanden med Selskab i en smuk Saffianstegnebog, blev nedlagt i det lille Porcellæns- og Pengeskab ved Døren under Bælgetræderens ivrige Protest.

Dahl rejste, omgiven af al den Hygge og alle de Forsigtighedsforanstaltninger, som Penge og en utrættelig Omhu kan frembringe. Der var mange nysgerrige paa Banegaarden, — for Urtehavens Skyld. De blev skuffede. Vel havde hun en Rejsehue paa, hvis Former var fuldt saa mærkelige, men den havde ikke de vældige Dimensioner, der skal til for at vække den grove Hobs Interesse.

Paa deres Aftentur saa Organisten og Fru Jung Toget forsvinde mellem Bakkerne. Thorsen holdt følgende Mindetale over ham:

«Se saa, nu er han væk; med den Røgsky der forsvinder et Stykke af Hoksørs Krønike. Det var Skuespilleren fra en

Verdensskueplads, der maatte give Gæsteroller paa en Provinsscene og spille Stjernekomedie med en Flok kluntede Aktører, der ikke kendte til den store Kunst. — Nu kan vi begynde paa vore egne smaa Farcer igen.»

«Ja, han stod ilde til Omgivelserne,» svarede Fru Jung; «han passer maaske i en Storstads Menneskemylder, men han passede ikke til vor jævne By og vor stille Fjord. Jeg vil ikke savne ham, — og Gud ske Lov, at Inger ikke kom med ham.»

— Røgskyen laa et Øjeblik stille og fyldte Hulningen mellem Bakkerne; saa rejste den sig, fordelte sig og forsvandt som en tynd Taage. Sladderen i Hoksør bar sig ad paa samme Maade. Den fortyndedes og forflygtigedes; den fasteste Bestanddel var tilsidst Mindet om en fantastisk Hat med Blomster og Fugle, der en skøn Dag havde bragt de betuttede Hoksørianere Bud fra en rigere og større Kultur.

XVI

Koncerterne i Nordsjælland blev virkelig et Triumftog. Det var ikke nogen ringe Samling af Avisudklip, som Inger gemte i et lille blaat Bind med den tvetydige Udskrift: Regnskaber, (for at nemlig ingen skulde fristes til at lodde hendes Ærgerrigheds Dyb). Vidste man ikke paa Forhaand, at det var Koncertanmeldelser, kunde man forøvrigt godt tro, at det var Referater fra en Skønhedskonkurrence, thi de unge Damers nydelige Udseende og elegante Toiletter spillede Hovedrollen. Ganske særlig havde Tillægsordet «parisisk», som en lykkelig Pen i den første By havde brugt, og de andre varieret paa forskellig Maade, været hende til stor Glæde. — Det havde været en vedvarende Festjubel, en Række Aftener med Champagne og Taler; hun havde følt det som at have et helt Folk for Fødderne af sig. Hertha havde overgaaet sig selv i Elskværdighed og bestemt forlangt, at hun skulde tage med til Schweiz en lille Trip i Eftersommeren.

Naar man har haft et helt Folk for sine Fødder, hører der lidt Selvovervindelse til at stige ned fra Tronen igen. Hun var ikke helt glad, naar hun en Gang imellem kom til at tænke paa Hoksør, hvor en stilfærdig Anerkendelse fra

Thorsens Side, undertiden blandet med lidt Spydighed, skulde træde i Stedet for et helt Folk, der klappede som rasende. Og den eneste derovre, som i bogstavelig Forstand vilde kaste sig for hendes Fødder, som gik og ventede paa at komme til at gøre det, — han var slet ikke musikalsk; han kunde kun sige saadan ganske i Almindelighed, at det var smukt, men kunde aldeles ikke nuancere sin Begejstring i en Række forskelligartede smigrende Udtryk. Det var lidt trist.

Da hun sejlede fra København efter at have taget det bestemte Løfte af Hertha Hedemann, at denne skulde komme til Hoksør og besøge hende, følte hun en Art Martyrium. Hun syntes, at hun tog Afsked med noget stort og festligt, der aldrig vilde komme saa straalende igen, naar hun blev forlovet og gift, og dog følte hun det som en Pligt at vende tilbage til Hoksør og lide sin Skæbne. Hun ynkedes over sig selv som dengang, da hun sad paa Madam Olsens Trappegang og var melankolsk.

Men om Morgenen, da den straalende Morgensol skinnede paa Indløbet til Fjorden, der laa blank som et Spejl; da Bakkerne efterhaanden mere og mere lukkede sig til begge Sider; da Kirkens svære Taarn fra en taaget Streg blev til en rød Murstensvirkelighed, og den lille Pavillon paa Skrænten strittede med sit Spir op mellem Træerne, — da begyndte de store Syner at forsvinde, og der kom en Varme i Hjertet for Barndomsbyen, for de kære derinde og for ham, der gik og ventede.

Hun turde ikke spørge hos Thorsens, om de havde set noget til ham, og de sagde ingenting lige ud. Undertiden kunde der falde et Ord, der strejfede Sagen. Thorsen sad

med Mendelssohns Duetter ved Klaveret, og Inger spurgte, om Nero skulde synge efter dem.

«Nej,» svarede Thorsen, «det er smaat med hans Tysk, som han sagde dernede hos Josefsens; — men jeg vil bare have «Ich wollt' meine Liebe ergøsze —» parat for kommende Tilfælde.»

Saa snart et saadant Ord faldt, trak Inger sig ind i sig selv; hun syntes, at det var nærgaaende at hentyde.

Herting vidste, at hun var kommet, men han gik ikke ned til Thorsens. At hun rejste saa pludselig, og ikke var i Byen, da han kom tilbage, tillagde han ikke ret megen Vægt; hun maatte vel have gode og gyldige Grunde til det. Men der var dog noget i det, som gjorde ham usikker. Han vilde ikke tale med hende og sige det afgørende Ord, før han havde en vis Garanti for, at han ikke skulde lide den Ydmygelse at faa et Nej. Derfor valgte han en Mellemvej.

Den næste Morgen, det var en Søndag, skrev han en Billet til hende, hvori han bad hende om at møde ham et nærmere betegnet Sted i Anlæget, da han havde noget vigtigt at meddele hende. Han vilde være der enten Kl. 3 den Eftermiddag eller, hvis dette ikke passede hende, næste Morgen Kl. 9.

Lørdag Eftermiddag var Inger en hel Del trykket. Hun havde saa smaat ventet at se ham træde ind ad Døren, saa snart hun var kommen, men da der gik Time efter Time, blev hun nervøs. Nu syntes hun, at det var paa Tide, at der skete noget, og hun var bange for længere Opsættelse.

Medens hun næste Formiddag sad nede i Kirken, saa hun noget anstrengt og forpint ud. Det gjorde Thorsen ondt at se paa; nu havde han dog saa sikkert haabet, at de igen

skulde faa hende at se glad og tilfreds. At det var noget med Herting, var han sikker paa, men han turde ikke blande sig deri.

Hun hentede ham ved den lille Sidedør, og han trak hende ned paa en Bænk, som de kom forbi paa Kirkegaarden.

«Hvad syntes du om den Prædiken?»

«Jeg hørte saa lidt efter: jeg kunde ikke samle mine Tanker; jeg har Hovedpine.»

«Det var Skade, der var meget godt i den. Hm. Jeg kom til at tænke paa noget ved det Udtryk. han brugte saa ofte, at «man skal tale med Herren om alting.» Det er jo ofte lettere sagt end gjort, thi man gaar jo undertiden med Spekulationer, som man er saa uklar over, at man daarlig kan lægge dem frem. — Men Inger, sommetider kan det ogsaa hjælpe at tale med et fornuftigt Menneske om det; vi kan ogsaa godt faa Hjælp ovenfra ad den Vej. Ser du, vi har jo en lille Pige, som vi holder meget af, og som gaar og ser saa spekulativ ud: — du kan tro, Søster Magda er en klog gammel Kvind', hun er ikke ilde at have til Skriftefader, — meget bedre end saadan en skaldet Munk, for hvad forstaar han sig paa Fruentimmersager.»

Inger stak Raadet i Lommen, men der lod ikke til at skulle blive Brug for det, thi da de kom hjem, fik hun Hertings Brev. Kl. 3 duede ikke, det var Organistens Spisetid, og der var desuden mange i Anlæget om Søndagen. Men i Morgen Kl. 9 vilde det blive afgjort. - Det bragte hende paa ret Køl, og hun satte sig til at synge ved Flygelet. Organisten og Fru Jung glædede sig ved Brevets Virkning; der var Vin paa Bordet til Middag, og Thorsen gjorde saa megen Halløj med Nero, at denne blev ellevild.

Inger vilde ikke vove sig ud for ikke at møde Herting tilfældig, men Neros Munterhed forstyrrede paa en mærkelig Maade hendes Hensigt.

Som de sad allerbedst i hyggelig Samtale, hørte de Neros Hyl og Barneskrig ude paa Gaden. Inger og Thorsen for begge ud. Nero havde fanget de tre mindste Blom'er og holdt dem indespærrede i en Krog mellem to Huse. Op ad Gaden kom Dora ilende til Undsætning og anfaldt Nero med sin Paraply, men dette, som den antog for Leg, opildnede den endnu mere, saa at Børnene blev helt vilde af Skræk. Thorsen overtydede snart Nero om, at det ikke var Spøg men Alvor, og da Børnene var i Sikkerhed, maatte Inger og Dora tale lidt sammen.

Dora bad hende saa indtrængende om at komme hen og drikke en Kop Kaffe i Lysthuset, at Inger ikke godt kunde undslaa sig. Dora følte sig under Kaffedrikningen flere Gange for om Herting, men Inger veg behændig udenom. Førstnævnte var paa det Punkt, at hun nu vilde have ordentlig Rede paa Sagerne, om der var nogen hemmelig Forlovelse eller ej, for at vide, om hendes Hjerte uigenkaldelig skulde briste, eller om denne Proces kunde opsættes lidt endnu.

Det var en overordentlig varm Aften. Man drak Te i Lysthuset, og derefter gik den øvrige blomske Familie sig en Tur. Inger vilde hjem og ventede kun paa, at Dora, der vilde følge hende, skulde faa Feuilletonen endt. Der trak et Tordenvejr sammen, og det var saa mørkt, at Lampen var bleven tændt. Luften var hed og stille og laa som et tykt Tæppe, der gjorde Aandedrættet tungt. Uden for Lysthuset var alt stille; om den store Lampekuppel tumlede en forfjamsket Aftensværmer sig, og Dora knitrede med Avisen,

naar hun søgte efter det næste Sidetal i Feuilletonen. Inger havde fundet en Koncertanmeldelse i Københavnsavisen; da hun anden Gang læste den igennem, stod der «Inger Dahl» alle Vegne, hvor der før havde staaet «Popper-Menter», og dette optiske Fænomen optog hende, saa at hun sad som en Støtte. Dora læste med en glubsk Iver, der lod formode, at Lady Rowers første Mand var opdaget spillevende i Australien, i Færd med at rejse hjem for at aflægge sin Eftermand en Visit.

Der lød Knirken i Sandet, som om en gik hurtig forbi Lysthuset. Inger rejste sig og saa ud i den mørke Have.

«Det var inde ved Siden af,» sagde Dora uden at se op, «inde i Apotekets Have.»

«Tænk, lyder det saa tydelig; det maa da være generende.»

Inger blev staaende med Hovedet lænet mod Stolpen ved Lysthusets Dør. Der hvilede en ængstelig Stilhed overalt, en afventende Kryben sammen for Uvejret, der nærmede sig. Al Bevægelse i Naturen var ophørt; Lampen kastede Striber af klart Lys ud paa Busketternes Blade, der fik en gusten Farve og syntes at hænge slapt ned. Man anede, at alt derude hviskede: Vent, vent til vi har overstaaet dette.

Der kom et svagt Glimt, den lange hvide Mur i Baggrunden af Haven lyste hvidt i et Sekund. Hun vendte sig for at foreslaa at gaa ind.

I det samme lød der igen Skridt, og Bryggerens Stemme sagde saa tydelig, som om det kunde være inde i selve Lysthuset:

«Det er den haardeste Konkurrence, der har været i mange Aar. Nu er hun kommen tilbage igen, den anden.»

«Ja, det er vidunderligt med Kvindens Smag,» brægede Provisoren, — «tarvelig begavet ung Mand, men de vil have ham alle sammen.»

— Skridtene fjernede sig. Inger kunde ikke røre sig af Pletten, hun vidste straks, om hvem Talen var. Dora var bleven rød op over Ørene; hun læste, som om det gjaldt Livet.

Skridtene kom igen.

— «Det er jo en ærlig Sag, man maa være om sig i disse sløje Tider, naar man vil kapre en Mand. Men han tager nok Blommen, gør han; der er baade Mønt og Sul, — hvad?»

«Hys,» sagde Provisoren.

Skridtene standsede. Dora for op med en pludselig Bevægelse og pustede Lampen ud. Inger holdt sig ved Stolpen; hendes Ben rystede, hun turde ikke vove en Bevægelse. Det puslede lidt bag Lysthusets Væg, saa blev der banket haardt paa den, og Provisoren sagde:

«God Aften Hr. Blom. Nu skal De gaa ind, vi faar Torden.»

«Der var ingen Lys derinde, det var Fjantasi,» sagde Bryggeren. «Jeg mødte før den ganske Blommeæt paa Vej ud til Anlæget.»

Provisoren sagde noget med dæmpet Stemme.

Bryggeren lo og svarede: «Nej, de var paa Vildspor. Han var ganske vist i Anlæget i Eftermiddag, men i Aften bliver det nok Pariserinden, der faar Bid. Hun er alligevel mest durkdreven den Rad.»

«Det er disse parisiske Studier,» svarede Provisoren,

«det er i det hele taget vidunderligt, saa disse galliske Kvinder —»

Skridtene fjernede sig igen og forsvandt.

Regnen kom i store, tunge Draaber, der plaskede mod Lysthusets Tag. Man hørte Slagene mod Bladene af Buskene komme hurtigere og hurtigere efter hinanden. Tordenregnen øsede ned.

De to derinde var et Øjeblik tavse. Saa sagde Dora dæmpet, men med undertrykt Voldsomhed:

«Det er din Skyld, Inger!»

«— Min Skyld?!»

«Ja, det er dig, der er Skyld i al den Sladder. Det var, fordi du var jaloux paa mig, at du begyndte at gaa mig i Vejen, og det er afskyeligt gjort af dig, for du bryder dig aldeles ikke om ham!»

«— Jeg vil ikke høre paa det, Dora!»

«Ja, gaa saa! Hvorfor gaar du ikke; — gaa du bare hen til ham, — jeg bryder mig ikke om ham; — jeg bryder mig ikke om noget mere i hele Verden!»

Saa holdt hun Hænderne for Ansigtet og begyndte at græde som et Barn.

Inger gik trods Regnen, der lignede et Skybrud; hun kunde dog ikke komme ud af Bloms Port, før det sagtnede lidt, og i den Tid var hun nødt til at finde sig i, at tusinde Tanker krydsede i hendes Hoved uden at hun kunde aflede dem med noget ydre. Hun var altsaa Deltager i en Konkurrence, — det mest ydmygende, der kunde tænkes; hun havde krydset en andens Vej og gjort en «Erobring», — det værste, syntes hun, som kunde siges om hende. Og dog følte hun en Lyst til at trodse det, til netop at sætte sin

Villie igennem. Nej, — det var ikke til at finde ud af; det var, som om hendes Hoved skulde sprænges med det samme.

Hun kom hjem og skiftede Klæder i det mørke Værelse. Lynene kom hyppig og gav Lys nok, Tordenen buldrede nærmere og nærmere. Hun vilde dog ikke blive deroppe under Uvejret og famlede sig ned ad den mørke Trappe. Den Tanke paatrængte sig hende, at det vilde være rart, om denne Trappe førte ned i et Dyb, hvor alle Tanker kunde slukkes som et Lys, der blæses ud.

— Da hun aabnede Døren ind til Dagligstuen, sad Fru Jung i sin store Stol ved en Lampe og med et Haandarbejde, saa rolig, som om der hverken var Torden eller Tanker til i Verden. Den Hygge, der pludselig viste sig for Inger, bevirkede et brat Stemningsbrud. Da Fru Jung saa op paa hende med sine rolige Øjne, sank Inger ned for Fødderne af hende og brast i en heftig Graad.

Fru Jung kendte hende godt nok til at vide, at det var en Krisis, og at hun vilde blive til at faa i Tale, naar den var forbi. Hun ventede derfor ganske stille, til Inger var bleven roligere og klappede hende blot nu og da paa Kinden.

Inger tørrede sine Øjne og rykkede en Skammel hen til Stolen, som hun plejede, naar de snakkede hyggelig sammen i Mørkningen. Fru Jung tog hende under Hagen og sagde, med omtrent samme Indledningsord, som Thorsen havde brugt om Formiddagen.

«Der er en lille Pige, som vi holder meget af, og som vi gerne vilde se glad og tilfreds, men det er hun ikke, og vi ved ikke, hvad der er i Vejen med hende.»

Inger greb med Begærlighed den mildnende Form, at

omtale sig selv som Tredjemand, og begyndte, først stammende og forlegen, men lidt efter lidt med større Fasthed i Stemmen at fortælle om den lille Pige, der var bedrøvet, fordi hun hverken kunde hitte ud eller ind af, hvad hun vilde. Der var en, som hun brød sig meget om, vistnok saa meget, som hun nogen Sinde kunde bryde sig om nogen; og dog turde hun ikke bestemme sig, fordi hun ikke vidste, om hun dog alligevel holdt nok af ham. Hun fortalte om den lille Piges Tvivl paa Rejsen og om den Rædsel, hun havde faaet, ved at komme Sladderen paa nært Hold; om, at hun undertiden syntes, at det var alt for meget, hun skulde ofre for hans Skyld. «Hvad skulde saadan en lille Pige gøre?»

«Alene det, at hun kan spørge om det, gør Sagen klar», mente Fru Jung, «naar hun virkelig holdt af ham, vilde hun ikke behøve at spørge.»

Det mente Inger dog ikke, en saa kategorisk Regel syntes hun ikke kunde gælde.

«Jo, sagde Fru Jung, «megen Tvivl forud giver megen Tvivl bagefter. «Men jeg er kun eet Menneske med et enkelt Sæt Erfaringer; Gud fri mig fra at paatage mig noget Ansvar ved at give Regler, der skal gælde for alle Tilfælde.»

— Det tordnede stadig, snart nærmere, snart fjernere. De var saa stærkt optagne af Samtalen, at de knap ænsede det. Inger havde den dobbelte Rolle baade som Aktor og Defensor; hun baade anklagede og forsvarede sin Kærlighed. Fru Jung var i en vanskelig Stilling; dels vilde hun ikke tilbageholde sin personlige Overbevisning; dels var hun bange for at paavirke Inger ved at lægge noget af en andens Villie ind i hendes. Det var stadig en fremmed, om hvem Talen var.

— «Jeg har engang kendt en ung Pige, sagde Inger,

«hun var af en hel anden Slags. Hun havde et rummeligt Hjerte og kunde saa udmærket godt bytte den ene Forelskelse bort for den anden. — Hun plagedes heller ikke af Tvivl,» føjede hun lidt bittert til — «ikke heller af Stolthed eller Angst for at synes paatrængende. Hun var ikke bange for noget som helst undtagen for, at nogen skulde gaa hende i Vejen. — Er det den Art af Kærlighed, der fortjener at belønnes?»

«Hm», — svarede Fru Jung, «det er maaske ikke den værste Slags. Min Natur har det aldrig været, men vi har derfor ikke Lov til at fælde Dom over den. Den har dog knap et saa egoistisk Præg som den Kærlighed, der siger: Jeg vil tilbedes først, saa skal jeg se bagefter, hvad jeg kan gøre for dig. Mon den, der kan ofre noget for at vinde, ikke ogsaa kan ofre noget for at bevare.»

— Inger tav. — Thorsen gik igennem Stuen.

«Hørte I det store Skrald før? Det slog ned her udenfor Byen; de siger, at det var ude hos Slagteren ved Kalvestrupvejen. Jeg maa vist se at komme derud.»

«Ja, gaa du kun;» sagde Fru Jung.

Han skottede til Inger og kom af Sted med en vis Ilfærdighed.

Det varede lidt, inden de kom i Gang igen. Inger optog atter Traaden fra før.

«Hende var det egentlig ligegyldigt, hvem hun fik. Hendes Følelser var saa elastiske, at de kunde springe fra en plump og tarvelig Mand til en fint dannet; hun havde det samme at byde dem, saadan en ganske almindelig borgerlig Forliebelse, der kunde blusse op paa Kommando, naar Lejligheden var der.»

«— Hvorfor taler du saa haanlig om det borgerlige, Inger? Og hvis «det samme,» hun havde at byde dem, var noget ægte og trofast, — og det er vel ikke helt udelukket, fordi det var et Par Gange, — saa var det vel ikke saa galt for den, som fik det.»

«Aa — hvad skulde hun være for en dannet Mand; hvad skulde hun vel tale med ham om? Han vilde fortryde det inden fjorten Dage.»

«— Nej, min lille Aandsaristokrat, der kunde det dog være, du tog fejl. En Kone behøver ikke at være sin Mands Medhjælp i den Forstand. Kan du huske ham, — hvad hedder han nu, — i «Soldaterløjer»; han er forresten Arkæolog,» Fru Jung smilede lidt; «man anbefaler ham til Hustru en Pige, fordi hun kan tale med ham om Jomsvikingerne. Kan du saa huske, hvad han svarer. Han siger: «Det kan dog et Mandfolk bedre.» — Nej du; det er ikke just det, som det kommer an paa, om en Hustru forstaar sin Mands Arbejde; — det fører maaske ofte til en Kritik, der slet ikke er saa heldig; — men det, at hun tror paa ham og hans Kald; at han i hendes Øjne kan læse Tillid til sig; at han, hvor maaske alle andre svigter, hos hende kan hente Opmuntringens Kraft til at gaa frem. Saaledes kan hun bedst være hans Medhjælp; men dertil behøver hun slet ikke at være begavet, — hun skal blot holde nok af ham.»

Inger sukkede.

«Lad os lade hende fare. — Men nu den lille Pige, som vi talte om før, hun interesserer mig alligevel mere, — hvad skal det da blive til med hende?»

«Inger,» svarede Fru Jung og tog hendes Haand fast i sin, «din Moder, maa du tro, kendte jeg, hvis nogen kendte

hende, og du ligner hende saa meget. Ved du, hvad Fejl hun gjorde; — hun vilde ikke slippe os, da det forlangtes af hende. Din Fader er en streng og urimelig Mand, — nu kender du ham jo selv, — men hvem tør sige, hvordan Enden vilde være bleven, hvis hun ikke havde holdt saa fast ved sin Fortid, som hun gjorde. Hun vilde nok følge ham, men hun vilde ogsaa i Tanker og Breve være hos os i Hoksør: hendes Fremtid skulde nok tilhøre ham, men af alt, hvad hun havde fælles med os, vilde hun intet miste. — Sig mig, Inger, kunde det ikke ske, at det blev din Moders Historie om igen?»

Inger spekulerede lidt.

«Din Moder havde ogsaa Kunstnernykker, — undskyld Udtrykket, — og det spillede ogsaa en Rolle i hendes Ulykke; — men du er jo ti Gange værre end hun. Kunde du lukke Flygelet, hvis det fordredes, for stedse?»

Inger saa betænkelig ud.

«Kunde du blot tænke dig at spille et Par Timer mindre om Dagen, uden at sukke over, at din Kunst led derunder. Det er et Spørgsmaal saa praktisk, at det er grebet lige ud af Hverdagslivet.»

Det var saa praktisk, at Inger forsøgte at liste udenom.

«Moder levede under saa vanskelige Forhold, hun var saa fast knyttet til Jer. Men jeg — —»

Fru Jung klappede hende paa Kinden og sagde blot ganske stille:

«Hertha Hedemann —?»

Inger saa op med Taarer i Øjnene, men kunde ikke lade være at smile.

«Du er saa rig, min Pige,» vedblev Fru Jung; «du har

din Kunst og alle dens Glæder, du har et varmt og fyldigt Venskab; du sidder egentlig blot der og spekulerer paa, om det kan betale sig for dig at tage den Fornøjelse med: at gifte dig. Du er bange for, at din Tur til Schweitz skal gaa i Løbet, — ikke sandt; det er blot for at nævne et Eksempel paa de Ting, du risikerer. Du ved ikke, det har du jo selv betroet mig, om ikke det at slippe for at rejse med din Fader spillede en vis Rolle i din Forelskelse. —

«Ja, men jeg ved det jo ikke,» — sagde Inger næsten bønlig.

»— Nej, men en Pige med din Natur kan ikke lade sig nøje med saa stor Usikkerhed. Du talte saa haanlig om det borgerlige; lad du de borgerlige i Fred, lad dem gifte sig med deres sunde og jævne Følelser og faa en sund og jævn Lykke ud af det. Du har saa mange Ting, der skal passes ind allesammen, og saa megen hjertedræbende Spekulation, der drejer og drejer sig om sig selv. Vent du ganske rolig til den Dag kommer, da du siger: Om jeg saa aldrig skulde se et Klaver, om jeg skulde sidde bunden i den samme Afkrog af Landet al min Tid, — om jeg saa skulde forsværge selv en vis Hertha — —»

«— Den Tid kommer aldrig,» sagde Inger.

«Det ved du ikke min Pige; netop for dig kan den komme hvad Dag, det skal være. Men «noblesse oblige», — og du vil jo for ingen Pris være borgerlig.»

— Det tordnede ikke mere, og Regnen var hørt op. De sad endnu en Stund og talte sammen, men for Inger var der sket et Vendepunkt. Flodbølgen havde naaet sin Højde, og Ebben begyndte. Som Vandet faldt, afdækkede det efterhaanden alle de Tanker og Motiver, hun havde haft; det gik

med dem som med Havets Stene, i Vandet skinnede de i broget Farveglans, men naar de blev tørre, tabte de Farven og var graa og kedelige at se paa.

Hun gik op paa sit Værelse og aabnede Vinduet. Luften var henrivende frisk efter Uvejret, og det duftede op til hende fra alt det forfriskede grønne i Haven. Hun følte det, som om en Sten var væltet fra hendes Bryst, som en stor Befrielse, at al denne Bølgen og Uro nu skulde høre op. Den var saa indviklet, saa besværlig denne Kærlighed; der kunde gribes saa skæbnesvangert fejl, — hun tænkte paa sin Moder, der havde lidt og sukket i det selv samme Værelse. — Og ud i det mørke Himmelrum byggede hun sig et pragtfuldt Fremtidspalads, hvor der var fuldt op med brusende Toner, begejstrede Tilhørere, enthousiastiske Kunstvenner og navnlig -veninder, med Glans og Ære og Pariserrejser, — og hun havde ikke et Suk tilovers for ham, der dog virkelig den Aften havde ladet sin Aftensmad staa urørt for hendes Skyld af lutter Benovelse.

Thorsen kom hjem.

«Det var ikke hos Slagterens, det brændte; det var Jensens Hus, der gik i Løbet.»

Fru Jung blev ikke meget optagen af Nyheden.

«Hvad tænker du paa?» spurgte Thorsen.

«Aa, jeg sidder og ærgrer mig,» svarede hun og gav ham et Referat af Samtalen med Inger. «Nu havde jeg dog saa fast besluttet, at jeg kun ganske læmpelig vilde klare hendes Tanker for hende, — og saa har jeg dog vist sagt for meget.»

«Hm», sagde Thorsen, «ja — det ser jo ud, som om jeg havde skaffet hendes Moder en Mand; — har du nu

forhindret Datteren i at faa en, saa kan det jo maaske gaa lige op. — Det er jo efter vore Hensigter, at vi skal dømmes, saa naar man bare har rent Brød i Posen, — som Jensen siger — —»

Han knipsede med Fingrene i Luften.

— Det var forbavsende let for Inger at skrive til Herting; hun behøvede slet ikke denne Gang at bide i Penneskaftet eller at se ud i Haven; det gik lige af sig selv. Hun takkede ham for hans Venskab, for de rare Timer, de havde haft sammen; det gjorde hende ondt, hvis der havde kunnet lægges mere i det, hun havde sagt, end der kunde forstaas ud fra et saadant Venskab. Hun vidste bestemt, at det ikke kunde blive til andet.

Hun havde haft stor Lyst til at være Kirsten Giftekniv og skrive lidt om Dora; men det turde hun ikke.

XVII

Ganske tidlig om Morgenen lod Inger sit Brev bringe hen til Herting. Hans første Følelse var hverken Fortvivlelse eller Raseri, men, — en saa prosaisk Følelse som Ærgrelse. Altsaa var han dog bleven tagen ved Næsen, han var dog bleven lokket ud paa en Friervej, der endte med en Mur, hvorpaa der stod «spærret», den lille vingede havde flagret lokkende foran ham og dog pludselig rakt Næse ad ham. — Hun havde leget med ham, faaet ham saa langt frem, hun vilde, og saa — —. Han følte sig dybt krænket.

Senere kom der noget andet op, noget, der kom dybere indefra, en Smerte over, at noget fint og smukt var gaaet itu, at en køn lille Blomst var rykket op i sin første Vækst. Det var en Smerte over Verdens Forkrænkelighed, en Vemod over, at det rene og skønne ikke havde Magt til at leve og bane sig Vej til Lyset. Nogen stærk Karakter af et personligt Tab havde den ikke; det var en ulykkelig Kærlighed i al Almindelighed, — og for den gror der mange Urter.

Den lille Kand. Hansen blev paa dette Tidspunkt «Jesper, Madses Fortroelige». Da han og Herting lagde deres kloge Hoveder i Blød, fandt de ud, at Ingers Brev maaske slet ikke var andet end en Provokation, en Slags Spore for at faa

Herting til at gaa dristigere frem, et Forsøg paa at drive ham ud i en yderligere Falden for Fode; — han skulde nu formodentlig ægges frem til at tigge og trygle og ydmyge sig, for at hun kunde opnaa den Tilfredsstillelse, som Kvindenaturen har til at herske osv. osv. Den lille Mand trak Benene op under sig og kørte saa længe rundt i sit Haar, til han naaede det Resultat, at det egentlig var en stor Lykke, at Herting var saa klog og besindig paa dette Tidspunkt at kunne bryde med en saa farlig og intrigant Natur som denne Frk. Dahl.

Det var en kedelig Ting, at Herting havde skrevet hjem til sin Moder og forberedt hende paa Begivenheden.

I Virkeligheden gjorde det slet ikke noget, thi Navnet paa «hende» havde han ladet staa in blanco. Hans Moder fik aldrig at vide, at det var Inger Dahl og ikke Dora Blom, der var ment. Thi, — hvorfor spilde mange Ord paa noget saa selvfølgeligt, — han tilfaldt i forbavsende kort Tid Dora som hendes sikre og lovlig erhvervede Bytte, og dermed udløstes paa en udmærket tilfredsstillende Maade hele den erotiske Spænding, som de sidste Ugers Romantik havde frembragt hos ham. Selv var han meget henrykt og Dora ligesaa; i aftagende Grad fandtes Henrykkelse hos Doras Moder og Fader og hos hans egen Moder, der, da det kom til Stykket, alligevel ikke viste sig fri for den omtalte Moderfejl: ikke at ville have Svigerdøtre. Den første Gang, Dora kom til København, tog hun hende imidlertid i den Grad med Storm, at Hertings Beundring for Kæresten steg adskillige Grader.

— Dagen efter Tordenvejret var Thorsen og Fru Jung ude at se paa Brandstedet. Det var en total Ruin; sorte, svedne Mure, nedstyrtede Skillerum og en enlig staaende

Skorsten, der strittede i Vejret og syntes at have en forbavsende Højde. Bælgetræderen gik omkring og viste frem for de besøgende; han tog det overvejende fra den humoristiske Side.

«— Og Deres Penge,» sagde Fru Jung, «havde De ikke faaet dem ud af Huset?»

«Pengene,» svarede Jensen, «jo dem har jeg da heldigvis her.»

Han gik et Par Skridt ind i Ruinerne, bukkede sig og tog noget frem, som han kom tilbage med i den lukkede Haand. Da han pludselig aabnede den, fløj der en Bunke Aske op imod Fru Jung, saa at hun skyndsomst retirerede.

«Ha, ha, ha!» grinede Bælgetræderen, «der fløj de skam fra mig. — Hvad skulde jeg med alle de Penge; jeg havde jo godt assureret!»

«Da Jensen ikke lader til at tage sig det nær,» sagde Thorsen til Fru Jung, «saa har jeg maaske Lov til at glæde mig lidt over, at ikke engang Skuepladsen for en vis Skuespillers Optræden er bleven tilbage. Jeg skal love for, at her er ryddet godt ud.»

— Hertha Hedemann kom til Hoksør og viste sig at være et farligt Livstykke. Aldrig saa snart havde hun Foden paa Perronen, før hun spurgte efter Haandværkerforeningens store Sal. Hun gik fra Banegaarden straks hen og lejede den til en bestemt Aften, og ved Aftensbordet blev Programmet lagt for en Koncert — muligvis to. Der skulde spilles tohændig paa eet Klaver og firehændig paa to Klaverer og firehændig paa eet og ottehændig paa to, — Thorsen sad aldeles imponeret og saa fra Hertha til Fru Jung og tilbage til

Hertha igen, og Ingers Øjne hang ved den lille Dames Mund i kritikløs Beundring.

Da Inger en Dag kom hjem, overraskede hun Thorsen og Fru Jung ved Flygelet. Thorsen sprang op, da hun kom. «Det er et forskrækkeligt Pigebarn, den Hertha! Har hun ikke faaet os to gamle Mennesker til at sidde og gøre os til Nar for hinanden med at øve os paa at spille «andet Klaver». Heldigvis kan Magda ikke mere huske Basnøglen, ellers vilde hun saamænd gerne gøre sig latterlig ved igen at bestige Tribunen.»

Fru Jung slog ham over Fingrene.

«Jeg kan saa godt forstaa,» vedblev Thorsen til Inger, «at du lader dig imponere af hende, men du skal dog passe lidt paa i Tide.»

En skøn Morgen kom der Forlovelseskort fra Herting og Dora. Hertha blæste ad det som noget, for tænkende Mennesker uværdigt, at give sig af med Forlovelseskort, og Inger priste sin Lykke, at hun ikke havde nedværdiget sig saa dybt i hendes Øjne.

Samme Aften vrimlede det ganske Hoksør i Haandværkerforeningens store Sal. Der var Klavermusik i alle de før nævnte Kombinationer, undtagen den firehændige paa to Klaverer; der var Violinspil af en lille ung Pige, og der var Sang af Bryggeren. Det var der altid. Han berusede sine Bysbørn lige stærkt ved sin Sang og sit Øl. Publikum var begejstret over Hertha og Inger, over Violinen og over Bryggeren. Han svedte sig igennem «Knud Lavard» og «Hvorfor svulmer —» og maatte atter og atter frem.

Tilsidst kom han hen til Inger med et Nodeblad i Haanden; hun var hans Akkompagnetrice. Siden Scenen i Haven

havde hun faaet et Overmaal af Modbydelighed for ham, men for Kunstens Skyld maa man gøre saa meget, og hun maatte være høflig mod ham.

«Her er et lille Ekstranummer Frk. Dahl. Det er rigtignok udsat for Mandskvartet, men De er sikkert fiks nok til at pille lidt Akkorder sammen til et Akkompagnement.»

Det var Ingers mindste Kunst, og saa begyndte Bryggeren:

«Hytten er lukket,
Natten er stille,
Lyset ej glimter fra Vinduets Glar.»

Der dukkede en maanebelyst Strand frem for Inger i samme Øjeblik. Der glimtede Guld paa de tusind Smaabølger, og langt ude i det fjerne laa en mat, lysende Stribe. Der var ingen Gasflammer og Klaverlys mere, — der var en rolig, behersket Stemme, der sagde smukke, venlige Ord, som det var en Fryd at lytte til.

«Bølger, mens let
imod Stranden I trille,
ak, om I vilde synge og spille,
Tonerne til hendes Hjerte I bar »

— Hun fik Taarer i Øjnene, og Noderne løb i eet for hende. Hendes Hænder skælvede, og hun havde sin Nød med ikke at gaa helt fra det. Det brusede op som en vældig Stemningsbølge, det Minde om en Maaneskinsnat ved Hoksør Fjord; det kom dybt inde fra den inderste Naturbund med al Oprindelighedens hele Magt. Hun rejste sig saa hurtig som muligt og skyndte sig ind i Sideværelset. Hertha spillede, og

hun kunde derfor være alene. Hun kunde ikke besejre det Indtryk, hun havde faaet, hvad hun saa satte imod det; det syntes at blive stærkere og stærkere.

Hun fik den Ide, at hun maatte se dem sammen; det skulde være et Slags selvmorderisk Forsøg paa at faa en Afslutning. De var paa Koncerten, og naar hun blev staaende ved Vinduet, maatte hun se dem, naar de kom forbi. Hun var aldeles vis paa, at de maatte komme den Vej; hun havde en Fornemmelse, som om hun tvang dem dertil ved sin Villies Kraft.

Det kom ogsaa til at passe; de var blandt de allerførste, der gik, og de gik over Gaden lige over for hendes Udkigspost. Herting lo og saa umaadelig fornøjet ud; Dora standsede et Øjeblik ved en Vandpyt, saa samlede hun Kjolen op og sprang over som en femten Aars Pige. Bryggeren kom i det samme ud af Sidedøren i Koncertlokalet og skyndte sig barhovedet og i Kjole og hvidt over Gaden og lykønskede dem. Han sagde noget morsomt, thi de lo alle højt, og Dora tjattede efter ham med Programmet.

Saa gik de videre og forsvandt. Inger følte en sugende Tomhed inde i sig; der var noget, hun vilde holde fast paa, og som dog uhjælpelig forsvandt; — hun syntes, at det var en Tomhed, som intet kunde udfylde.

Hun tog fejl. Det var kun en lille, men smertefuld Operation, der var nødvendig for at bortskære den Rod, hvoraf nye Følelser som Gengangere kunde vokse frem. En Gang imellem kunde det smerte lidt i Saaret, men allerede ved Festmaaltidet efter Koncerten kunde hun med temmelig Ro høre Hertha sige:

«Hvor den var nydelig den, som Bryggeren sang tilsidst. Kendte du den, Inger?»

Og nu Herting? — Kom der ogsaa Maaneskin og Gengangere i hans Sjæl, da Bryggeren sang Melodien. Nej, der gjorde saamænd ikke, — for han kendte den ikke igen. Saa let slipper de umusikalske.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Hvor er de blevne af de hyggelige Slutningskapitler, hvor en gammel, hvidhaaret Tjener, fem Aar efter Romanens Slutning, vugger et Par Smaabørn paa sine Arme, — i hvilke de to, der har «faaet hinanden», glider gennem et roligt, hyggeligt Liv, hvor Handlingens Kampe kun giver en svag Efterklang? Er de forsvundne, fordi de to, der i Nutidens Bøger har faaet hinanden, «faar» saa mange andre i de følgende fem Aar, at den ulykkelige gamle, hvidhaarede Tjener vilde være i Vildrede med, hvis Børn det egentlig var, han vuggede paa sine Arme. Eller er det, fordi der overhovedet aldrig mere er nogen, der faar nogen anden, men kun nogle, der spekulerer paa at tage dem fra andre, som de har faaet? —

Heller ikke her kan den rigtige gamle Stil komme frem. Her er ingen hvidhaaret Tjener, — Jensen er alt for klodset til det, — og hvad Børnene angaar, saa interesserer jeg mig for lidt for Doras Børn, — deres Eksistens forudsat, — til at spørge videre efter dem. Der bliver for at tale med H. C. Andersen, sikkert «alt godt og dygtigt af dem.»

Inger og Hertha fik deres Musikkonservatorium. Thorsen satiriserede lidt derover, men rejste ikke desto mindre over til København, da de holdt deres første Eksamen, og paatog sig en Censors Hverv. Han hensatte ved den Lejlighed et Antal yngre Københavnere og Københavnerinder i den syvende

Himmel ved sin milde Bedømmelse, og vakte saa megen Ærgerrighed hos dem, at det var ganske uforsvarligt.

Se saa. — Nej, Nero har vi endnu tilbage. — To Aar (ikke fem) efter holdt Herting og Dora Bryllup i Hoksør. Thorsen var ikke med i Følget, og Musikken blev derfor vellykket; derimod var den lille Kand. Hansen med. Han gik stadig og ventede paa at blive bortført, og en af Doras yngre Søskende syntes ikke helt uvillig til at prøve derpaa. Men Nero var ogsaa med og gjorde Skandale. Maaske havde den aldrig glemt og tilgivet Doras Paraply; i hvert Fald begav den sig i al Stilhed ned i Kirken, da Følget var samlet, satte sig paa sin Hale og brød ud i et Hyl, der kunde oversættes saaledes:

«Jeg beklager, hvad Del jeg muligvis kan have haft i dette Bryllups Tilblivelse. Jeg betragter Bruden som en slet Karakter, og jeg tillader mig at protestere —»

Mere fik den ikke sagt, saa lagde Kirkebetjenten sig imellem.

Men Organisten sagde næste Dag til Jensen, da han stod oppe ved det lille ny, hvidkalkede Hus, der var bygget paa det afbrændtes Sted:

«Det gør mig ondt, Jensen, men vi bliver nødte til at støde Nero ud af Folkekirken. Han har Lov at have sine private Meninger, men han maa lære at komme frem med dem paa rette Tid og Sted.»

«Ja —», svarede Jensen, «det er ikke altid saa let at vide, hvor langt man skal tie stille.» — Han stod lidt og tænkte paa Dødsattesten. Saa sagde han, ledet dertil ved en Tankeforbindelse:

«Jeg tænker paa, hvordan mon han nu har det nede i

Tyskland. — Der hørte nu alligevel saadan et vist Haandelav til at trille ham, — mon der nu ogsaa er nogen dernede, der rigtig forstaar det.»

Og saa rystede han betænksomt paa sit graa Hoved.

— — —

— Du stille, gamle Fjord, — min egen Fjord! Indrammet af mørke Bakker, gaar du et Sted, langt borte, sammen med Horizonten. Omkring dig er ingen skyhøje Fjelde, og din hvide Sandbund skinner igennem næsten overalt. Du synes ikke at kende det store, og du kan ikke fortælle de Mennesker, der bo ved din Bred, om det. Men midt ude viser en lille hvid Stribe, hvor Strømmen gaar, og der har du skaaret dig en Rende, hvis Bund ingen kan finde, og som viger, naar man tror at have fundet den. Og det lærer du dem, der forstaar din Tale, at det store i Verden er ikke det, der gør Spektakel, men det, der søger den dybe Bund i sig selv, ikke det, der puster sig op med store Ord og Fagter, men det, der finder sig selv i Selvfordybelse og Selvfornægtelse, — at det største i Verden er den personlige Sandhed, der bliver sig selv tro i Kærlighed.

SVEND LEOPOLD

ENEVOLD BRANDT

ROMAN

—[illegible] Opl. Kr. [illegible] hft. [illegible] komp. Bind

PRINSESSE CHARLOTTE

ROMAN

—[illegible] Opl. Kr. [illegible] hft. [illegible] & [illegible] i komp. Bind

HYGGELIGE TIDER

NOVELLER

—[illegible] Opl. Kr. [illegible] hft. [illegible] & [illegible] i komp. Bind.

SOPHUS CLAUSSEN

JUNKER FIRKLØVER

NUTIDSROMAN

Kr. 4,00 hft.

MELLEM TO KYSTER

FORTÆLLINGER

Kr. 3,50 hft. 4,75 ib.

PILEFLØJTER

DIGTE

Kr. 2,75 hft.

TREFODEN

ET DIGT

Kr. 2,50 hft.

MINA

ET DIGT OM BYEN

(Under Pressen)

